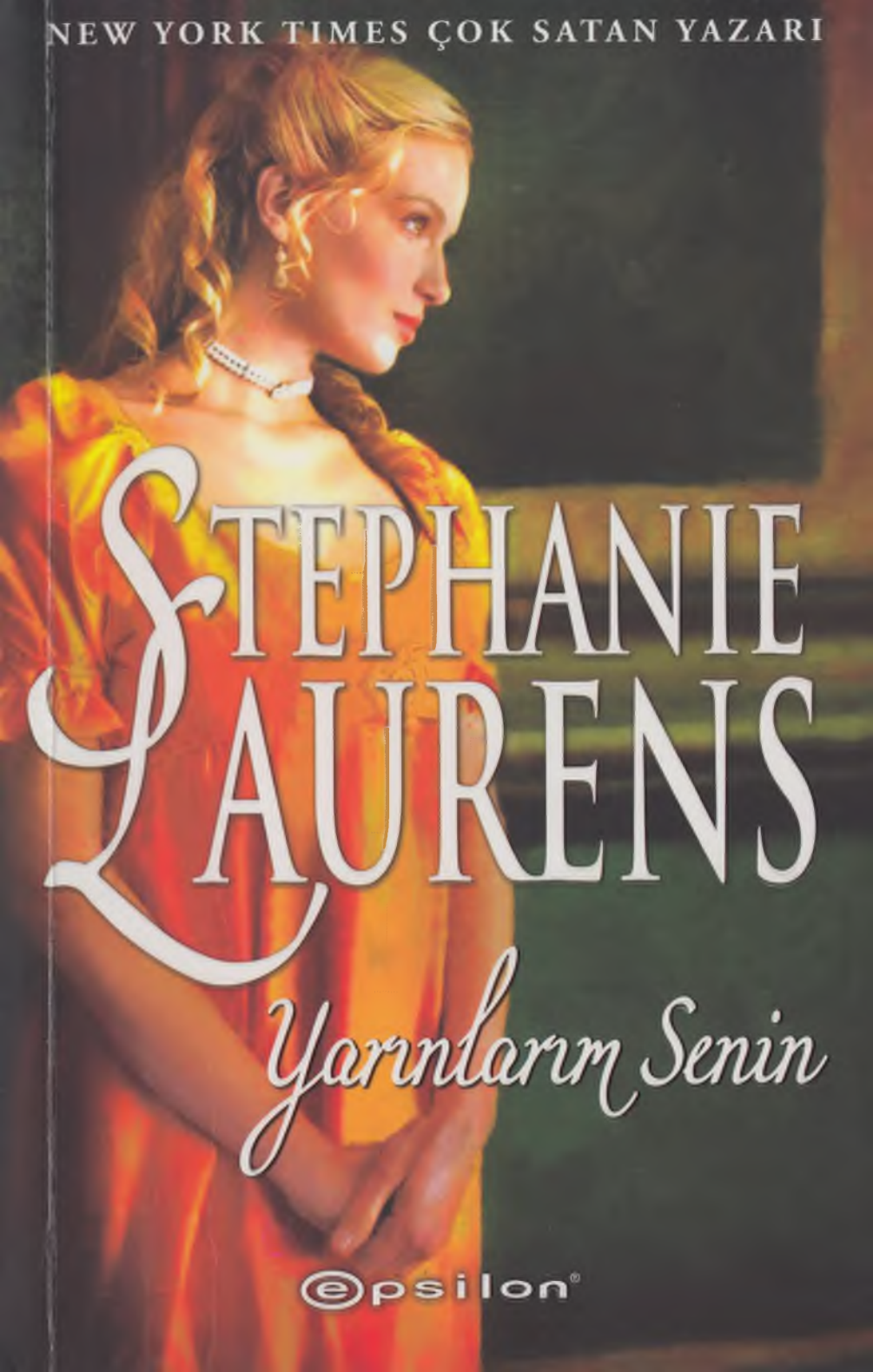
NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

STEPHANIE LAURENS

Yarınlarım Senin

Epsilon

Yarınlarım Senin

Merton Kontu Martin Willesden, etrafı haydutlarla çevrilmiş Helen'ı kurtardığında, çapkınlıkla geçen bekârlık günlerinin bittiğini anlar. Ancak Helen onun yardımına ne kadar minnettar olsa da, ismini bile söylemeden kaçar. Martin elindeki ipuçlarıyla onu bulmalı, baştan çıkarmalı ve hayatına dahil etmelidir. Ve bunun önünde ne geçmişin skandalları ne de şimdinin tehlikeleri duracaktır. Martin kaderindeki bu gizemli kadını ne pahasına olursa olsun bulacaktır.

"Stephanie Laurens, okuyucularını hareketli olay örgüleri, hızlı diyaloglar ve unutulmaz karakterlerle eğlendirmeyi ve büyülemeyi her romanında başarıyor."

Historical Romance Reviews

ISBN 978-605-173-175-9

9 786051 731759

₺20

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

instagram.com/EpsilonYayinevi
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi

YARINLARIM SENİN

Orijinal Adı: Fair Juno
Yazarı: Stephanie Laurens
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Hatice Has
Editör: Emirhan Aydın
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Eylül 2016

ISBN: 978-605-173-175-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1994 Stephanie Laurens

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık
Merkez Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123
Kat: 1-3 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

YARINLARIM SENİN

Stephanie Laurens

Çeviri
Hatice Has

epsilon®

Birinci Bölüm

Beşinci Merton Kontu Martin Cambden Willesden, kırsaldaki evi Hermitage'ın birinci kat koridorunda kararlı adımlarla yürüyordu. Çekici yüzünü perdeleyen çatık kaşları, tatsız bir ruh halinde olduğunu işaret ediyordu. Binbaşı Willesden'in yüzünde herhangi bir ifade varsa bunun kötüye delalet olduğu 7. Süvari Alayı askerleri arasında sıklıkla dile getirilirdi. *Ve*, diye düşündü eski Binbaşı Willesden, *öfkeli olmaya sonuna kadar hakkım var.*

Bahama Adaları'ndaki tatlı sürgününden geri çağrılmış, tanıdığı en tatmin edici kadını bırakıp dönmek zorunda kalmış ve korkunç derecede tehlike altında olan aile servetini kurtarma savaşına girmek için kasvetli Londra'ya yerleşmişti. Ailesiyle kendisinin vekilharcı olan, Matthews ve Oğulları'nın en büyüğü Matthews, Hermitage'ın bakıma ihtiyacı olduğu konusunda onu uyarmış ve bu du-

rumdayken onu kabul edemeyeceğini söylemişti. Başta bunun, yaşlı adamın onu bir an önce İngiltere'ye dönmek için ikna etme çabası olduğunu düşünmüştü. Keşke Matthews'un her şeyi olduğundan daha hafif gösterme alışkanlığını unutmamış olsaydı. Martin dişlerini sıktı. Gri gözlerindeki ifade daha da sertleşti. Hermitage, Martin'in son üç haftadır düzeltmeye uğraştığı yatırımlarından çok daha kötü durumdaydı.

Koridoru geçerken botunun topuklarından çıkan düzenli tıkırtı düşüncelerine nüfuz etti. Martin afallamış bir halde durup aşağı baktı. Halı yoktu! Sadece ahşap döşemeler vardı ve onların da iyi cilalanmadıkları titiz gözlerinden kaçmamıştı.

Gri bakışları yavaşça solmuş, küflü duvar kumaşlarının çevrelediği çürüyen duvar kâğıdına doğru kaydı. Kasvetin yerini ürperti aldı.

Artık bakışları kararmış olan Merton Kontu bir küfür savurarak acil yapılması gerekenler listesine yeni bir şey daha ekledi. Bir günden fazla kalmak bir yana, Hermitage'a bir daha ayak basacaksa her şeyin onarılmış olması gerekiyordu. Alt kat zaten yeterince kötüydü ama burası kabul edilecek halde değildi! Nutku tutulmuştu.

Martin öfkesini bir kenara bırakıp Dul Kontes'in odalarına doğru kararlılıkla yürümeye devam etti. Buraya geleli sekiz saat olmuştu ve geldiğinden beri evdeki sorunları bahane ederek annesiyle yapacağı kaçınılmaz görüşmeyi erteliyordu. Aslında bu boş bir bahane değildi. Bazı ciddi kararlar vermişti ve artık ipler onun elindeydi.

Bunu başarmış olmasına rağmen yapacağı görüşmeyle ilgili fazla umudu yoktu. Belirsizlik duygusunu, asla kaybetmediğini fark ettiği bir ihtiyatla omuzlarında hissetti.

Annesi, Merton'ın Dul Kontesi Leydi Catherine Willesden; Martin kendini bildi bileli evde terör estirirdi. Görünüşe göre onun despotluğundan etkilenmeyen sadece Martin ve babasıydı. Annesi, babasını mazur görürdü. Ancak Martin o kadar şanslı olmamıştı.

Kontesin odalarına açılan düz, ahşap kapının önünde durakladı. Aralarında ne geçmiş olursa olsun sonuçta annesiydi. On üç yıldır görmediği ama soğuk, çıkarcı, kalbinde ona yer ayırmayan annesi... Martin atalarından kalma mal varlığının şimdiki hali için onu ne kadar suçlayabilirdi? Bu soruya cevap vermek zordu çünkü annesinin ne kadar gururlu olduğunu biliyordu. Aslında şimdi onunla nasıl baş edeceği de dâhil olmak üzere birkaç iyi sorusu olacaktı. Cevaplar, önündeki kapının ardında yatıyordu.

Tıpkı albayının yanına her gittiğinde olduğu gibi omuzlarını içgüdüsel olarak dikleştirdiğini fark etti ve dişlerini sıktı. Daha fazla oyalanmadan yumruğunu kaldırdı ve düz ahşaba vurdu. İçeri girmesini söyleyen belirgin sesi duyunca itaat etti ve kapıyı açtı.

Tek eli kapı kolundayken eşikte durdu ve önceden prova edilmiş bir rahatlıkla odaya göz gezdirdi. Gördüğü şeyler sorularının bazılarını yanıtlıyordu. Pencerenin önündeki koltukta oturan uzun, dik figür aşağı yukarı hatırladığı gibiydi. Saçları üç ton daha kırlaşmıştı belki ama Martin'in aklında taptaze kalan sakin kararlılık havasını hâlâ taşıyordu. Kucağında çaresizce kavuşturduğu boğumlu elleri ve duruşunun tuhaf katılığı Martin'i gerçekle yüz yüze getirmişti. Ona, annesinin romatizma olduğunu ve odasından çıkmadığını söylemişlerdi. Ama Martin, bunun hafif bir rahatsızlık olduğunu ve annesinin abarttığını düşünmüş-

tü. Ancak şimdi durumun vehametini anlamıştı. Annesi artık sandalyesine hapsolmuş bir engelliydi.

Martin'in içini keskin bir acıma duygusu kapladı. Annesini hep hareketli, en iyi şekilde ata binen, en iyi şekilde dans edebilen bir kadın olarak hatırlardı. Sonra göz göze geldiler. Annesinin soğuk gri gözleri, hiç olmadığı kadar mağrur ve ihtiyatlı bakıyordu. O anda acıma duygusunun annesinin ondan beklediği son şey olduğunu anladı.

Martin, yaşadığı derin şaşkınlığı yüzüne yansıtmamıştı. Kapıyı yavaşça kapatırken büyük odada birinin daha olduğunu fark etti. Ölen en büyük ağabeyinin eşi Melissa'nın fal taşı gibi açılmış gözlerini üzerinde hissetti.

Yüksek arkalıklı koltuğundan üçüncü oğlunun yaklaşmasını izleyen Catherine Willesden'in yüzü de ifadesizdi. Oğlunun uzun, güçlü yapısını ve zarif havasını görünce dudakları gerildi. Yaklaştıkça ışık Martin'in yüzünü aydınlatıyordu. Catherine'in keskin gözleri bu zarafetin altındaki katılığı, gaddar kararlılığı, kibar davranışlarının tamamen üstünü kapatamadığı haz düşkünlüğünü fark etmekte gecikmedi. Oğlunun bu özelliğini fark etme dürüstlüğüne sahipti.

Martin onun karşısına dikildi. Eline doğru uzanınca Catherine irkildi. Elinde olsa Martin'e engel olurdu ama gururundan ağzını açamadı. Oğlunun sıcak, güçlü parmakları boğumlu ellerini kavradı. Martin eğilerek kırışık cildini öperken Catherine'in şaşkınlığı, ani bir duygu dalgasında boğuldu. Martin annesinin elini tekrar kucağına koydu ve görev duygusuyla yanağından öptü.

"Anne."

Bu sözü hatırladığından çok daha derin ve pürüzlü bir

sesle duymak Leydi Catherine'i gerçekle yüz yüze getirdi. Gözlerini kırpıştırdı. Kalp atışları hızlandı. Çok saçma! Kaşlarını çatıp gri gözleriyle soğuk soğuk oğluna baktı. Ama oğlunun dudaklarındaki ince gülümseme, annesini şaşırttığının gayet farkında olduğunu gösteriyordu. Catherine ise asi çocuğunu kontrolü altında tutmaya kararlıydı. Ailesinin başına Martin'in daha fazla skandal çıkarmasına izin veremezdi, vermeyecekti.

"İngiltere'ye gelir gelmez beni ziyaret edeceğinize dair talimat göndermiştim."

Annesinin soğuk bakışları karşısında hiç istifini bozmayan Martin, kara kaşlarından birini kibar bir şaşkınlık ifadesiyle kaldırarak boş şömineye doğru ilerledi. "Sekreterim size haber vermedi mi?"

Leydi Catherine'in solgun gözleri ateş püskürdü. "Bay Wetherall'un, Merton Kontu'nun mirasının kalıntılarıyla meşgul olduğunu ve beni en uygun zamanda ziyaret edeceğini yazdığı notu kastediyorsan onu maalesef okudum! Bunun ne anlama geldiğini soruyorum. Ayrıca buraya geldiğinde odamın yolunu bulmak neden bütün gününü aldı?"

Annesinin gergin yüzünde apaçık beliren hiddeti fark eden Martin, ona unvanını hatırlatmamak için kendini zor tuttu. Bunun hoş bir görüşme olmayacağını zaten biliyordu ama nedense annesi ona eskisi kadar mesafeli ve düşmanca görünmüyordu. Hastalığı onu daha insancıl gösteriyordu belki de. "Merton'daki işlerin tahmin ettiğimden çok daha karmaşık olduğunu fark ettim." Martin sakinliğini bozmadan tek ayağını şöminenin pirinç parmaklığına koydu, kolunu gösterişli şömine rafına dayadı ve annesine

baktı. "Artık sizi bu evin çekilmez işlerinden kurtardığıma göre beni neden görmek istediğinizi söyleyebilir misiniz?"

Leydi Catherine, bütün iradesini kullanarak şaşkınlığını gizlemeyi başardı. Onu şaşırtan Martin'in sözleri değil, sesiydi. Gençliğindeki hafif, sevimli ses tonundan eser yoktu. Bunun yerine ağır ağır konuşarak gizlediği sert, kaba, emreden bir ses tonu vardı.

Catherine içten içe bir silkelendi. Hayırsız oğlunun onu sindirmesine asla izin veremezdi. Oğlu zaten biraz küstahtı ama kesinlikle aptal değildi. Catherine üstünlüğünü ona kabul ettirdiğinde bu küstahlıktan da eser kalmayacaktı. Leydi Catherine her zamanki mağrur asaletini takınarak oğlunu terbiye etmeye başladı. "İşleri nasıl yapman gerektiğiyle ilgili söyleyecek çok şeyim var."

Martin, dikkatini kibarca göstererek omuzlarını şömine rafına dayadı, uzun bacaklarını nazikçe kavuşturdu ve bakışlarını annesine çevirdi.

Leydi Catherine kaşlarını çatarak başıyla koltuğu işaret etti. "Otur."

Martin'in dudakları ağır bir gülümsemeyle inceldi. "Böyle gayet rahatım. Beni bilgilendirme ihtiyacı duyduğunuz hususlar nedir?"

Leydi Catherine öfkelenmemeye kararlıydı. Oğlunun rahatlığı sinirlerini bozuyordu ama bunu belli etmemesi daha iyi olacaktı. Onun gibi bakışlarını sabitlemeye çalıştı. "İlk olarak bir an önce evlenmen gerektiğini düşünüyorum. Bunun için Bayan Faith Wendover'ı uygun buldum."

Martin'in hareketli kaşlarından biri kalktı.

Bunu fark eden Leydi Catherine hemen devam etti. "Unvanın dört oğlumdan üçüncüsüne gelmiş olmasına

bakarsak veraseti güvene almanın bu kadar önemli olması seni şaşırtmamalı."

En büyük oğlu George ailesini memnun etmek için evlenmişti. Ama Melissa, ruhsuz ve sıkıcı Melissa, beklentileri karşılama konusunda acı derecede başarısız olmuştu. İkinci oğlu Edward ondan birkaç yıl önce, düşman istilasını başarıyla dağıtan birliğin bir parçası olarak hayatını kaybetmişti. George bir yıl önce hummaya yenik düşmüştü. O zamana kadar Dul Kontes, unvanın üçüncü oğluna kadar geleceğini hiç düşünmemişti. Bunu düşünebilseydi, onun yurt dışındaki maceralarının biri sırasında ölmesini ve en sevdiği oğlu Damian'ın kont olmasını dilerdi.

Ama artık Kont Martin'di ve gerektiği gibi davranması Leydi Catherine'in sorumluluğundaydı.

İtiraz kabul etmemeye kararlı olan Leydi Catherine, oğluna sert sert baktı. "Bayan Wendover bir vâris ve yeterince güzel bir kadın. Kusursuz bir Merton Kontesi olacaktır. Saygın bir ailesi var ve mirasımıza ciddi miktarda toprak katacaktır. Artık burada olduğuna göre anlaşmalarımızı imzalayabilir ve üç ay içinde düğünü yapabiliriz."

Planlarını muhtemel bir itiraz yağmuruna karşı savunmaya hazırlıklı olan Leydi Catherine, çenesini otoriter bir açıyla kaldırdı ve şöminenin başındaki oğluna beklentiyle gözlerini dikti. Ona aslında hiç de yabancı olmayan birinin karşısında yabancı gibi durmasının verdiği rahatsızlıkla, gördüğü değişimlere bir kez daha şaşırdı. Martin ifadesizliğini koruyarak yere bakıyordu. Leydi Catherine beklenmedik bir merakla oğlunu süzdü. Martin'i en son yirmi iki yaşındayken görmüştü. Daha o yaşta her türlü kötü alışkanlığa bulaşmıştı. İçki, kumar ve tabii ki kadınlar...

Martin'in karşı cinse duyduğu düşkünlük, zaten fırtınalı olan meslek hayatını aniden durdurmuştu. Serena Monckton. Bu güzel kadın, Martin'in onu baştan çıkardığını iddia etmişti. Martin bunu inkâr etmişti ama hiç kimse, en azında ailesinden kimse ona inanmamıştı. Martin genç kızla evlenmesi için yapılan bütün zorlamalara inatla direnmişti. Martin'in öfkeli babası kızın ailesine rüşvet ödemiş ve üçüncü oğlunu sömürge ülkelerinde yaşayan uzak bir akrabanın yanına göndermişti. John sonradan bunu yaptığına çok pişman olmuş, ölüm döşeğine kadar bu pişmanlığı yaşamıştı. Martin, onun en sevdiği çocuğuydu ve onu tekrar göremeden ölmüştü.

Leydi Catherine, oğlunun aslında hiç değişmediğine dair bir kanıt bulma niyetiyle Martin'in geniş omuzlarına, uzun ve ince kollarına baktı. Kötü alışkanlıklarının göstergesi olan Adonis gibi sıkı ve kaslı vücudu değişmemişti. Uzun kemikli elleri temiz ve bakımlıydı. Yirmi birinci doğum gününde babasının hediye ettiği altın yüzüğü sağ elinde parlıyordu. Alnının üstündeki saç buklesi kuzgun kanadı gibi siyahtı. Hepsi hatırladığı gibiydi. Hatırlayamadığı şey, yüz hatlarının keskinliği, kibirden de öte görünen özgüveni ve altında dizginlenmiş bir güç barındıran kibar hareketleriydi. Bunları hiç hatırlamıyordu.

Duyduğu rahatsızlık arttı. Martin'in direnç göstermesini bekliyordu. Ama göstermedi.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Derin düşüncelerinden sıyrılan Martin, ona daha önce yaptığı evlilik baskılarını hatırlayarak annesine baktı. Kaşlarını kaldırdı. "Tam tersine. Ama önce bütün planlarınızı dinlemek isterim. Eminim daha fazlası da vardır, öyle değil mi?"

"Elbette." Leydi Catherine öyle bir bakış attı ki karşısında başkası olsa kaçacak yer arardı. Oğlu oturuyor olsa daha iyi hissedecekti kendini. Ama başında dikilen Martin, fazla güçlü görünüyordu. Yine de Catherine görevini yapmaya kararlıydı. "İkinci olarak ailemizin mülk ve iş durumuyla ilgili konuşmak istiyorum. Kendini duruma alıştırmaya çalıştığını söyledin. Ancak bu işleri George'un ayarladığı vekillere bırakmanı istiyorum. Şüphesiz onlar bu işi senden çok daha iyi yapacaklardır. Sonuçta bu büyüklükte bir mülkü yönetme konusunda tecrübesizsin."

Martin'in dudaklarının yanındaki bir kas seğirdi. Kendini tuttu.

Emirlerini sıralayan Leydi Catherine bu işareti fark etmedi. "Son olarak da Bayan Wendover ile evlendikten sonra bütün yılı burada geçireceksin." Duraksayarak Martin'e şüpheyle baktı. "Belki farkında değilsin ama Merton malları benim paramla ayakta duruyor. Biliyorsun ki babanla evlenmeden önce bir hiç değildim. Babanın ölümünden sonra bana geri verilen varlıklarımı, buranın geçimini sürdürebilmek için harcıyorum."

Martin sessizliğini korudu.

Onun sessizliğinden güç alan Leydi Catherine son kozunu da oynadı. "Eğer şartlarıma uymazsan ödeneklerimi geri çeker, seni ortada bırakırım." Sözlerini bitirirken şöminenin başındaki uzun siluete bakan gözleri titredi. Martin'in lacivert ceketinin ustalıkla yapılmış kesimi, yepyeni görünen giysileri kusursuzdu. Pırıl pırıl botları, görüntüsünü tamamlıyordu. Annesi, Martin'in hiçbir zaman basit görünmediğini hatırladı.

Titizlikle incelediği oğlu başını önüne eğmiş, botlarına bakıyordu.

İstifini bozmayan Dul Kontes son noktayı koydu. "İsteklerimi yerine getirmezsen seni reddeder, tüm mirasımı Damian'a bırakırım."

Leydi Catherine, safi tehdit olan son sözlerini söylerken gülümsedi ve koltuğuna iyice yerleşti. Martin Damian'ı hiç sevmiyor, annesi en çok onu sevdiği için kıskanıyordu. Savaşı kazandığını bilerek oğluna baktı.

Oğlunun yüzüne yavaş yavaş yayılan, sert hatlarını yumuşatan ve aristokratik ifadesine şeytani bir yakışıklılık katan gülümsemesi Catherine'i şaşırttı. Birdenbire dört oğlundan sadece Martin'in kadınları kendi tarafına çekme konusunda hiçbir zaman sıkıntı yaşamadığını hatırladı.

"Sözlerinizi bitirdiyseniz, benim de söyleyeceklerim var."

Leydi Catherine gözlerini kırpıştırdı, kibar ve muzaffer bir edayla başını eğdi.

Martin soğukkanlılıkla doğruldu ve pencereye doğru yürüdü. "Öncelikle istediğim kişiyle, istediğim zaman evleneceğim. Tabii eğer istersem."

Arkasındaki şaşkın sessizlik çok şey anlatıyordu. Martin, Home Wood ağaçlarının tepelerine göz gezdirdi. Annesinin önerileri korkunçtu ama şaşırtıcı değildi. Bu entrikaları ne kadar nahoş olsa da Martin annesinin kendini ailesine adadığı için böyle davrandığını biliyor, buna saygı duyuyordu. Ayrıca bu davranışı, Merton mirasının kötüye gitmesinde onun hiçbir suçu olmadığını da kanıtlıyordu. Bütün mülk, önce büyük bir zevkle azarlayıp sonra kovacağı, ahlaktan yoksun bir vekilin boyunduruğu altındaydı ve annesi odasında kapalı kaldığı için belki de evin ne halde olduğunun farkında bile değildi. Evin harap halde

olan diğer odalarına göre annesinin odası daha iyi bir durumdaydı. Belli ki vekil evdeki hizmetçileri sindirmeyi başarmış, Melissa ve hatta George'u bile bu çürümenin kaçınılmaz olduğuna inandırmıştı. Karşısındaki manzaranın dışında kalan bahçenin artık bahçelikten çıkmış olabileceğini annesi nasıl bilebilirdi ki? Martin pencerenin yanında durdu, parmaklarıyla geniş çerçeveyi hafifçe tıngırdattı. "Damian demişken, beni çabucak evlendirmenizin onun işine geleceğini hiç sanmıyorum. Sonuçta bir oğlum olursa, Damian artık vârisim olmayacak. Şu anda yaşadığı maddi problemleri göz önüne aldığımızda, beni aceleyle evlendirmenizden hoşnut olmayacaktır."

Leydi Catherine kaskatı kesildi. Martin yengesine baktı. Koltuğunda kıvrılmış, bir yandan anne oğul arasındaki tartışmayı dinliyor, bir yandan da nakışıyla ilgileniyordu. Martin, annesinin öfkesini duyunca tek kaşını alay eder gibi kaldırıp ona döndü.

"Bu ne *cüret!*" Kontes'in bir an sinirden nutku tutuldu. Sonra patladı. "*Ben 'evlen'* diyorsam evleneceksin! Başka bir ihtimal düşünülemez bile! Her şey ayarlandı."

"Elbette," diye söze girdi Martin soğuk ve net bir ses tonuyla. "Hareketleriniz yüzünden başkalarının bir zarar görmesini istemem. Ama..." Daha da keskin bir ses tonuyla devam etti. "Bu konuda benim adıma hareket edebileceğiniz izlenimine nereden kapıldığınızı pek anlayamadım. Bayan Wendover'ın ailesinin de bu yanılgıya düşmüş olduğuna inanamıyorum. Düşseler de kendi aptallıklarının sonuçlarına katlanacaklardır. Bayan Wendover ile aramda hiçbir şeyin olmayacağını onlara bir an önce bildirmenizi öneririm."

Leydi Catherine şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Sen delirmişsin! Bunu yaparsam utançtan yerin dibine girerim!" Koltuğunda dikleşmiş, ellerini kucağında birleştirmişti ve umutsuzlukla bakıyordu.

Martin, onu teselli etme dürtüsünü bastırdı. Annesi artık karşısında on üç yıl önce bu evden ayrılan o delikanlının olmadığını anlamalıydı. "Utancınızın tek sebebinin kendi entrikalarınız olduğunu belirtmek isterim. Beni parmağınızda oynatamayacağınızı anlarsanız iyi olur."

Oğlunun dik bakışlarından çekinen Leydi Catherine başını eğerek bükük parmaklarını inceledi ve yıllardır ilk defa elbisesiyle oynama isteği duyduğunu fark etti. Martin ansızın babasına benzemiş, tıpkı onun gibi konuşmuştu.

Annesi sessizliğini korurken Martin sakin ama katı bir şekilde konuşmasına devam etti. "İkinci konuya gelirsek mirasıma iyice hâkim olunca George tarafından yapılan bütün atamaları iptal ettim. Aracılarımız Matthews ve Oğulları, Bromley'ler ve bankacılarımız Blanchard'lar duruyor. Onlar babamın zamanından kalma. Ama artık buranın, Dorset, Leicestershire ve Northamptonshire'daki diğer mülklerimizin sorumluluğu benim çalışanlarımda olacak. George'un ayarladığı adamlar burayı soyup soğana çevirmiş. Babamın ölümünden sonra sadece iki yıl içinde Merton mirasının aileyi geçindiremeyecek duruma gelmesini nasıl sorgulamadığınızı anlayamıyorum."

Martin, sakinliğini bozmak üzere olan öfkesini yatıştırmak için durakladı. Bütün mirasının ne halde olduğunu düşünmek bile sinirlerinin fırlamasına yetiyordu. Annesinin yüzündeki şaşkın ifadeden onun söylediklerini idrak edebilmesi için birkaç dakikaya ihtiyacı olduğu belliydi. Martin odaya göz gezdirdi.

Leydi Catherine gerçekten de afallamıştı. Bir anda, mirası ilk devraldığında, Martin'in bu iş için ne kadar yetersiz olduğunu düşünerek öfkelendiği zaman yaşlı Matthews'un ona attığı tuhaf bakışları hatırlamıştı. Matthews, Martin'in Merton mirasının tam da ihtiyacı olan adam olduğunu söyleyince Catherine hayrete düşmüştü. Matthews'un savurgan, hovarda Martin'i desteklemesini hiç beklemezdi. Daha sonra Martin'in kendi iş anlaşmaları için ailesinin yıllardır kullandığı firmayla çalıştığını öğrenmişti. Martin'in, Matthews ve Oğulları gibi bir firmanın yardımcı olabileceği türden işler yapmasına çok şaşırmıştı. Kahretsin, ona neden daha fazla açıklama yapmamıştı ki? Neden oğluna sormamıştı?

Martin, Melissa'nın eğik başını, kırlaşmış açık sarı saçlarını inceledi ve o kafasına hiçbir şey sokmadığı gerçeğini yıllar önce de fark ettiğini hatırladı. Tekrar annesine döndü. Annesinin neler düşündüğünü, onun isteyebileceğinden daha iyi tahmin edebildiği için dudaklarını küçümser bir edayla büzdü. "Bu büyüklükteki bir mal varlığını yönetmek için tecrübesiz olduğum konusunda haklısınız. Zira benimki çok daha büyük."

Üçüncü oğlunun göründüğünden çok daha fazla değişmiş olduğunu kanıtlayan sözleri, Leydi Catherine'in soğukkanlılığını yerle bir etti. Hatta bütün planlarını da yerle bir etti.

Annesinin hayret içindeki ifadesini görünce Martin'in sırıtması, sevimsiz olmayan bir gülümsemeye dönüştü. "Kayıp çocuğunuzun, sefalet içinde gelip önünüzde diz çökmesini mi bekliyordunuz?"

Annesinin bakışları yeterli bir cevaptı. Martin sırtı-

nı pencereye dayayıp uzun bacaklarını öne doğru uzattı. "Sizi hayalkırıklığına uğrattıysam üzgünüm ama paranıza ihtiyacım yok. Londra'ya geri dönünce Matthews'u, vasiyetinizi tekrar yazmanıza yardım etmesi için buraya göndereceğim. Beni evlatlıktan reddetme tehdidinizde kararlı olduğunuzu sanıyorum. Eğer bunu yapmazsanız Damian sizi asla affetmeyecektir. Ayrıca," diye gri gözlerinde bastırılamaz bir açıkyüreklilik ifadesiyle devam etti Martin, "Damian'ın sizin mirasınızın vereceği desteğe ihtiyacı var. En azından onu sürekli iflastan kurtarmama gerek kalmaz. Hangi cehenneme giderse gitsin, umrumda değil. Bunu yapmak için sizin paranızı kullanacaksa memnuniyet duyarım. Ancak neye karar verirseniz verin Merton mal varlığı için sizin paranızdan hiçbir şey harcanmayacak."

Martin annesinin yüzünü, yılların eski güzelliğine verdiği zararı inceledi. İlk şoku atlattıktan sonra kendini toparlamış, gözleri gri taşlara dönmüş, dudakları şaşkınlığını bastırmak için kenetlenmişti. Rahatsızlığına rağmen zayıf bedeninin içinde hâlâ güçlü ve kararlı görünüyordu. Martin nedense artık ona sataşmak, başarısıyla onu etkilemek, onun sevgisini ne kadar hak ettiğini kanıtlamak istemiyordu. Yıllar içinde bu isteği de yok olup gitmişti.

"Son şartınıza gelelim." Pencere önünden uzaklaşıp ceketinin kollarını düzeltmeye koyuldu. "Elbette yılın bir kısmını Londra'da geçireceğim. Ayrıca hem bana hem de arkadaşlarıma ait olan diğer mülkleri de ziyaret edeceğim. Buraya misafir davet etmeyi de düşünüyorum. Hatırladığım kadarıyla babamın zamanında Hermitage misafirperverliğiyle bilinirdi." Annesine baktı. Annesi gözlerini uzaklara dikmiş, oğlunun yeni haline odaklanmaya çalışıyordu.

"Tabii ev onarılıncaya kadar ziyarete açılmayacaktır."

"*Ne?*" Leydi Catherine, dayanamayıp kendine yakışmayacak bir tepki vermişti. İrkilmiş bir halde, sorgulayan gözlerle Martin'e baktı.

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok." Martin kaşlarını çattı. Evin durumunun ne kadar kötü olduğunu annesinin bilmesine gerek yoktu. Utançtan ölürdü. "Merton evindeki işler bitince buraya bir dekorasyon firması göndereceğim." Duraksadı ama annesinin gözleri yine uzaklara dalmıştı. Annesi bir şey söylemeyince Martin dikleşti. "Bir saat içinde Londra'ya döneceğim. Konuşacak başka bir konu yoksa size veda edeyim."

"Dekorasyoncular, bu odayı da mı *senin* talimatlarına göre yapacaklar?" Leydi Catherine'in sesindeki alaycı ton, bıçak gibi keskindi.

Martin gülümsemesini bastırdı. Seçeneklerini hızlıca gözden geçirdi. "Eğer isterseniz, bilhassa size ait olan odalar için size danışmalarını söyleyebilirim elbette."

Bu kadar büyük bir inşaat işinin tamamını annesine yükleyemezdi. Zaten bu fırsatı, atalarının evine kendi kişiliğinden bir iz bırakmak için kullanmak niyetindeydi.

Annesinin bakışlarından anladığı kadarıyla, buna karşı çıkarak onun özgürlüğünü sınırlamayacaktı. Bundan emin olunca, Martin beklentiyle kaşını kaldırdı.

Leydi Catherine, son derece isteksiz bir tavırla gitmesine izin verdi.

Martin annesine zarif bir reverans yapıp Melissa'ya başıyla selam vererek odadan çıktı.

Leydi Catherine onun gitmesini izledi. Sonra sessizliği dinledi. Kapı kapandıktan sonra uzun süre gözleri yanma-

yan ateşe dalmış bir şekilde durdu. Nihayet, derin düşüncelerinden kurtulunca içten içe, her türlü zorluğa karşın, en sonunda işin başında gerçek bir adam olmasının onu rahatlatmış olabileceğini hissetti.

Martin, arabasının beklediği sütunlu girişe giden dik basamaklardan hızlıca indi. Atlar sabırsızlıkla toynaklarını yere vuruyordu. Arka taraftaki atının ardından gelen sert bir öksürük krizi onu karşıladı. Martin asık suratla düğümlenmiş dizginleri görmezden geldi, en sevdiği atlarının kadifemsi burunlarını okşayarak arabanın arkasına, mendiliyle ağzını kapamış, seyis-uşağı ve eski emir eri Joshua Carruthers'a doğru ilerledi.

"Neler oluyor?" Martin daha soruyu sorarken cevabını gördü.

Joshua elini önemli bir durum yokmuş gibi sallayarak kalın bir sesle, "Üşütmüşüm," diye mırıldandı. Yutkunup mendilini binici pantolonunun cebine sıkıştırdı. Kıpkırmızı olmuş burnu efendisinin gözlerinden kaçmadı. "Yola çıkalım en iyisi."

Martin kıpırdamadı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Ama ne olursa olsun bu harabede bir gece bile kalmayacağınızı söylemiştiniz."

"Her zamanki gibi hafızan çok iyi ama kulakların o kadar iyi duymuyor. Ben gideceğim."

"Hayır, bensiz gidemezsiniz."

Martin, usanmış bir halde, elleri belinde, eski askerin sendeleyerek arabaya dönmeye çalışmasını izledi. Yeni bir öksürük kriziyle sarsılıp arabadan destek almak zorunda kaldığını görünce de küfretti. Kenarda durup arabaya mı, yoksa sahibi Martin'e mi şaşkınlıkla baktıkları anlaşılma-

yan iki seyis çocuğu gördü. Martin işaret ederek, "Onları tutun," dedi.

Huysuzlanan atları sakinleştirdiklerinde Martin, Joshua'yı dirseğinden tutarak acımasızca eve doğru sürükledi. "Kışlaya geri çağrıldığını varsay. Daha ilk virajı almadan yere düşecektin, gördün mü?"

Joshua faydasızca mücadele etmeye çalıştı. "Ama..."

"Buranın durumu kötü, biliyorum," diye karşılık verdi Martin. Bir yandan da isteksiz uşağını merdivenlerden yukarı doğru çekiştiriyordu. "Ama o lanet vekilden kurtulduğuma göre evin hizmetçileri işlerin nasıl yapılması gerektiğini hatırlayacak." Kasvetli giriş holünde durakladı. "En azından öyle umuyorum."

Hizmetçilere işleri eskiden, babasının zamanında yaptıkları gibi yürütmelerini emretmişti. Yeterli bir sonuç elde edebileceğini düşünmüştü. Nesillerdir Merton'da çalışan hizmetçiler, dış kapının dış mandalı George'un yüklediği işlerden bıkmışlardı. O zorba vekilden kurtuldukları için de Hermitage'ı eski haline döndürme konusunda istekli görünüyorlardı.

Joshua burnunu çekti. "Atlara ne olacak?"

Martin gülümsemesini zorla bastırarak küçümseyen bir havaya büründü. Kaşlarını sonuna kadar kaldırdı. "Atlarıma nasıl bakmam gerektiğini bilmediğimi ima etmeyeceksin değil mi?"

Joshua mırıldanarak kötü kötü baktı.

"Huysuzluk etme de gidip yat. Yola çıkacak kadar iyileştiğinde ahırdan bir at alır, Londra'ya dönersin. Sanırım George'unkini alman gerekecek. Senin yüksek standartlarını karşılayabilecek tek at şu anda o."

Henüz sakinleşmemiş olan Joshua pofladı. Ama tartışmaya girmemesi gerektiğini biliyordu. İçini rahatlatmak için son bir kez daha uyardı. "Yağmur yağacak, dikkat etseniz iyi olur." Hole, solgun çuha kaplı kapıya doğru topallayarak yürüdü.

Martin gülümseyerek arabasına döndü. Koca gözlü çocukları gönderip koltuğa çıktı ve dizginleri tıkırdattı. Araba, her tarafını ot sarmış olan yolda ilerlemeye başladı. Martin, arkasına bakmadı.

Ana girişte bulunan kapı sövelerinden ve yarısı menteşesinden kurtulmuş ağır demir kapıdan geçerken Martin derin derin içini çekti. Bu ev, on üç yıldır hatrında cazibe ve zarafetin yeri, hep geri dönmek istediği bir cennet gibi kalmıştı. En sonunda geri dönmüştü ama kader her zamanki gibi ona oyununu oynamıştı. Babasının zamanından sonra bakımsızlıktan ne cazibe, ne zarafet kalmıştı.

Burayı tekrar eski güzelliğine ve huzur veren sakinliğine döndürecekti. Bu konuda kararlıydı. Martin öğle güneşi altında parlayan çelik gibi gri gözleriyle, kararlılıkla önüne bakıyordu. Aslında, bu hayal kırıklığını geride bıraktığı için halinden memnundu. Bütün işler bitene kadar Londra'da kalacaktı. Evini tekrar gördüğündeyse, yıllardır uzak ülkelerde gezerken kalbinde taşıdığı o eski haline dönmüş olacaktı. Onun kendi cenneti.

Taunton'a giden yol hemen önündeydi. Atlarını dönüş için hazırlarken Martin batıya doğru bir göz attı. Joshua haklıydı. Yağmur yağacaktı. Martin, dudaklarını bükerek seçeneklerini değerlendirdi. Taunton'da kalırsa ertesi gün Londra'ya varması çok zordu. Ilchester'a kadar gidebilirdi. Bir önceki gece Joshua ile Fox'ta rahatça bir gece geçir-

mişlerdi. Kararını verdi. Martin ellerini bırakarak atların bacaklarını açmasına izin verdi. Hatırladığı kadarıyla Taunton'ın güneyinde, fırtınadan önce Ilchester'a varmasını sağlayacak bir kestirme yol vardı.

İki saat sonra, tekerleklerinin bir çıkıntıya daha çarpmasıyla araba tehlikeli bir şekilde sarsıldı. Martin okkalı bir küfür salladı. Yerinde kaldı ve artan karanlığa dikkatle baktı. Kestirme yolun iyi bir yol olduğunu hatırlamıştı ama beklediği gibi değildi. Batı tarafından bir mırıltı duyuluyordu. Martin ufka doğru baktı ama alçak bulutlardan hiçbir şey görünmüyordu. Fırtına kopmadan önce Londra yoluna girebileceğinden bile şüpheliydi artık.

Etrafta sığınabileceği herhangi bir yer olup olmadığına dair hafızasını zorlarken atlarını çıkıntılı yola doğru sürdü ve tam o sırada havada bir çığlık yankılandı. Atlar ileri doğru fırladı. Martin, onları hızlıca kontrol altına alıp koltuğundan atladı ve yanlarına gitti. İkinci bir çığlık geceyi çınlatırken dizginleri tam zamanında yakalayıp atların şaha kalkmalarına engel oldu. Hiç şüphesiz bu bir kadın çığlığıydı ve önündeki ormanlıktan geliyordu. Martin aceleyle atlarını yakınlardaki bir kapıya bağladı, koltuğun altındaki tabancaları aldı ve ormana doğru gitti. Ağaçların gölgesi altına girince sessizce ilerlemeye dikkat etti. Gençliğindeki yaramazlıkları sayesinde köydeki arkadaşı Johnny Hobbs ile babasına ait doğal koruma alanlarında kaçak avcılık yaparken nasıl davranacağını öğrenmişti.

Ormanın içinde biraz ilerledikten sonra kalakaldı. Önünde küçük bir açıklık, karşısında da bu açıklığa çıkan bir patika vardı. Açıklığın ortasındaki gölgelerin içinden, üç kişinin boğuşma sesleri geliyordu.

"Rahat dursana seni küçük...!"

"*Ah!* Tanrım! Parmağımı ısırdı sürtük!"

Martin, adamlardan biri kenara çekilince grubun hırpani kılıklı iki adam ve alacakaranlıkta tir tir titreyen ipek gece elbiseli bir kadından oluştuğunu gördü. Adamlardan daha yapılı olanı, kadını arkadan tutmayı başarmış, kollarını kıstırmıştı. Kadın tekme atmaya çalışıyor ama adamdan kurtulamıyordu.

"Dinle beni hanım. Efendimiz seni burada tutmamızı ve saçının teline zarar vermememizi istedi. Rahat durmazsan bunu nasıl yapacağız?"

Adamın sesindeki bıkkınlığı duyunca Martin'in yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirdi. Bulundukları açıklık onlara gizli gizli yaklaşması için fazla büyüktü. Sessizce, kadını tutan adamın arka tarafına denk gelecek şekilde etraftan dolandı.

"Aptallar!" Kadın ve onu tutan adam tehlikeli bir şekilde sendeledi. "İnsan kaçırmanın cezasını bilmiyor musunuz? Beni bırakırsanız efendinizin verdiğinin iki katını öderim!"

Martin kaşlarını kaldırdı. Kadının sesi beklenmedik derecede olgundu. Belli ki aklı hâlâ yerindeydi.

Parmağının acısını geçirmeye çalışan adam, "Belki öyle hanımım," diye homurdandı. "Ama efendimiz üst tabakadan biri ve ona karşı gelirsek kötü olur. Yok, size yardım edemeyiz."

İki tabancayı da kaldıran Martin ağaçların arasından çıktı. "Olur şey değil. Her zaman bir hanımefendiye yardım etmeniz gerektiğini size kimse öğretmedi mi?"

Kadını tutan adam onu bırakıp Martin'e döndü. O

anda Martin, diğer adamın bıçak çektiğini gördü. Onun için doğru bir andı ve ateş etti. Mermi adamın dirseğine saplandı. Adam inleyerek bıçağı bıraktı. Diğer adam sesin geldiği tarafa döndü ve eski binbaşı, yılların tecrübelisi paralı asker Martin Willesden'in çenesine yediği küçücük bir yumrukla yere serilişinin yarattığı güzel manzaraya şahit olamadı. Tüm dikkatini vurduğu adama vermiş olan Martin, darbenin gelişini görememişti. Başı arkaya doğru savrularak alçak bir dala çarpmış ve sersemlemiş bir halde yavaşça yere devrilmişti.

Helen Walford ayaklarına devrilen sersemlemiş, uzun bedene baktı. Tanrı aşkına! Bu Hedley Swayne değildi ki! Ateşlenen tabanca adamın sol elindeydi ve hâlâ dumanı tütüyordu. Sağ elinde de hazır durumda başka bir tabanca vardı. Helen öne doğru atılıp tabancayı aldı. Bir eliyle eteğini tutarak yere yığılmış Martin'in üzerinden atladı ve daha önce onu kollarından tutan adama silahı doğrulttu. Adam ortalarında duran Martin'den dolayı onu yakalayamamıştı. "Uzak dur!" diye uyardı Helen. "Bunun nasıl kullanıldığını biliyorum."

Çenesine doğrultulan silahın sabitliğine dikkat eden adam kadının sözüne inandı. Arkadaşı dizleri üzerine çökmüş, acıyla inliyordu. Helen'a kötü kötü baktı. "Lanet kadın!"

Adam tehditkâr bir şekilde Helen'a göz atıp arkadaşının yanına gitti. Kalkmasına yardım ederken homurdandı. "Haydi buradan gidelim. Efendimiz zaten birazdan gelir. Bundan sonrasını kendi halleder herhalde."

Bu sözleri duyan Helen'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu adam sizin efendiniz değil mi yani?" Ayaklarının dibindeki hareketsiz bedene baktı. Kahretsin! Ne yapmıştı?

Adamlar Martin'in iki büklüm olmuş haline baktı. "Bu züppe mi? Kendisini daha önce hiç görmedik hanımım."

"Her kimse uyandığında pek hoşnut olmayacak," diye keyifle ekledi diğer adam.

Helen yutkunarak elindeki tabancaya baktı. İki serseri söylene söylene açıklığın kenarına, ihtiyar bir atın çektiği hurda arabaya doğru gittiler. Arabaya binip ata ıslık çalarak şekilsiz patikaya doğru yola koyuldular.

Karanlıkta şuurunu kaybetmiş kurtarıcısıyla başbaşa kalan Helen ayağa kalıp boylu boyunca uzanan adama baktı. "Tanrım!"

Son derece felaket bir gün geçiriyordu. Sabaha karşı kaçırılmış, leş gibi kokan bir battaniyeye sarılıp Londra'nın sesleri geride kalana dek bir arabadan diğerine taşınmış, bütün gün hırpalanmış, itip kakılmış, bağlanmış, ağzı tıkanmış, eski püskü bir arabaya hapsedilmişti. Başı hâlâ zonkluyordu. Şimdi kurtulmuştu ama kurtarıcısını bayıltmıştı.

Helen inleyerek elini şakağına dayadı.

Bugün kader ağlarını sıkı sıkı örüyordu.

İkinci Bölüm

Başının arkası acıyordu. Bilinci yerine geldiğinde Martin'in aklından geçen ilk şey hâlâ hayatta olduğuydu. Ama göz kapaklarını kırpıştırarak açınca yanıldığını düşündü. Ölmüş olmalıydı. Bir melek üzerine eğilmişti. Meleğin altın saçları olağanüstü bir ışıltıyla parlıyordu. Ani bir sancıyla gözlerini kapadı.

Ölmüş olamazdı. Mümkün olabilecek en yumuşak kucakta olmasına rağmen başı fazla acıyordu. Zarif bir el, kaşını okşadı. Kendi eliyle onu yakaladı. Melek bir hayal değil, etten kemiktendi.

"Ne oldu?" Martin gözlerinin arkasından gelen acıyla yüzünü buruşturdu.

Helen ona doğru eğilerek yüzünü anlayışla buruşturdu. "Size vurduğumu son derece üzülerek söylüyorum. Çenenize. Arkaya doğru savrulup bir dala çarptınız."

Kurtarıcısının güçlü yüz hatlarından bir acı dalgası

-yoksa sinir miydi?- daha geçerken Helen'ın suçluluk duygusu arttı. Hurda arabanın gürültüsü uzaklaşır uzaklaşmaz dizlerinin üzerine kurbanının yanına çökmüştü. Taze genç kız tereddütünü bırakarak -zaten pek taze olduğu söylenemezdi- sebep olduğu yaralarla ilgilenmeye başlamıştı. Adamın omuzları son derece ağır olmasına rağmen Helen en sonunda başını kucağına koymayı başarmış, kaşlarının üzerine düşen kumral bukleleri hafifçe geriye itiyordu.

Martin, Helen'ın eline tutundu. Onu gerçeğe bağlayan bu bağı bırakmak istemiyordu. Helen'ın küçücük bir eli vardı. Martin parmaklarının arasında onun narin kemiklerini hissediyordu. En sonunda başındaki zonklama yerini hafif bir ağrıya bırakmıştı. Çenesindeki yaraya dokunmak için diğer elini kaldırdı. Son anda başındaki şişliğe dokunmaması gerektiğini fark etti. Sonuçta başı kadının kucağındaydı ve görünüşe göre bir hanımefendiydi.

"Kurtarıcılarınıza her zaman saldırır mısınız?" dedi Martin doğrulup oturmaya çalışırken.

Helen yardım etti ve ona bakmak için dizlerinin üzerine eğildi. Endişeli görünüyordu. "Gerçekten çok özür dilerim. Hedley Swayne olduğunuzu sandım."

Martin dikkatli dikkatli başının arkasında giderek büyüyen şişliği inceledi. Kadının sesi, bir melek olduğunu doğruluyordu. Yumuşak ses tonu, ılık bir bal gibi Martin'in içine akıyordu. Kaşlarını çattı. "Hedley Swayne kim? Kaçırılmanıza neden olan adam mı?"

Helen başıyla onayladı. "Öyle sanıyorum." Bu adamın Hedley olmadığını tahmin etmeliydi. Bu adamın sesi çok daha derinden, çok daha fazla pürüzlüydü. Helen talihsiz bir şekilde tanıştıkları için çekinerek kucağında kavuştur-

duğu ellerini inceliyor, kurtarıcısının ne düşündüğünü merak ediyordu. Yanına yığılmış yatarken adama hayran hayran bakmak için fırsatı olmuştu. Son derece etkileyiciydi. Kafası dala çarpmadan önce yakaladığı tek bakış oldukça hoş bir etki bırakmıştı. Bulunduğu kötü duruma rağmen Helen'ın dudakları titredi. Yıllardır böyle etkilenmemişti. Ama sonra gerçekler araya girdi. Adama vurmuş ve bayıltmıştı. Şüphesiz *adamın* pek etkilendiği söylenemezdi.

Yanına oturunca alacakaranlığın loşluğunda kurtardığı genç kadını gizli gizli inceleyen Martin, neden onun bir melek olduğunu düşündüğünü anladı. Kalın, altın rengi bukleleri karmaşık bir halde omuzlarına dökülüyordu. Omuzları da çok hoştu. Normal ışıkta sarı olabileceğini düşündüğü ipek geceliği, şekilli kıvrımlarını sarıyordu. Bir tek boyunun uzunluğunu anlayamamıştı ama genel olarak çok güzel hatlara sahipti. Helen'ın yüzüne baktı. Loş ışıkta yüzü belli olmuyordu. Onu daha iyi bir ışıkta görmek için beklenmedik derecede güçlü bir arzu hissetti. "Sanırım bu Hedley Swayne denen adam her an buraya gelebilir, öyle değil mi?"

"Diğer iki adam öyle demişti," dedi Helen önemsemez bir tavırla. Onu kaçıran adam şu anda hiç ilgisini çekmiyordu. Onu kurtaran adam çok daha etkileyiciydi.

Martin, meleğinin yardım eline şükran duyarak yavaşça ayağa kalktı. Onun yakınlığından aklı tam olarak yerine gelmemiş, algısı düzelmemişti. "Neden kaçtılar?" Boyu gayet uzundu. Biraz daha yaklaşsa bukleleri burnunu gıdıklayabilir, alnı dudaklarına değebilirdi. Uzun bir adama uygun kadın boyundaydı. Bacakları, muhteşem bacakları,

gayet hoş bir uzunluktaydı. Martin onları daha yakından inceleme isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"Diğer tabancayı onlara doğrulttum." Dikkatinin dağınık olduğunu fark edince Helen, ona ciddi bir zarar vermiş olabileceğini düşünerek kaşlarını çattı ve karanlıkta adamın yüz ifadesini anlamaya çalıştı. Tabancaları hatırlayınca yerden almak için eğildi ve ipek geceliği şekilli kalçalarını sardı.

Martin, aklına üşüşen fantazileri atmak için kafasını sallayarak uzaklara baktı. Lanet olsun! Durum zaten tehlikeliydi! Kesinlikle cilveleşmenin zamanı değildi. Boğazını temizledi. "Şu anda Bay Swayne gelmeden önce buradan gitmenin akıllıca olacağını düşünüyorum. Tabii burada kalıp onunla yüzleşmeyi tercih etmezseniz."

Helen başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır! Yanında bir sürü adamı vardır. Arabasının yanında atlılar olmadan asla yola çıkmaz." Sesinde küçümseme vardı. Ani bir düşünce onu sarstı. "Neredeyiz?"

"Taunton'ın güneyinde," dedi Martin.

"Taunton mı?" Helen iki elinde tabancayla ayağa kalktı, yüzünü asmıştı. "Hedley, Cornwall'daki mal varlığından söz etmişti. Demek ki beni oraya götürecekti."

Martin başıyla onayladı. Bulundukları yere bakılırsa bu ihtimal yüksekti. Yönünü bulmak için etrafa baktı ve tabancalarını aldı. "Arkadaşlarıyla gelecekse bir an önce gitsek iyi olur. Arabam ormanın arkasındaki yolda. Geçerken çığlıklarınızı duymuştum."

"Tanrı'ya şükür duydunuz." Helen en sonunda eteğini düzeltti. "Herhangi bir yola yakın olduğumuza dair bir umudum yoktu."

Helen kurtarıcısına bakmak için başını kaldırdı ve onun da baktığını fark etti. Karanlık, yüz ifadesini saklıyordu.

Martin'in yüzünde hafif çarpık bir gülümseme belirdi. Meleğini henüz ormandan çıkarmamıştı. "Bu rahatlatıcı düşüncelerinizden sizi mahrum etmek istemem ama aslında yakınımızda herhangi bir yol yok. Fırtına başlamadan Londra yoluna girmek için kestirmeden gidiyordum."

"Londra'ya mı gidiyorsunuz?"

"Gideceğim," dedi Martin. Gökyüzünü kapatan ağaçlar yüzünden yağmur bulutlarının gelip gelmediğini göremiyordu. "Ama öncelikle bu gece için kalacak bir yer bulmamız gerekiyor."

Martin son kez etrafa bakınarak Helen'a kolunu uzattı.

Hiç de alışık olmadığı bir gerginlik hisseden Helen, Martin'in koluna girdi. Genelde erkeklere pek güven duymasa da ona güvenmekten başka seçeneği yoktu.

"Londra'dan mı kaçırıldınız?"

"Evet." Helen bu kadarını söylemekten çekinmemişti ama kurtarıcısından ne kadar etkilenmiş olsa da onu iyice tanımadan çok fazla bilgi vermemesi gerektiğini düşündü. Ağaçların arasındaki dar patikadan güçlükle ilerlerken geceliğini daha fazla yıpratmamaya çalışan Helen, yavaş yavaş sakinleşip normal hayata döndüğünü hissetti. Kurtarıcısının güçlü kolları, yoldaki engelleri aşmasına yardım ediyordu. Davranışlarındaki incelik Helen'ın korkularını gidermiş, onu koruyucu bir örtü gibi kaplamıştı. Kurtarıcısının görünüşü gibi tavırlarının da centilmence olması onu rahatlattı.

Martin, giderek artan merakını gidermek için açıklıktan biraz uzaklaşana kadar bekledi. Onun kim olduğunu sor-

mak için sabırsızlanıyordu. Ama en iyisi bunu sonraya bırakmaktı. Şimdilik, "Hedley Swayne kim?" diye sormakla yetindi.

"Züppenin teki," diye sertçe cevap verdi Helen.

"*Beni* bir *züppe* ile mi karıştırdınız yani?" Durumlarının ciddiyetine rağmen Martin içinde büyüyen ilgiye engel olamıyordu. Helen başını ona çevirip şaşkınlıkla dudaklarını açtığında Martin hınzır bakışlarıyla onu inceledi.

Helen nefesini tuttu. Kurtarıcısıyla bir anlığına göz göze gelmişlerdi. Üç kalp atışı kadar bir sürede umutsuz bir çabayla gözlerini Martin'den uzaklaştırıp tekrar düşüncelerine daldı. "Hatırlarsanız sizi daha görmemiştim ama."

Onun yumuşak ve kısık sesli itirazı Martin'i güldürdü. "Tabii ki!"

Devrilmiş bir ağaç yollarını kesmişti. Martin, Helen'ı bırakarak ağacın üzerine çıktı. Sonra dönüp ellerini uzattı. Helen kirpiklerinin ardından Martin'in yüzüne baktı. Güçlü, ilgi çekici ve alışılmadık bir şekilde bronzlaşmış, sert ifadeli bir yüzü vardı. Gözlerinin ne renk olduğunu merak etti. O anda kendisinden beklemediği bir sakinlikle adamın ellerini tuttu. Martin güçlü parmaklarıyla onun ellerini tutarken Helen göğsünde garip bir sıkışma hissetti. Helen ağacı inceliyor gibi yere bakarak birdenbire kendini saran saçma utangaçlık yüzünden çatılan kaşlarını sakladı. Sahi böyle çocukça tepkiler vermek için biraz büyük değil miydi?

Helen'ı yanına alan Martin, yere eğdiği yüzüne baktı ve onun parmaklarında hissettiği ürpertinin kendi hayal ürünü olmadığını anladı. Bu tarz oyunların inceliklerini çok iyi bildiğinden Helen'ın aklını kendisinden uzaklaş-

tırmak için yeni bir konu açtı. "O serseriler size bir zarar vermemiştir umarım."

Helen, saçma gerginliğini belli etmemeye kararlıydı. Başını iki yana salladı. "Hayır, bir şey olmadı. Bana iyi bakmak için emir almışlardı."

"Evet, duydum. Yine de korkudan ödünüzün patladığını söyleyebilirim."

Helen, onu yanında hissetmenin yoğunluğuna rağmen güldü. "Hiç de değil! Öyle zavallı bir yaratık olmadığımdan emin olabilirsiniz." Yukarı bakmaya cesaret etti ve kurtarıcısının kara kaşlarının kalktığını gördü. İnanmayan gözlerle ona bakıyordu. Helen'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Pekâlâ," diyerek teslim oldu. "Biraz endişelendiğimi söyleyebilirim. Ama ne kadar dikkatli olmaya çalıştıklarını görüyorken ecel terleri dökmem imkânsızdı."

"Bir Amazon kurtardım demek."

Bu nazik sözler, Helen'ın buklelerini yalayıp geçti. Helen gülerek başını salladı ama kendini fazla kaptırmamaya karar verdi.

Orman seyrelirken Helen kendi durumunu düşünmeye başlamıştı. Kaçırılmasının etkileri azalırken içine düştüğü bu yeni durum onu tuhaf bir şekilde sevindiriyordu. Alacakaranlıkta, tanımadığı bir adamla başbaşa bir ormanda yürüyordu. Adamın soylu biri olduğuna emindi ama ne tarzını ne de gösterdiği ilgiyi onaylama konusunda emin değildi. Ne var ki şu an kendini hiç kaygılı hissetmiyordu. Beklenmedik bir tebessüm yüzüne yayıldı. Çocukluğundan beri böyle tuhaf ve maceracı bir his yaşamamıştı. Bu kaygısız coşkusuyla çocukluğunda kendini serüvenlere atardı. Ama şimdi yanında bir yabancı varken neden tekrar

böyle hissettiğini anlayamamıştı. Ve bunu göz ardı etmeyecekti. Hayat çok uzun zamandır fazla ciddi, fazla sıkıcıydı. Küçük bir macera, yalnız ve karanlık geleceğini biraz aydınlatabilirdi.

Ormandan çıktılar. Dar yolun üzerinde, karanlığın içinde şık bir araba görünüyordu. Arabaya koşulan iki doru at rahatsızca kıpırdanıyordu. Helen'ın nefesi kesildi. "Ne kadar güzeller!"

Hem arabanın hem de atların görünüşü çok şey anlatıyordu. Belli ki kurtarıcısı varlıklı bir adamdı. Martin gülümseyerek onu arabanın yanında bıraktı, atlarına doğru gidip burunlarını okşayarak onları rahatlattı.

Helen arabaya göz attı. Üzerindeki ince geceliğiyle, o kadar yüksekteki koltuğa uygun şekilde nasıl tırmanabileceğini düşündü. Tam bu zorlu tırmanışa başlayacakken iki güçlü el onu belinden tuttu ve kolayca kaldırdı.

"Ah!" Helen'ın gözleri kocaman açıldı, az daha hanımefendilere yakışmayacak bir çığlık atacaktı. Nazikçe koltuğa bırakılırken yüzü kıpkırmızıydı. "Teşekkürler..." Kurtarıcısının yüzünde kesinlikle şeytani bir gülümseme vardı. Helen birden eteğini düzeltmeye koyuldu ama bir yandan da kirpiklerinin altından kurtarıcısının koşumları çözmesini izledi.

Sorun, Helen'ın hiç de hafif olmadığını bilmesi ve daha önce hiç kimsenin ona kendisini bu kadar narin hissettirmemiş olması değildi. Martin elleriyle onun belini kavrarken hissettiği gücün etkisi de değildi. Hayır. Sorun, böyle sıradan bir yakınlığın Helen'ı allak bullak etmiş olmasıydı. Hayatında hiç bu kadar tuhaf, bu kadar akılsız hissetmemişti kendini. Ne oluyordu böyle?

Kurtarıcısı yanına oturdu. Doğuştan sporcuymuş gibi kolaylıkla hareket etmesi, büyük bedeni ve ölçülü zarafetinin birleşimiyle ortaya çıkan güçlü görünümünün üzerini örtüyordu. Helen bunun ne kadar etkileyici bir görüntü olduğunu kabul etmek zorundaydı. Sonra Martin ona baktı.

"Rahat mısınız?"

Helen başıyla onayladı. Bu basit soru, bütün korkularını dağıtmıştı. Kötü bir adam olsaydı kurbanının rahat olup olmadığını sormazdı. Kurtarıcısı onu endişelendiriyor olabilirdi ama korkutmuyordu.

Martin dizginleri çekerken eline bir yağmur damlası düştü. Yağmuru hissedince yanındaki kadını düşünmeyi bırakıp gerçek hayata dönmesi gerektiğini fark etti. Gece çöküyordu. Fırtına da öyle.

Martin yol arkadaşına alıcı gözle baktı. Koltuğa oturması için onu kaldırdığında şekilli bileklerini görme fırsatı bulmuştu. Geceliği gerçekten ipekten, kaliteli ve zarifti. Ayrıca, tecrübelerine dayanarak geceliğinin altında yine kaliteli ipekten bir kombinezon olduğunu söyleyebilirdi. Ormandayken ağaçların arasına hapsolan akşam üstü sıcaklığını hissediyorlardı ama şimdi açığa çıkmışlardı ve sıcaklık düşüyordu. Helen'ın geceliğinin yakasının son derece açık olması hoşuna gitmişti. Minik, şişkin yakalığı fena halde ezilmişti ama omuzlarının güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Bu karanlıkta bile cildinin yarı saydam denebilecek solukluğu fark ediliyordu. Henüz soğuktan titremeye başlamamıştı ama an meselesiydi. "Münasebetsizlik etmek istemem ama neden üzerinizde bir pelerin olmadan çıktınız?"

Helen düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. Cevap vermek ne kadar güvenliydi? Sonra farkında olmadan çenesini kaldırarak bu riski aldı. "Leydi Chatham'ın doğumgünü balosu için Chatham Evi'ndeydim. Uşaklardan biri bana bir not getirdi. Giriş kapısında... Bir arkadaşımla buluşacaktım."

Şimdi düşününce daha dikkatli olması gerektiğini anladı. "O anda bazı durumlardan dolayı... Bu istek bana mantıklı gelmişti," diye açıklama yaptı. "Ama ortalıkta kimse yoktu. Yani ben görmemiştim. Bir iki dakika bekledim. Sonra tam içeri girerken birisi, sanırım o iki serseriden biri, başımın üzerine bir palto attı."

Helen hafiften titredi. Soğuktan mı yoksa hatırlamanın verdiği korkudan mı, emin değildi. "Beni apar topar orada bekleyen bir arabaya bindirdiler. Saat daha erkendi ve yolda başka araba yoktu." Derin bir nefes aldı. "Bu yüzden üzerimde pelerin de yok."

"Anladım." Martin dizginleri botunun altına sıkıştırdı ve koltuğun arkasına düzgünce yerleştirilmiş paltosunu almak için uzandı. Paltoyu silkeleyip yol arkadaşının dikkat dağıtan omuzlarının üzerine serdi. Sonra sakince dizginleri eline aldı. "Kaçırılmanızın arkasında Hedley Swayne'in olduğunu düşünmenizin sebebi nedir?"

Helen kaşlarını çattı. Aslında şimdi tekrar düşününce onu kaçıranın Hedley olduğuna dair sağlam bir kanıt yoktu.

Martin onun düşünceli ifadesini görünce kaşlarını kaldırdı. "Gerçek bir sebebi yok ama öyle mi tahmin ediyorsunuz?"

Kalın sesinin rahatsız edici yüzeyinin altında, bir üstün-

lük tonu yatıyordu ve Helen koltuğunda dikleşti. "Hedley'nin son zamanlarda nasıl davrandığını bilseydiniz, hiç şüpheniz olmazdı."

Martin onun asabi cevabı karşısında gülümsedi ve kendi sesine anlayışlı bir ton verdi. "Nasıl davranıyordu?"

"İnatla benimle evlenmek istiyor, kim bilir neden."

Martin, ağzına geleni birdenbire söylememek için dudaklarını büzdü. Sesinin titremeyecek duruma gelmesini bekledi ve sonra sordu. "Nedeni belli değil mi?"

Hedley Swayne'in aşırılıklarını düşünmeye dalmış olan Helen başını salladı. "Kesinlikle değil." Sonra kiminle konuştuğunu hatırlayıp kızardı. Karanlıktan yüzünün görünmediğini umarak konuşmasına hızlı hızlı devam etti. "Hedley evlenmek isteyen tiplerden değil."

Martin'in dudakları kıpırdandı ama yorum yapmadı.

Bay Swayne'in ahlaksızlıklarını düşünürken Helen'ın narin kaşları hafiften çatıldı. "Benimle neden evlenmek istediğini maalesef anlayamıyorum. Hiçbir fikrim yok."

Yollarına sessizlik içinde devam ettiler. Martin tüm dikkatini engebeli yola vermiş, Helen düşüncelere dalmıştı. Etrafları ara ara çitlerle bölünmüş olan açık arazilerle sarılıydı. Görünürde hiçbir çiftlik evi yoktu. Martin'in aklına birden bir şey takıldı. "Sizi kaçırdıkları zaman bir baloda olduğunuzu mu söylemiştiniz? Dün geceden beri kayıp mısınız?"

Helen başıyla onayladı. "Ama kendi arabamla gitmiştim. Arkadaşlarımın çoğu henüz kasabaya dönmedi."

"Sürücünüz durumu söylemiş olabilir mi?"

Helen yavaş yavaş başını sağa sola salladı. "Hemen söylemez. Bir tanıdığımın arabasıyla dönmüş olabilirim ve

John'a yolladığım mesaj kalabalığın içinde kaybolmuş olabilir. Bu daha önce olmuştu. Sabah olana kadar kimse kaybolduğumu düşünmez." Kaşları çatık bir halde ihtimalleri düşündü. "Acaba ne yapacaklar?"

Martin de kendiyle ilgili sebeplerden dolayı bunu merak etti. Daha İngiltere'ye yeni dönmüşken ve insanları iyi niyetli olduğuna inandırmak isterken birini kaçırmış olabileceği düşünülürse işin içinden çıkamazdı. "Tekrar ortaya çıktığınızda olay olacağı kesin."

"Hımm." Helen'ın aklı; Londra'da başına gelenlerin şüpheli ihtimallerinden, yanındaki kişiyle ilgili daha ivedi endişelere doğru gitti. Kurtarıcı ne onun ismini sormuş ne de kendininkini söylemişti. Ama maceracı tarafı hâlâ baskındı ve ikisinin de birbirlerini tanımaması ona son derece uygun geliyordu. Kendini güvende ve rahat hissediyordu. İsimlerin gereksiz olduğuna emindi.

Tekerlek izlerinden yamulmuş olan yolda, atlarını yönetmekte giderek daha fazla zorlanan Martin bir yandan da yol arkadaşının adını öğrenmenin uygun bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Tuhaf bir durum içindelerdi. Resmi olarak tanıştırılmadıkları için onun da gönüllü olarak bu bilgiyi vermesini beklemiyordu. Basitçe sorma konusunda tereddütlüydü. Onu kurtardığı için minnet duygusundan cevap vermek zorunda hissetmesini istemiyordu. Ama kim olduğunu bilmeden onu Londra'da bulabilir miydi? Martin kendini tanıtmalıydı elbette ama kızdan emin olmadığı sürece yapmayacaktı.

Bir yağmur damlası ve batıdan gelen hafif gök gürültüsüyle kendine geldi. Atlar ürkerek başlarını kaldırdı. Martin onları sakinleştirerek dikkatle keskin bir viraja soktu.

Solda küçük bir çiftlik ambarı göründü. Batısında bir sıra kestane ağacıyla perdelenmişti. Gök gürültüsü şiddetini arttırdı ve gökyüzünde bir şimşek parladı.

Martin yüzünü ekşiterek atları ambara doğru giden zorlu patikaya çevirdi. Hâlâ dalgın olan yol arkadaşına baktı. "Üzgünüm canım ama şu anda karşınızda geceyi nerede geçireceğimizi görüyorsunuz. En yakın sığınaktan kilometrelerce uzaktayız ve atlar bu fırtınaya dayanamaz."

Düşüncelerinden kurtulan Helen önüne baktı. Önündeki karanlık yapıyı görünce geceyi kurtarıcısıyla bir ambarda geçirme düşüncesini ilginç derecede çekici buldu. Durumu hafife alan bir tavırla "Beni düşünmeyin," dedi. "Geceyi terk edilmiş bir ambarda geçirmek bugün yaşadığım macerayı tamamlar. Sizce de terk edilmiş midir?"

"Bu bölgede mi? Hiç sanmıyorum. Şanslıysak içeride taze ot dolu bir samanlık vardır."

Vardı. Martin atların koşum takımlarını çıkararak kaşağıladı, sonra da derme çatma ahır bölmelerine mümkün olduğunca güvenli bir biçimde bağladı. Helen, Martin'in kalın paltosuna minnetle sarındı. Ambarın etrafında dolanırken kullanıldığı besbelli olan bir kuyu buldu. Yağmur iyice başlamadan kuyudan hızlıca su çekmeye başladı ve bulabildiği bütün kovaları doldurdu. Atlara verdikten sonra yüzüne de su çarparak günün bütün pisliğinden arındı. Ama sonra havlusu olmadığını hatırladı. Gözleri kapalıyken duyduğu kahkahayla sıçradı. Kemiklerinden yankılanan bir titreme bütün vücudunu sarstı. Martin güçlü parmaklarıyla onun elini tutarak pamuktan bir mendil tutuşturdu. Helen alelacele yüzünü silerek ona döndü.

Martin sert dudaklarını büken ince bir gülümsemeyle

onun arkasında duruyordu. Bir fener bulmuş, samanlığın merdivenlerine asmıştı. Yumuşak ışık siyah saçlarına vuruyor, kulaklarının üstüne ve boynuna dökülen buklelerini parlatıyordu. Gri gözleri, -gözlerinin gri olduğuna emindi- onu izliyordu. Helen'ın diyaframı sıkıştı, gözleri kocaman açıldı. Çok yakışıklıydı. Korkunç derecede yakışıklıydı. Efsanevi derecede. Boğazı düğümlendi. Kahretsin! Hiç kimsenin bu kadar yakışıklı olmaya hakkı yoktu. Düşüncelerini maskelemeye çalışarak zarifçe reverans yaptı. "Mendiliniz ve beni kurtardığınız için çok teşekkür ederim efendim."

Martin'in ince gülümsemesi derinleşerek sert ifadeli yakışıklı yüzüne, hisLi bir hava kattı. "Benim için bir zevkti, Güzel Juno.*"

Bu kez sesiyle Helen'ı titretmişti. Güzel Juno mu? Helen afallayarak mendili uzattı ve bu hareketinin ani heyecanını belli etmemesini umdu.

Mendili alan Martin gözlerini kaçırarak dizginlere yöneldi. Centilmen gibi davranması gerekiyordu ve Helen da besbelli bir leydiydi. Ama ona böyle bakmaya devam ederse Martin centilmenliği elden bırakmaktan korkuyordu.

Martin, duvarın önünde duran kaba saba bir kovaya döndü. "Burada mısır var. Birazını öğütebilirsek atıştırmak için krep yapabiliriz."

Helen, lacivert ceketli sırtına tedirginlikle baktı. Sonra bakışlarını kararsızca mısır kovasına çevirdi. Krep, mısırdan mı yapılıyordu? "Korkarım ki," diye söze başlayarak bilgisizliğini itiraf etmeye hazırlandı.

*Güzel Juno: Roma mitolojisinde evlilik ve doğum tanrıçası, tanrıların kraliçesidir. Yunan mitolojisinde Hera olarak bilinir. –ç.n.

Kurtarıcısı ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı. "Merak etmeyin. Nasıl yapıldığını biliyorum. Gelip yardım edin."

Böyle bir rica karşısında Helen elinden geldiğince yardım etmek için istekli istekli ilerledi. Arayıp iki tane uygun taş buldular. Üzerinde mısırı öğütmek için büyük, düz bir taş ve ezmek için daha küçük, yuvarlak bir taş kullanacaklardı. Martin tekniği gösterdikten sonra Helen mısır ununu üretme işine koyuldu. Hocası da ambar kapısının hemen dışında, yağmurun gelmediği yere küçük bir ateş yaktı.

Ara ara çakan şimşekler, şiddetli gök gürültüleri getiriyordu. Atlar huzursuzca kıpırdanıp sonra sakinleşiyordu. Ambarın içi rahat ve kuruydu.

"Bu yeterli olacaktır."

Bir saman yığını üzerinde oturan Helen, başını kaldırıp elinde bir kova suyla yanına gelen hocasını gördü.

"Şimdi hamur yapmak için su ekleyeceğiz."

Gözlerini işinden ayırmamak için çaba sarfeden Martin, yardımcısının karşısında diz çökerek parmaklarını suya batırıp un yığınını ıslatmaya başladı. Helen nasıl yapıldığını anladı. Kısa süre sonra yeterli derecede yumuşak hamur yapmışlardı. Helen hamuru elleriyle ateşe taşıdı. Martin de ağır taşları getirdi.

Martin'in eski bir demir parçasını samanla ovarak yıkadığını görmüştü. Sonra bu demiri ateşin üzerine yerleştirdi. Su kovasını getirerek kızgın yüzeye bir damla su damlatırken Helen onu izledi. Martin ciddiyetle suyun buharlaşmasını izledi.

Sonra gülümsedi. "İşte böyle. Çok fazla ısınmaması gerekiyor."

Kendinden emin bir şekilde metal yüzeye iki parça hamur koydu ve hamurları avucuyla hızlı hızlı düzleştirdi.

Helen eski bir sandığı ateşin yanına getirdi. "Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

Martin hafifçe gülümsedi. "Çok sayıda ve çok farklı hayatlar yaşadım. Bunlardan birinde askerdim."

"Yarımada savaşında mı?"

Martin başıyla onayladı. Kreplerini pişirip yerlerken renkli savaş günlerini biraz sansürleyerek ona anlattı. Hikâyeleri Waterloo ile bitti. "Ondan sonra da... İşlerime döndüm."

Martin ayağa kalkıp gerindi. Gece kapkaranlıktı. Sanki kilometrelerce alanda yaşayan tek varlık onlardı. Martin'in dudakları buruk bir gülümsemeyle kıpırdadı. Güzel Juno'yla bir ambarda kalmış olması ne iyi bir fırsattı. Ne yazık ki Güzel Juno kesinlikle soylu bir ailedendi ve şu anda onun koruması altındaydı. Martin'in gülümsemesi küçüldü ve Helen görmeden yüzünden silindi. Kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

"Uyku vakti." Martin kararlı bir şekilde hayallerinden vazgeçerek bilincinin kapılarını zorlayarak açtı. Başıyla merdivenleri gösterdi. "Yukarıda taze ot yığınları var. Geceyi yeterince rahat geçirebiliriz."

Helen seve seve onun peşinden gitti. İçindeki korkular son birkaç saat içinde tamamen yok olmuştu. Onunlayken son derece güvendeydi. Adamın gerektiği gibi davrandığından emin olmuştu. Macera yaşayan bir çeşit arkadaşlardı.

Onun bu güvenini Martin de fark etmiş ve bunu tuhaf derecede dokunaklı bulmuştu. Güven, ona genellikle

bahşedilmeyen bir şeydi, bunu asla sarsmak istemiyordu. Merdivene geldiklerinde Martin feneri aldı. "Önce ben çıkacağım." Gülümsedi. "Tek başınıza çıkabilecek misiniz?"

Omzunda patates çuvalı gibi merdivenden çıkarılmak pek taşınmak gibi olmayacaktı. Helen merdiveni bir düşündükten sonra paltoyu omuzlarından attı. "Bunu yukarı götürürseniz sanırım çıkabilirim."

Martin palto ve feneri alarak hızlıca yukarı çıktı. Sonra Helen'a yol göstermek için feneri tuttu. Helen eteğini topladı, basamaklara tek tek dikkat ederek yukarı çıkmaya başladı.

Yukarıdan bakan Martin, içinden lanetler ediyordu. Önce onun yukarı çıkması doğru bir karar gibi görünmüştü. Böylece kazayla bilekleri veya baldırları açılırsa utanmasına gerek kalmayacaktı. Ama şimdi de elbisesinin açık yakasından kremsi göğüslerinin hatırı sayılır bir kısmı görünüyordu. Bu da eşit derecede uygunsuzdu. Ve eşit derecede cezbedici. Bütün bir geceyi onun yanı başında mı geçirecekti şimdi?

Dişlerini sıkarak yüz ifadesini toparlamaya çalıştı.

Helen'ı emniyete alınca saman kapısına giderek biraz araladı. Fırtına bulutlarının arasından süzülen ay ışığı huzmeleri ve serin gece havası içeri sızdı. Feneri söndürerek dikkatle kirişlerden birinin üzerine yerleştirdi. Akşamın erken saatlerinde arabadan battaniye getirmişti. Paltosunu samanın üzerine serdi ve battaniyeyi Helen'a verdi. "Burada uyuyabilirsiniz. İyice sarının yoksa üşürsünüz."

Üst kat, aşağıya göre daha sıcaktı ama üzerinde sadece iki kat keten olan biri için bu hava, hastalık habercisiydi. Helen minnetle battaniyeyi alıp sererken sadece bir tane

olduğunu fark etti. "Peki siz ne yapacaksınız? Siz de üşümeyecek misiniz?"

Karanlığın koruması altında Martin yüzünü ekşitti. Gece havasının hâlâ alev alev olan hayal dünyasını soğutacağını umuyordu. Düşüncelerinin farkında olduğu için ve bunun ses tonuna da nasıl yansıyacağını bildiğinden sesini biraz alçalttı. "Saman dolu bir ambarda uyumak savaş günlerine kıyasla hiçbir şey," dedi ve kendini uzun uzadıya samanların üzerine attı. Paltosundan birkaç metre uzağa.

Loş ışıkta Helen, Martin'in ona gülümsediğini gördü. O da gülümsedi. Sonra hâlâ sıcacık olan paltosuna sokulup battaniyeye sarındı. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Tam on dakika boyunca sessiz kaldılar. Gözünde bir damla uyku olmayan Martin, ayın önünden geçen bulutları izliyordu. Sonra şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Atlar kişneyip tekrar sakinleşti. Yol arkadaşının rahatsızca kıpırdandığını duydu. "Ne oldu? Farelerden mi korktunuz?"

"*Fare mi?*" Helen sesini yükselterek kalkıp oturdu.

Martin dilini tutamadığı için sessizce küfür etti. "O konuda endişelenmeyin."

"*Endişelenmeyeyim* mi? Şaka yapıyor olmasınız!"

Helen ürperdi ve Martin, saman kapısından vuran ay ışığında bunu gördü. Ne kadar da güzeldi!

Helen paltoya sarılarak artan paniğini bastırmaya çalıştı. Kıpırdamadan oturuyor, derin derin nefes alıyordu. Sonra bir gök gürültüsü daha geceyi böldü. "Fırtınalardan korkarım." Titreyen dişleri arasından kendini zorlayarak korkusunu itiraf ederken sesi en az bir oktav yüksek çıkmıştı. "Ve üşüdüm."

Martin, onun sesindeki şikâyeti fark etti. Gerçekten de çok korkuyordu. Of! Fırtına daha tam olarak kopmamıştı bile. Eğer kadını sakinleştirmezse histerikleşebilirdi. Güzel Juno ile masum bir gece geçirmek mi yoksa İspanya'da savaşa gitmek mi daha güvenli diye düşünerek içini çekti, ayağa kalktı ve birazdan yapacağı şeyin mazoşizm tanımına girip girmediğini merak etti. Uyumayı imkânsız hale getirmese de zorlaştıracağı şüphesizdi. Helen'ın oturduğu yere giderek kaskatı bir halde battaniyenin altına sokuldu. Paltosunun üzerinde, onun yanına oturdu, kolunu omzuna atarak kısaca sarıldı. Sonra onun şaşkın isteksizliğini görmezden gelerek kadını uzanıp yanına çekti. Başı Martin'in omzuna yaslıydı, bukleleri çenesini gıdıklıyordu. "Şimdi uyuyun," dedi uygun bir şekilde. "Fareler size yaklaşmaz, fırtınaya karşı güvendesiniz ve yeterince ısınmış olmalısınız."

Panikten kaskatı bir halde, Helen onu saran kollar altında kendini dimdik tuttu. Dışarıdaki fırtınanın mı yoksa güvenini paramparça eden içindeki duygu fırtınasının mı daha korkutucu olduğunu bilemiyordu. Büyük tecrübeleri, onu fırtınalı bir geceyi bir yabancının kollarında geçirmeye hiçbir zaman hazırlamamıştı. Gökten yıldızlar yağsa bile bu güvenli yuvadan çıkmaya çalışmazdı. Ve güvendeydi. Dışarıdaki her şeye karşı güvende. Sonradan, yakınında da bir tehlike olmadığını anladı.

Duyduğu güven, yavaşça aklını karıştıran şaşkınlığının içine işledi. Katılaşmış kasları rahatladı, gerginlik bedenini terk etti. Kollarında yattığı adam hareketsiz ve sessizdi. Nefes alıp verişleri düzgün ve derindendi. Kalbinin düzenli atışlarını yanağında hissediyordu. Korkacak hiçbir şey yoktu.

Helen rahatladı.

Helen kollarında rahatlarken Martin içinden küfrederek kaslarının hareketsiz kalmasını diledi.

"İyi geceler," dedi Helen uykulu uykulu içini çekerek.

Martin'in sesi yutkunur gibi çıktı. "İyi geceler."

Ama Helen'ın hâlâ uykusu yoktu. Fırtına dışarıyı kasıp kavururken ambarda çıt çıkmıyordu. Yanındaki sıcak ve son derece etkileyici bedenin gayet farkındaydı ve her gök gürlediğinde ürktüğünü hissediyordu. Çok şiddetli bir gürlemeden sonra Helen mırıldandı. "Daha adınızı bile bilmediğimi fark ettim."

Helen böylece sosyal nezaket kurallarına sığınmış oldu. Oysa saatlerdir bu konuyu nasıl açacağını düşünüyordu. Bu beklenmedik yakınlaşmaları onun için bir fırsat oldu. Helen'ın adını bilmemek onun için maceranın bir parçası olabilirdi ama Helen kesinlikle bilmek istiyordu.

"Martin Willesden, emrinize amade." Bulunduğu zor duruma rağmen Martin karanlığın içinde gülümsedi. O an gerçekten de her türlü emrine amade olabilirdi.

Helen esneyerek "Willesden," diye tekrarladı. Sonra birden gözleri yuvalarından fırladı. "Tanrım! *Bildiğimiz* Martin Willesden mı? Merton'ın yeni kontu olan." Helen onun yüzüne bakmak için döndü.

Bu tepki Martin'i eğlendirmişti. "Korkarım öyle," diye cevap verdi. O da baktı ama Helen'ın yüz ifadesi görünmüyordu. "Şanım duyulmuş galiba."

"Şanınız mı?" Helen soluklandı. "Siz, efendim, kız kurularının günlerdir hakkında konuştuğu tek konusunuz. Hepsi yüzünüzü görmek için ölüyor! Mirası devralan eski kara koyun sosyeteye katılacak mı yoksa hepimizi görmezden mi gelecek diye herkes merak içinde."

Martin güldü.

Helen, Martin'in sesinin göğsündeki yankısını hissetti. O kasları elleriyle sarmamak için kendini zor tutuyordu. Kararlılıkla arzularını dindirip başını tekrar omzuna koydu.

"Melodramadan hoşlanmam." Martin onun pozisyonuna göre tekrar yerleşti. "Geldiğimden beri varlığımı belli etmek için işleri yoluna koymakla meşgulüm. Bugün de asıl makamımı kontrol etmeye gitmiştim. Londra'ya döndüğümde bütün normal eğlencelere katılacağım."

"Normal eğlenceler mi?" diye tekrar etti Helen. "Evet, tahmin edebiliyorum."

"Öyle mi?" Martin kendini tutamayarak eğildi ama onun yüzünü yine de göremedi. Ama hatırlıyordu. Yeşil benekli kehribar gözler, mükemmel kavisli kahverengi kaşlar; düz, küçük bir burun ve son derece öpülesi dolgun dudaklar. "Çapkınların eğlenceleri hakkında ne bilirsiniz?"

Helen, onlardan biriyle eskiden evli olduğunu söylememek için kendini zor tuttu. "Çok şey," diye karşılık verdi. Düşününce bu da doğruydu. Sonra sohbetin ne kadar tuhaf olduğunu fark etti. Uykulu uykulu güldü. "Sanırım bunun son derece *uygunsuz* bir sohbet olduğunu belirtmeliyim." Ses tonu hafif, tam hissettiği gibi kaygısızdı. Şu anki durumlarının aşırı derecede rezil olduğunun gayet farkındaydı ama ona doğru geliyordu ve halinden memnundu.

Durumla ilgili Martin'in hissettikleri daha acıydı. Katıksız bir delilik, zaten ağrıyan başını daha fazla ağrıtıyordu. Zaten kadın onun çenesine vurmuş, kafasını çarpmasına neden olmuştu. Şimdi de bu çıkmıştı. Daha ne kadar işkence edebilirdi?

Yumuşak bir iç çekişle Helen ona sokuldu.

Martin hareketsiz kalmak için çenesini sıktı. Sirenlerin şarkısı gibi bir sesle Helen güldü. "Düşündüm de bir züppenin elinden kaçıp kendimi geceyi Londra'nın gelmiş geçmiş en çapkın adamının kollarında geçirirken buldum. Herhalde tüm bunların ders çıkarılacak bir yanı vardır." Tekrar güldü ve Martin'i büyük bir şaşkınlığa uğratarak tam bir çocuk gibi masumca uykuya daldı.

Martin tavandaki kirişlere bakarak kıpırdamadan yatmaya devam etti. Helen'ın çapkınlar ve onların ne yaptığıyla ilgili bilgisinin olduğunu söylemesi ona çok tuhaf gelmişti. Ayrıca son derece rahatsız edici. Kabına sığmayan hayal gücü onu baştan çıkarmadan bu garip bilgiyi başka bir zamanda, daha güvenli bir anda düşünmek üzere bir kenara attı. Güzel Juno'nun soylu olduğu belliydi ve söylediklerini dikkate alıp buna göre davranmak akıllıca olmazdı.

Uyumak için çabaladı. Önce kollarında bir kadın yokmuş gibi davranmaya çalıştı. Ama bu imkânsızdı. Sonra geride bırakıp geldiği melez sevgilisi Erica'yı düşündü. Bu da bir işe yaramadı. Nedense Erica'nın esmer, kıvırcık saçları ve kahverengi teni altın sarısı buklelere ve enfes, beyaz kıvrımlara dönüşüyordu. Erica'nın küçük, esmer uçlu göğüsleri yerine daha büyük, beyaz göğüsler ve koyu pembe uçları geliyordu gözünün önüne. Martin'in tecrübeli hayalgücü, kayısı rengi elbisenin altında saklı olan ne varsa görebiliyordu. Bu da bir çeşit işkence gibiydi. En nihayetinde Güzel Juno onun koruması altından çıkıp ailesine döndükten sonra adını öğrenerek onu bulacağına yemin etti ve kendini hiçbir şey düşünmemeye zorladı. Yaklaşık bir saat sonra rahatsız bir uykuya daldı.

Üçüncü Bölüm

Sabahın ilk ışıklarıyla Martin uyandı. Şansına, hiç huyu olmamasına rağmen hareket etmeden önce gözlerini açmıştı. Görmemiş olsaydı, kollarındaki sıcak yumuşaklığa içgüdüsel bir tepki verebilirdi. Edeceği küfürleri içine atarak kendini pamuksu kollardan kurtardı ve Güzel Juno'yu rahatsız etmeden mümkün olduğunca hızla aşağıya indi.

Biraz atlarıyla ilgilenip dışarı çıktı. Gökyüzü açık, hava temiz ve taptazeydi. Fırtına yüzünden kırlar sırılsıklamdı ama artık güneş parlıyordu. Yola çıkmak için iyi bir gündü. Bacaklarını biraz esnetip yolların durumunu gördükten sonra ambara dönüp macera arkadaşını uyandıracaktı.

Araba yolunun birkaç adım aşağısını görünce planlarını değiştirdi. Çakıl ve engebeli yollarda seyahat etmeye alıştığından sürü patikasından iyi olmayan bir yan yolda olduklarını unutmuştu. Ambara giden patika da yağmurdan

bataklığa dönmüştü. Yol ise biraz daha iyi durumdaydı. Yolu görebildiği kadarıyla yakından inceleyince birkaç saat içinde düzelir diye düşündü.

Beklemeye karar verince ambara geri döndü.

Merdivenleri çıktı, Güzel Juno hâlâ uyuyordu. Saman kapısından sabah güneşi sızıyor, başındaki basit topuzdan fırlayan altın bukleleri parıldatıyordu. Dudakları yarı açık, hafifçe nefes alıyordu. Mükemmel teni, zarif bir pembelikle renklenmişti. Fildişi ve altından bir tanrıça gibi görünüyordu gözüne. Yüzünün simetrisine, kaşlarının kavisine, dolgun dudaklarının sıcak parıltısına uzun uzun baktı. Vücudunun geri kalanı battaniyenin altında saklıydı. Bu onu rahatlattı. Sadece çıplak, fildişi kaplı tek kolu son derece endamlı bir şekilde Martin'in onu bıraktığı gibi samanın üzerinde duruyordu.

Kimdi bu kadın? Martin sessizce merdivenlerden indi. Fırtınadan sonra dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünerek Helen'ın uykusunu bölmedi.

Ayakları tekrar toprağa bastığında elleriyle yüzünü ovdu. Aslında birkaç saat daha uyuyabilirdi ama Güzel Juno'nun yanında samanların üzerinde rahatlamaya çalışacak kadar aptal değildi.

***

Helen uyandığında çoktan sabah olmuştu. Önceki akşam olanları idrak edene kadar bir dakika boyunca kafası karışık bir halde durdu.

Üst katta tek başınaydı. Aniden kalkıp oturdu. Sonra Martin'in uzaklardan gelen sesini duydu. Dışarıda, atlarla konuştuğunu fark etti. Battaniyenin içinden hızlıca fırladı.

Battaniyeyi silkeleyip düzgünce katlayarak Martin'in paltosunun yanına, merdivenin üstüne koydu. Hâlâ dışarıda olduğundan emin olunca elbisesini diz hizasında toplayarak dikkatle aşağı indi.

Fark edilmeden yere inince rahat bir nefes aldı. Eteğindeki kırışıkları faydasızca düzeltmeye çalıştı. Saçından bir saman parçasını çekip alırken nasıl göründüğünü merak ederek yüzünü ekşitti. Merdivenin yanındaki kovada temiz su vardı. Bir önceki gün kullandığı mendil kovaya asılıydı. Hemen yüzünü yıkayıp ellerini temizledi. Martin'in ayak seslerini duyduğunda yüzünü kuruluyordu.

"Oo! Güzel Juno uyanmış. Sizi neredeyse zorla çıkaracaktım."

Helen ona döndü. Gün ışığında kurtarıcısı lamba ışığına göre üzücü derecede daha yakışıklı görünüyordu. Geniş omuzları daha geniş görünüyordu. Boyunun ne kadar uzun olduğunu demek ki hayal etmemişti. Kendini küçücük ve zayıf hissetmesine şaşırmamalıydı. Martin'in kartal gibi duruşunda, muhtemelen bronzluğundan kaynaklanan bir sertlik de vardı. Helen gözlerini kırpıştırdı ve Martin'in gülen, gri gözleriyle ona sorgular gibi baktığını fark etti. Yanaklarının kızardığı belli olmasın diye dua etti. "Çok üzgünüm. Keşke beni daha erken uyandırsaydınız."

"Önemli değil." Martin, duvara asılı at koşumlarına uzandı. Helen'ın gözlerinin, gün ışığında ne renk görüneceğini merak etmişti. Altın rengi vurgusuyla kehribar ve berrak yeşil gözleri, olağanüstü derecede çekici bedeninin en çekici kısmıydı. Onu, geceyi beraber geçirmek zorunda kalmadan önce gün ışığında görmemiş olmasına şükretti. Yüzündeki kızarmaya bakılırsa o da aynısını düşünüyordu.

Martin, çapkınlarla karanlıkta çok daha rahat olunabildiğini kesinlikle biliyordu ama yine de Helen'ın kendini geri çekmesini istemiyordu. Gülümsedi ve o da gülümseyince rahatladı. "Yollar daha yeni kurudu."

Helen, Martin'in arkasından dışarı çıktı. Taze sabah havasını içine çekmek için durakladı. İnatçı atlara koşumlarını takmaya çalıştığını görünce yardıma gitti. Sinirli atları rahatsız etmemek için yavaş yavaş yaklaştı. Yakınındaki atı dizginlerinden tutup kulağına güzel sözler mırıldanarak kadifemsi burnunu okşadı.

Martin onun yardıma koşmasına hem şaşırmış hem de memnun olmuştu. Onaylayarak başını salladı. Birlikte atları arabaya bağladılar.

Martin dizginleri tutarak Helen'ı yine koltuğa çıkarmak için yanına gitti.

"Şey... Battaniyeyi ve paltonuzu ambarda unuttum." Sözcükler ağzından dökülüvermişti. Helen, nasıl heyecanlandığının belli olmaması için dua etti. Martin'in ona tekrar dokunacağı düşüncesiyle panik her yerini sarmıştı. Son on dakikadır Martin'i gizli kapaklı gözetlemiş, geceyi nasıl sağ salim atlattığına şaşırmıştı.

Kara kaşların biri kalktı, gri gözler Helen'ın yüzüne düşünceli düşünceli baktı. Sonra dizginleri ona verdi. "Gidip getireyim. Atları hareket ettirmeyin."

Martin iki dakika sonra döndüğünde Helen kendini bu çetin sınava hazırlamıştı. Martin battaniye ve paltoyu koltuğa koydu. Dizginlere uzandı. Helen bıraktı. Bir saniye sonra Martin'in elleri Helen'ın belini kavramıştı. Sonra bir saniyelik hafiflik hissetti ve kibarca koltuğa bırakıldı.

Helen eteğini düzeltmekle uğraşırken yeni tecrübelerin

hep sarsıcı olduğunu düşündü. Martin ona her dokunduğunda ne hissettiğini tarif edemiyordu ama yaşadıklarının tam bir skandal olduğu kesindi. Aynı zamanda enfesti de. Ayrıca bağımlılık yapıyordu. Şüphesiz ki bu tür numaraları çapkın adamlar, kolay etkilenen kadınları kendilerine köle yapmak için hep kullanırdı. Tabii rahmetli şipsevdi kocasının böyle hünerlerinin olduğu söylenemezdi. Gerçi sezarın hakkı sezara, Arthur ona hiç zaman ayırmamıştı. Serveti için evlendiği on altı yaşındaki acemi kız yerine, birkaç hafta içinde daha tecrübeli bir metresi tercih etmişti. Ama kocasının ölümünden sonra ona talip olan sayısız hayranının arasında, hiç kimse Helen'ı Martin Willesden kadar etkilememişti.

Araba hareket etti. Helen'ın gözleri, dizginleri kontrol eden uzun, güçlü parmaklara kaydı. Yeteneği muhtemelen yadsınamaz derecede tecrübeli oluşundan geliyordu. O gri gözlerin, için için yanan derinliklerinde parlayan tecrübe... Yaşadığı her neyse, tecrübesi nereden kaynaklanıyorsa, Martin'in tehlikeli olduğu belliydi. Helen bunu aklından çıkarmamalıydı.

Güneşi yüzünde hisseden Helen başını kaldırdı, yağmurun ıslattığı yeşilliğin taze kokusunu içine çekti. Aklından geçirdikleri hiç kuşkusuz mantıklıydı. Ama ne kadar çabalasa da hissettiği tehdidi ciddiye alamıyordu. Bu bir maceraydı, yıllardır çıktığı ilk macera. Ne kadar mantıklı olsa da sınırların tadını kaçırmasını istemiyordu. Zaten durum oldukça aşırıydı. Sosyal kurallar tamamen bir kenara atılmıştı. O zaman neden anlık özgürlüğünün tadını çıkarmamalıydı ki?

"Ilchester'a varınca kahvaltı yapabiliriz."

Keşke yemekten bahsetmeseydi, diye düşündü Helen. Aklını, boş midesinden uzaklaştırmak için daha zararsız bir konu açtı. "Evinizi ziyaret ettiğinizi söylemiştiniz. Buralara yakın mı?"

"Taunton'ın diğer tarafında."

"Bir süredir uzaklardaydınız, değil mi? Çok değişmiş mi?"

Martin yüzünü ekşitti. "On üç yıldır kötü yönetilmiş olmasının sonuçları görülüyor." Bu sözünden sonraki sessizliği, ses tonundan da belli olan öfkesini gösteriyordu. Martin, daha sakin devam etti. "Annem orada yaşıyor. Ancak birkaç yıldır hastaydı. Kardeşimin eşi ona eşlik ediyor ama maalesef hiçbir faydası yok. Halılarımız ortadan kaybolduğunda bile sesini çıkarmamış."

"Kaybolduğunda mı?" Şaşkınlık Güzel Juno'nun gözlerinden okunuyor, sesinde yankılanıyordu.

Martin isteksizce gülümsedi. "Maalesef annemin odaları dışında ev yaşanmaz bir halde. Bu yüzden hemen Londra'ya dönmek için yola çıktım." Martin, hal böyle olmasaydı Güzel Juno'yu kurtarma fırsatını yakalayamayacağını hatırladı ve Hermitage'ın durumu gözüne biraz daha az karamsar göründü. Yine de konuyu duygularına kapılmadan ele alması gerektiğini düşünerek omuz silkti. "Çok zarar görmüş değil. Dokumalar yeterince iyi durumda. Şehirdeki evimi yapan dekoratörler işlerini bitirdiğinde, onları Hermitage'a göndereceğim."

Martin'in gözlerindeki soğuk bakışları görünce merakı uyanan Helen, nazikçe devam etti. "Evin nasıl olduğunu anlatın."

Martin gülümsedi. Bir yandan atlara ve yoldaki çıkın-

tılara bakarken bir yandan da Hermitage'ın şimdiki değil, eski halini hatırladığı kadarıyla anlatmaya çalıştı. "Babamın zamanında çok hoş bir yerdi," diye sözlerini bitirdi. "Ne zaman düşünsem hep misafirlerle dolu olduğunu hatırlıyorum. Şimdi geri döndüğüme göre onu eski haline getirebileceğim."

Helen hevesle dinledi. Martin'in derin sesinin altında yatan tutkudan etkilenmişti. "En sevdiğiniz yer burası mı?" diye sordu, nedenini öğrenmek istiyordu.

Martin duygularını anlatmak için doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Sanırım burası yuvam diyebileceğim tek yer. Bana babamı en çok hatırlatan yer. Ve mutlu hatıralarımı."

Son cümlesinden sonra Helen, daha fazla soru sormaması gerektiğini anladı. Yeni Merton Kontu'yla ilgili ne kadar az şey bildiğini fark etti. Yurt dışına gittiği kesindi ama nerede ve neden olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Geçmişinde bir skandal olduğuyla ilgili dedikodular duymuştu ama *sosyete* ev sahiplerinin beklentisine bakılırsa Martin'in balo salonlarından ve akşam yemeklerinden dışlanmasını gerektirmeyecek derecede önemsiz bir olaydı.

Sohbet esnasında Martin, aklının bir köşesinde yol arkadaşıyla ilgili merak ettiklerini düşünüyordu. Güzel Juno ne çok genç, ne de çok yaşlıydı. Deneyimlerine göre tahmin edecek olsa yirmili yaşlarının ortasında derdi. Tuhafına giden tek şey sol elinde bir yüzüğünün olmamasıydı. İnkâr edilemeyecek derecede güzel, fiziksel olarak son derece çekiciydi. Ayrıca Chatham evine davet edilen türden bir hanımefendiydi. Başka türden bir hanımefendi olma ihtimali aklına geldi ama mümkün değildi. Güzel Juno'nun soylu olduğu onu tanımasından ve kim olduğu-

na şaşırmasından belliydi. Ayrıca hiçbir zayıflık göstergesi taşımıyordu. Sonuçta Güzel Juno tam bir bilmeceydi.

"Şu anda, " diye söze başlayarak ortak sessizliklerini bozdu Martin, "Sizi evinize en iyi nasıl götürebileceğimize karar vermemiz gerekiyor." Yanındaki güzel yüze bir bakış attı. "Siz söyleyin, kapınıza kadar bırakayım." Martin'in sesi, kesinlikle istemsiz bir şekilde birkaç ton düştü. Bu, Juno'nun kocaman gözlerinin onu ne kadar etkilediğinin bir göstergesi olmalıydı.

Helen, skandala mahal verebilecek arzularını bastırarak "Bunun çok akıllıca olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi. Martin'in onunla alay ettiğine emindi.

"Olmayabilir. Yıllar içinde Londra'daki bu kuralcılığın azalmasını umuyordum ama sanırım taşlar hiç yerinden oynamamış." Martin, Helen'ın kocaman gözlerine bakarak gülümserken mümkün olduğunca masum görünmeye çalıştı. "Nasıl yapalım öyleyse?"

Helen gözlerini kısarak sertçe ona baktı. "Sizin şöhretinize sahip birinin, böyle küçük bir engeli aşma konusunda hiç zorluk yaşamamasını beklerdim lordum. Eğer iyi düşünürseniz bir çözüm bulacağınıza eminim."

Tamamıyla küstah bir şekilde konuşmuştu ve elbette aynı derecede cüretkâr bir yanıt aldı. Gri gözler tehditkâr bir şekilde parlıyordu.

"Sizi uyarayım, hanımefendi, şöhretim konusunda biraz bilginiz olsaydı görgü kurallarını o kadar umursayan biri olmadığımı fark ederdiniz."

Helen, taktik hatasını fark edince masum haline büründü. Bir çapkına kurallardan bahsederek çıkışmak ne kadar aptalcaydı. "Gerçekten bilmiyor musunuz? Açıkçası bilirsiniz diye düşünmüştüm."

Gri gözler bir an şüpheyle onun gözlerine baktı. Sonra bakışları inceden değişti. Helen için sanki zaman yavaşlıyor, çevresi karanlığa bürünüyordu. Martin ve gri gözleri Helen'ı duyguya boğmuştu. Sonra Martin, alaycı bir gülümsemeyle gözlerini kaçırdı.

"Sizin de dediğiniz gibi Güzel Juno, geniş bir tecrübeye sahibim." Martin ona tekrar bakış attı ve kaşlarının hafiften çatıldığını gördü. "Hounslow'un girişindeki küçük hanlardan birine gidebiliriz. Orada sizin için bir araba ve refakatçi ayarlarım." Kaşların hâlâ çatık olduğunu görünce gülümsedi. "Londra'ya yaklaşınca şoföre yolu tarif edebilirsiniz."

Helen, gri gözlerin üzerindeki tuhaf etkisini fark etmiş olmanın gerginliğini bastırmaya çalışarak "Evet," dedi. Bir an büyülenmiş, iradesini kaybetmiş, kendini onun merhametine bırakmıştı. Ve bu çok güzel bir histi. "Öyle yapabiliriz."

Helen'ın isteksizce kabul ettiğini anlayan Martin dudaklarındaki gülümsemeyi bastırdı. Nasıl da hem hazır cevap hem de tuhaf derecede masum bir tanrıçaydı. Ona duyduğu ilgi artmaya başlamıştı. Tam da o akşam yollarını ayırmaya karar vermişken. "Hounslow'a karanlık olmadan varmış oluruz," diyerek istediği vurguyu yaptı.

Yolculuklarına sessizce devam ettiler. Martin, Helen'ın ismini nasıl öğrenebileceğini düşünürken Helen, Martin'i düşünüyordu. Hiç şüphesiz, şimdiye kadar tanıştığı en çekici adamdı. Her ne kadar yeterli bir sebep olsa da bunun tek nedeni fiziksel özellikleri değildi. Ya da ne kadar düzgün ve kendinden emin olsa da davranışları da değildi. Çok daha temelde yatan bir şey olmalıydı. Derin ses to-

nundaki hırıltı ya da dumanlı, gri gözlerindeki ateş gibi bir şey.

"Yılın büyük bir kısmını kırsalda mı geçiriyorsunuz güzel bayan?"

Helen bu soruyla dünyaya döndü. "Genellikle..." Sözünü kesti, sonra sakince devam etti. "Arkadaşlarımın evine gelirim."

"Hımm."

Bakışlarını üzerinden çekmemiş olması Helen'ın şüphelerini doğruladı. Martin, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

"Yani daha çok Londra'da geçiriyorsunuz?"

"Ziyaretlerim dışında evet."

Sohbet hızlı bir şekilde soru-cevap oyununa dönmüştü. Martin bilgi kırıntıları toplamaya çabalarken Helen kibarca yanıt verip kimliğini ortaya çıkarmamaya çalışıyordu.

"Operaya gidiyor musunuz?"

"Evet, sezonda."

"Arkadaşlarınızın localarında mı?"

Helen kibirli bir bakış attı. "Kendi locam var."

"O zaman sizi orada görürüm." Martin onu alt ettiğine sevinerek gülümsedi.

Kendini ele veren Helen'ın nezaket göstermekten başka şansı yoktu. Başını eğdi. "Kontes Lieven ile sık sık gideriz. Sizinle tanıştığına memnun olacağından eminim."

"Hımm." Almack's patroniçelerinin* içinde en yargılayıcı olan kadının adı geçince Martin'in canı sıkıldı. Sonra

*18. yüzyılda Londra'da açılan Almack's, soylu kadın ve erkeklerin bir araya geldiği baloların düzenlendiği bir kulüptü. Kulübe üyelik için patroniçelerin onayı gerekiyordu. –ç.n.

kaşlarını indirdi. "Önemli biri. Almack's'ta bir vals için izin isteyebilirim. Seninle."

Helen bu fikre güldü. Martin Willesden'ın kutsal heyetin peşine düştüğünü, sürünün içinde bir kartal gibi bütün anne koyunların üzerinde kanat çırptığını düşünmek eğlenceliydi.

Kibirli görünme sırası Martin'deydi. "Yapmayacağımı mı sanıyorsunuz?"

Helen birdenbire yine kendini grinin içinde boğulurken buldu, içten içe sarsıldı. Gözlerini kaçırarak önüne baktı. "Tek amacı insanları birbirleriyle evlendirmek olan bir yerin ilginizi çekebileceğini düşünmemiştim."

"Çekmiyor. Ancak bütün dünyevi mutlulukların vaadi beni oraya götürebilir."

Helen bunun üzerine bir şey daha söyleyecek halde değildi. Manzaraya dalmıştı bile.

Martin dikkatini atlara vermeden önce hafifçe gülümsedi. Daha önce bir kadınla hiç bu kadar hoşuna giden bir muhabbet geçirmemişti. Hatta hiçbir kadınla yarım saat boyunca konuştuğunu da hatırlamıyordu. Çevik ve hünerli aklıyla Güzel Juno, onun için yepyeni bir şeydi. Öğrendikleri masum şeyler olsa da Helen, *camia*da daha yaşlı kadınların olduğu bir konumdaydı. Ya da dul kadınların.

Bu düşünceyle Martin, yanındaki yuvarlak hatlı kadına ölçüp biçen bir bakış attı. Bakışlarını fark eden Helen ona bakarak pembe dudaklarıyla gergin gergin gülümsedi.

Helen, gri gözlerdeki yırtıcı ışığın ne anlama geldiğini tam olarak hissetti. Elindeki tek koruma olan onurunu takınarak cesurca tek kaşını kaldırarak şakalaşmaya devam etmeye hazırlandı. Ama yanındaki serseri, son derece baş-

tan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek dikkatini atlarına verdi. Helen manzaraya bakmaya devam etti. O kadar keyifliydi ki gülümsemesini zorla bastırıyordu. Kurallardan bu derece uzakken bir çapkınla sohbet etmek, genç ve masum bir kadın olarak hayal ettiğinden daha heyecan vericiydi. Üstelik atları kontrol etmeye çalıştığından herhangi bir fiziksel sonuç da doğurmayacaktı. Bu yüzden de hem çekici bir tehlikenin altında hem de son derece güvendeydi. Bunu birkaç kilometre önce fark etmişti. Cezası olmayan bir oyun oynuyordu. Martin'in himayesindeydi ve içten içe onun bu görevini yerine getireceğini biliyordu. Onun koruması altındayken ondan korkmasına gerek yoktu.

Helen asıl sonrası için korkuyordu.

Ama tabii sonrası diye bir şey yoktu. Gerçek hayata dönen Helen, içini çekmemek için kendini zor tuttu. İkisinin de geleceği çoktan belliydi. Martin Londra'ya döndüğünde çöpçatan kadınların gözdesi olacaktı. Hem kont ünvanına sahip ve zengindi, hem de korkunç derecede yakışıklıydı. Çok sevgili kızları, onun o gri gözlerine girebilmek için kendilerini paralayacaktı. Ve kaçınılmaz olarak Martin de onlardan biriyle evlenecekti. İyi bir çeyize sahip, uysal, pirüpak bir hanım kızla. Ne malı mülkü ne de tanıdıklarından başka onu tavsiye edecek kimsesi olan, toplumdan dışlanmış bir adamla şüpheli bir evlilik yaşamış dul bir kadının pek şansı olmazdı.

Helen içten içe silkelendi. Gerçekler Londra'da başlayacaktı. Sonu umutsuzluklarla dolu bu macera gününü gölgelemeye gerek yoktu. Martin Willesden'ın tatlı, genç bir kıza kur yaptığını hayal etmeye çalıştı. Aslında bu pek de mümkün görünmüyordu. Son yarım saatteki cilveleş-

melerinden anladığı kadarıyla onun gibi zevklere sahip bir adam; tatlı, genç bir kızla evlenmekle yetinmezdi. Hiç kuşkusuz bir kenarda mutlaka bir iki metresi olurdu. Ancak Helen'ın bunu kınayacak hali yoktu. Kocası da aynı şeyi yaptığında Helen onaylamıştı. Tabii kocası Martin Willesden olsaydı, onaylayabileceğini hiç sanmıyordu.

Helen kararlılıkla düşüncelerini topladı. Martin onun adını bilmek istiyordu. Adını söylerdi ama bilmemesi de Helen'ın vicdanını rahatlatıyordu. Ayrıca Londra'ya döndüğünde ve onun kim olduğunu öğrendiğinde Martin bu ilişkinin uygunsuz olduğunu fark edecekti. Çünkü kimse durumun masumiyetine inanmazdı. Helen adını söylemezse, tekrar karşılaştıklarında Martin onu tanıdığını göstermek zorunda kalmazdı. Ayrıca zaten çoğu adam, dul kadınları meşru hedef olarak görürdü ve Martin'in onu evlilik dışı ilişkisi için potansiyel bir aday olarak görmesini hiç istemezdi. Sonuç olarak adını söylemesine gerek yoktu.

Martin, tanrıçasının hangi düşüncelere dalıp böyle sessizleştiğini merak etti. Ama sabahın huzuru çevrelerini sarıyorken onu rahatsız etmek istemedi. Adını bilmese de Londra'da onu bulacağına emindi. Londra ne kadar kalabalık bir şehir olsa da soyluların koridorlarda belli insanlar yürürdü. Altın ve fildişinden bir tanrıçayı bulması kolay olurdu.

Yol bir genişledi, bir daraldı. Önlerine bir dere çıktı. Güzel Juno'yla yapacağı valsin hayaline kendini kaptırmış olan Martin otomatik hareketlerle atlarını kontrol etti ve sığ sudan yürüttü.

Atların toynakları derenin karşı tarafındaki çakıllı yü-

zeye basınca yavaşlayıp, koşum kayışına doğru eğrildi ve gerildi. Arabanın tekerlekleri hızla durdu. Ve koltuktakiler sarsılıp zor durumda olduklarını fark etti.

Helen koltuğunun kenarına sımsıkı tutundu ve kızgınlıkla ettiği küfürü bastırmaktan geç kalan kurtarıcısına fal taşı gibi gözlerle baktı.

Martin öfkeyle gözlerini kapadı. Küçük dere kenarlarının genellikle kaplanmadığını unutmuştu. Şiddetli yağmur yüzünden dereye kum sürüklemişti. Tekerlekler yaklaşık on beş santim batmış gibi görünüyordu.

Derin bir iç çekişle gözlerini açtı. "Saplandık."

Helen hızla akan dereye baktı. "Evet," diyerek onayladı.

Martin ona sert bir bakış attı. Helen beklenmedik bir masumiyetle karşılık verdi. Martin yüzünü buruşturarak etrafı incelemek için bakışlarını kaldırdı. Sessiz orman ve tarlalarla sarılı çevrelerinde insandan eser yoktu. Ağaçların üzerinde bir baca dumanı bile görünmediğine göre yakınlarda bir kulübe de yoktu. Londra yolundan hâlâ birkaç kilometre uzakta olduklarını hatırladı.

Martin homurdanarak dizginleri kısalttı. "İnip birkaç taş bulmam gerekiyor. Dizginleri tutabilir misiniz?"

Helen sinsi sinsi gülümsedi. "Becerikli bir adamın, hayvanlarını bir kadına emanet etmemesi gerektiğini sanıyordum."

Martin yüzünü ekşitti. "*Siz kazandınız*. Etmezdim zaten. Ama dizginleri bir tek korkuluğa bağlarsam nasıl davranacaklarını bilemiyorum. Sahiplerinin yokluğunu hissedip taşları yerleştiremeden kaçabilirler," diyerek büyük, yeşil gözlere baktı. "Sadece kendilerini güvende hissetmeleri için dizginlerinden hafifçe tutulması yeterli ve atlardan anlıyor gibi görünüyorsunuz."

Helen dizginleri tuttu. "Anlıyorum. Ama taş atıp da onları ürkütürseniz buradan gider, sizi kaderinizle baş başa bırakırım. Dikkat etseniz iyi olur!"

Martin onun dramatik ses tonuna güldü. Dizginleri bıraktı. Dikkatlice kalktı, ceketini çıkarıp koltuğa bırakarak arabadan aşağı atladı. Su, bileklerine kadar geliyordu. Pırıl pırıl botları için içinden bir ah çekerek derenin kenarına atladı. Tekerleklerin altına ve önüne yerleştirmek için taş aramaya koyuldu.

Helen dizginleri hafifçe tutarak onu izledi. Atlar ara ara sahiplerinin tahmin ettiği gibi kıpırdanıp özgürlüklerini test ediyordu. Görünüşe göre yollarda koşmak yerine bacaklarının yarısı suda, öylece durmak zorunda kalmaktan rahatsızlardı. Dakikalar geçtikçe atların sabırsızlığı Helen'a da geçmişti. Martin tekerleklerin önüne, çamurun üzerine yerleştirmeye uygun taşlar bulabilmek için giderek uzaklaşıyordu. Helen'ın saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama öğlene yaklaştığını tahmin ediyordu. Londra'nın ne kadar uzağındaydılar?

Sonra umursamaz tavrını tekrar takındı ve endişelerini bir kenara bıraktı. Bu bir maceraydı ve maceralarda önemli şeyler kendiliğinden hallolurdu. Her şey yoluna girerdi. Endişelenmesine gerek yoktu çünkü kaderin ellerindeydi.

Kendini rahatlatınca şarkı mırıldanmaya başladı. Sonra Martin gözden kaybolunca eski kır havasına karşı sesini yükseltti.

Martin elinde taşlarla dönerken bu neşeli melodiyi duydu. Göze görünmeden önce biraz durdu ve Helen'ın narin ve derin sesine kulak verdi. Şarkı, dalga dalga bilincine yayılıyordu. Sesi bir dokunuş gibiydi. Martin gülerek

yoluna devam etti. Bu bir Siren* şarkısından başka bir şey değildi.

Helen, Martin'i görünce duraksadı. Ama Martin onu sorgular gibi kaşını kaldırınca Helen da hem kaşını hem çenesini kaldırarak ona yanıt verdi ve şarkısına devam etti.

Martin dev bir gülümsemeyle getirdiği taşları düzgünce yerleştirdi ve daha fazla taş getirmek için tekrar gitti. Aslına bakılırsa Güzel Juno'nun cüretkârlığı onu şaşırtıyordu. Oysa kadınlarla ilgili her şeyi bildiğine yemin bile edebilirdi. Ama bu kadın ne gecikiyorlar diye mızmızlanmış, ne de sonuçlarıyla ilgili huysuzca tartışmaya girmişti. Zaten sonuçları değiştirmek için ne onun, ne de Martin'in elinden bir şey gelirdi. Bunu fark etmiş miydi acaba?

İlginç bir soru. Ama Güzel Juno hiç de aptal bir kadın değildi.

Martin üç kere daha gidip geldikten sonra lanet çamurdan kurtulmak için yeterince taş yerleştirmişti. Martin elleri kalçasında, arabanın yanında durup yardımcısına baktı. "Arabayı arkadan itmek zorundayım. Atlar sudan tamamen kurtulunca onları zaptedebilir misiniz?"

Helen mağrur bir lütufkârlıkla ona baktı. "Tabii ki," dedi. Sonra biraz daha alçakgönüllülükle, "Sizce kaçarlar mı?" diye ekledi.

Martin hafif bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Dizginleri kısa tutarsanız kaçmazlar." Sonra öyle olmasını umarak arabanın arkasına geçti. "Ben söyleyince onları hareket ettirin."

Helen dizginleri çekmek için onun işaretini bekledi.

*Sirenler, Yunan mitolojisinde, söyledikleri şarkılarla denizcileri büyüleyerek avlayan deniz yaratıklarıdır. –ç.n.

Atlar hareketlendi, araba yavaşça ileri gitti. Sonra tekerlekler sabit yüzeye ulaştı ve araba hızla sudan çıktı. Atlar arabayı hızla çekti. Helen ani korkusunu bastırarak dizginlerin diğer ucundaki dev hayvanları kararlılıkla geri çekti ve tutmaya çalıştı. Tekerlekleri kilitlemek için frene bastı, araba hafiften kaydı.

Sonra Martin yanına gelerek gücü kalmamış parmaklarının arasından dizginleri aldı.

"Aferin!"

Martin'in sesindeki onay Helen'ın içini ısıttı, gözlerindeki parıltıysa sıcaklığını daha da artırdı. Helen elinde olmadan yüzünün kızardığını hissetti. İçinde baygınlık gibi olmasa da ona benzer, garip bir zayıflık hissi ortaya çıktı. Koltukta Martin'e yer açmak için kaydı. Yanına oturan dev bedenin son derece farkındaydı.

Martin'in yolculuklarına daha fazla oyalanmayarak devam etmekten hoşnut görünmesi Helen'ı rahatlattı. Böylece Helen ele avuca sığmaz düşüncelerine engel olmaya odaklanabilecekti. Düşünceleri hiç bu denli yoldan çıkmamıştı. Ve Martin Willesden gibi bir adamın, bir kadının ele avuca sığmaz düşüncelerinin kokusunu on metre öteden alabileceğine emindi. Şu anda kendini güvende hissediyor olabilirdi ama geleceğini de tehlikeye sokmasına gerek yoktu.

Geç de olsa dersini almış olan Martin, dikkatini elinden geldiğince yola verdi. Başka bir aksilik olmadan Londra yoluna ulaştılar. Artık hızlı bir şekilde yollarına devam ediyorlardı. Yine de saat ikiye geldiğinde Martin kaçınılmaz olanı kabullenerek Wincanton'da Frog and Duck'ın bahçesine doğru dönüş yaptı.

Juno'nun soran gözlerine bakarak gülümsedi. "Öğle yemeği. Açlıktan ölüyorum. Tabii siz bir hanımefendi olarak acıkmamış olabilirsiniz."

Helen hafifçe gözlerini büyüttü. "O kadar da hanımefendi değilim."

Martin gülerek arabadan indi. Daha önceki tereddütünü hatırlayarak Güzel Juno'yu aşağı indirmek için yaklaştı. Helen da itiraz etmeden ona yaklaştı ve belinden kavramasına izin verdi.

Yine heyecanlanmış olsa da bu kez belli etmemeye kararlı olan Helen, Martin'in uzattığı koluna girdi. Martin ona hanın merdivenlerine doğru eşlik etti ve önden girmesi için kapının yanında durdu. Daha içeri girerken koşa koşa yanlarına gelen baş seyis, yardımcılarının ilgilendiği atları görünce koşa koşa Martin'in isteklerini sordu.

Tek kalan Helen eşikten geçti ve içeride serin bir karanlık olmasına sevindi. Tuhaf derecede sıcaklamıştı. Kapı doğrudan alçak tavanlı, dev şömineli, geniş bara açılıyordu. Dışarıdaki gürültüyü duyan hancı odanın diğer köşesindeki yerinden kalkmış geliyordu. Helen'ı görünce durdu. Ve baktı. Helen o anda bardaki herkesin, altı tane adamın, aynı derecede donakalmış olduğunu fark etti. Hancının yüzüne yayılan kötü niyetli gülümseme onu rahatsız etti. Aynı ifade, misafirlerinin yüzlerine de yansımaya başladı.

Helen nasıl bir görüntü sergilediğini ve hancının nasıl yanlış anlayabileceğini fark edince kendini savunmak için doğruldu.

Buna gerek kalmadı. Martin içeri girdi ve yanına geldi. Tabii Frog and Duck ahalisinin aklından geçenleri anlamak için bir bakışı yetmişti. Kaşlarını çatarak hancıya baktı. "Eşimin rahat edebileceği özel bir oda ver hancı."

Bu sert emirle hancının yüzündeki pis sırıtma yerini önlenemez bir boşluğa bıraktı.

Helen gülmekle nefesini tutmak arasında kaldı. *Eşim.* En sonunda ellerini kavuşturdu, çenesini kaldırıp burnunun üstünden hancıya baktı. Boyunun ondan daha uzun olması bu jestine katkıda bulundu. Adam yalakalığını takınıp iyice küçüldü.

"Evet lordum! Elbette lordum. Hanımefendi şöyle gelsin lütfen."

Hancı iki adımda bir eğile eğile onları küçük, düzgün bir odaya götürdü. Martin kallavi bir yemek için siparişlerini sıralarken Helen da büyük bir şükran duygusuyla iç geçirdi ve karşısındaki aynaya bakmamaya çalışarak şöminenin yanındaki yumuşak kolçaklı koltuğa gömüldü. Ne kadar kötü göründüğünü bilmiyordu ama bilmese daha iyi olur gibiydi.

Martin, Helen'ın iç geçirişini duyunca ona baktı ve hancıya "Arabamızla kaza yaptık. Hizmetçilerimiz bavullarımızla arkadan geliyorlar," dedi ve sesini biraz daha yükselterek yorgun Juno'ya döndü. "Üst katta biraz kendini tazelemek ister misin canım?"

Helen gözlerini kırpıştırıp hevesle onayladı. Daha küçük bir odaya geçti. Ilık suyla elleri ve yüzündeki tozları yıkadı. Sonra yaşadığı maceranın, görünüşünü ne kadar etkilediğini görmek için kendini hazırladı. Korktuğu kadar kötü değildi. Gözleri parlıyordu ve rüzgâr yanaklarını pembeleştirmişti. Belli ki Martin Willesden ile kırlarda yol almak onu pek bozmamıştı. Saçlarını açtı ve buklelerini daha sade bir şekilde tekrar topladı. Kayısı rengi ipek elbisesi biraz kırışmıştı. Bunu düzeltemezdi. Eteklerini sil-

keleyip düzleştirmeye çalışmaktan başka elinden bir şey gelmedi.

Odaya döndüğünde yemekleri masaya gelmişti. Martin gülümseyerek ayağa kalktı ve ona sandalye tuttu.

"Şarap?"

Helen başıyla onaylayınca Martin kadehi doldurdu. Sonra hiç oyalanmadan önlerindeki yemeği bitirme işine koyuldular.

En sonunda karnı doyan Martin sandalyesine yaslandı. Sorunlarını düşünmeyi bir kenara bırakıp elindeki eriği soyan Güzel Juno'yu sessizce izleyerek şarabını yudumladı. Gözleri cömert kıvrımlarına kaydı. Cömert, iri... Doğrudan bu sözcükler geliyordu insanın aklına. Pek de uygun olmayan leziz, olgun gibi sözcüklerle beraber tabii. Martin kadehinin arkasından gizlice gülümsedi. Sonuçta onun bir suçu yoktu, Güzel Juno'nun yaradılışı böyleydi.

"Bu gece Londra'ya varamayız, değil mi?"

Bu soruyla Martin'in bakışları Helen'ın dolgun, zengin kıvrımlı ve erik suyu bulaşmış dudaklarına kaydı. Bir an tadına bakmak istedi. Sonra hemen dikkatini sorunlarına verdi. Juno'nun endişeli, yeşil gözlerine baktı. Güven verircesine gülümseyerek "Hayır," dedi.

Helen bu gülümsemeyi göz ardı etmesi gerektiğini hissetti. "Hayır," demiş ve gülümsemişti. Kararlılığının gücüyle onun paniğini nasıl bastırdığı konusunda hiçbir fikri var mıydı acaba?

Belli ki vardı çünkü Martin sözlerine ciddiyetle devam etti. "O derede kalmak bize çok zaman kaybettirdi. Yine de atlarımı gece yolculuğa çıkarmak istemiyorum. Bunun yararlı olduğunu düşündüğümden değil. Londra'ya saba-

ha karşı varırsak içinde bulunduğumuz durum için pek iç açıcı olmaz."

Helen bu sözlerin doğruluğunu kabullenerek kaşlarını çattı. Gecenin bir yarısı Hounslow'a ulaşırlarsa Martin onun için bir araba ayarlayamazdı.

"Ayrıca, siz sormadan ben söyleyeyim, gece gece tek başınıza yola çıkmanız için size araba ayarlamam."

Helen'ın kaşları daha da çatıldı. Karşı çıkmak için ağzını açtı.

"Atlı uşaklar olsa *bile.*"

Helen ağzını kapatıp ters ters baktı. Ama Martin'in hiçbir şekilde fikrini değiştirmeyeceği ses tonundan ve çenesinin duruşundan belliydi. Zaten Helen'ın da geceyi yollarda korku içinde geçirmek gibi bir isteği yoktu. En makul ses tonuyla, "Ne olacak o zaman?" diye sordu.

Sorusu Helen'ın nefesini kesen, müthiş bir gülümsemeyle ödüllendirildi. Neyse ki Martin onun konuşmasını beklemiyordu.

Martin, bahsedeceği planın nasıl karşılanacağından emin olmadan, çekingenlikle söze başladı. "İkimizin de tanınmadığı bir han bulursak geceyi geçirebiliriz diye düşünüyordum."

Helen bu öneriyi düşündü. Başka bir seçenek yok gibiydi. Dudaklarını silmek için peçetesini kaldırırken gözlerini Martin'e dikti. "Peki bu halimizi nasıl açıklayacağız? Hizmetçilerimiz ve bavullarımız yok."

Soruyu sorduğu an cevabı da anladı. Müthiş derecede şeytanca diye düşündü. Tüm bunlar macerasının bir parçasıydı ve hoşgörüyle bakmak gerekirdi.

Helen'ın uygulanabilir tek planını sözsüz kabullenişi

Martin'i rahatlattı. "Hancıya anlattığım hikâyeyi sürdürebiliriz. Bir kaza yaptığımızı ve hizmetçilerimizin bavullarımızla arkamızdan geldiğini söyleriz."

Bu fikirden hâlâ emin olmasa da Helen başıyla onayladı. Evli olduklarını söylemeye mi niyetleniyordu?

"Aklıma gelmişken," Martin sağ elindeki altın mührü çıkararak "Bu süre boyunca bunu taksan iyi olur," dedi. Ağır yüzüğü Helen'ın avucuna bıraktı.

Helen hâlâ Martin'in sıcaklığını taşıyan yüzüğü inceledi. Belli ki evli görünmeleri gerekiyordu. Yüzüğü sol elinin üçüncü parmağına taktı. O tanıdık yerde bir yüzüğün ağırlığını hissetmenin, beklediği korkuyu uyandırmamasına şaşırdı. Tam tersine garip bir şekilde güven veriyordu; bir çeşit güç kaynağı, bir koruma kalkanıydı.

"Pekâlâ," dedi Helen. Derin bir nefes alıp ekledi, "Ama yine de ayrı odalarda kalmalıyız." Bu konuda kararlıydı ve kendinden emin bakışlarla gözlerini Martin'in esmer, yakışıklı yüzüne dikti.

"Doğal olarak," dedi Martin kesin bir şekilde. Bu şekilde hiç şüphesiz daha güvenli olacaktı. Her şeyden önce uykuya ihtiyacı vardı. Juno'nun güzel yüzüne baktı ve gerçek adını öğrenmeyi ne kadar istediğini hatırladı. Mademki evlilik maskesi altına saklanacaklardı, giderek artan samimiyetleri birkaç soruya daha izin verebilirdi. "Yeni ilişkimizi göz önüne alırsak, canım, isminizi öğrenmemin uygun olacağını düşünüyorum."

Yeni ilişkinin ona kurdurduğu hayallere dalmış olan Helen irkildi. "Oo." Konuyu tekrar düşünerek adını bilmesini neden istemediğini içten içe hatırladı. Yakışıklı yüze, gözlerine kilitlenmiş tuhaf derecede etkileyici göz-

lere baktı. Ona söylemek, dünyasında bu kadar şeffaf ve rahat olan bir adama güvenmek istedi. Ama ismini öğrendiğinde yüzünün alacağı ifadeyi düşündü. Kocasını tanıyor olabilirdi, tanışmış olma ihtimalleri yüksekti. Nasıl hissederdi? Ona acır mıydı? Belki de dikkatle gizleyeceği bir tiksinme? Aralarındaki yakınlığa zarar verecek herhangi bir şey yapmak uygun olmazdı.

Helen gözlerini indirdi, mendilini alarak parmaklarının arasında kırıştırmaya başladı. "Ben... Aslında..." Sözcükler uçtu gitti. Hissettiklerini nasıl açıklayabilirdi?

Martin hafif çarpık gülümsedi. Helen'ın ona güvenmesini beklerdi ama rahatsız olmasını da istemiyordu. "Gerçekten söylememeniz gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

Helen ona şükranla baktı. "Yani kim olduğumu gizlemeye devam edersem maceramız daha eksiksiz sürecek gibi geliyor ve..." dedi ve en azından gerçeğin bir kısmını söylemeye karar vererek ekledi, "Böyleyken davranışlarım daha mazur görülebilir."

Martin daha fazla gülümseyerek başıyla onayladı. "Pekâlâ. Size nasıl seslenmeliyim?"

Helen, farkında olmadan yaşına göre biraz garip görünen tatlı bir utangaçlıkla, kibarca gülümsedi. "Siz seçin. Uygun bir şey bulacağınızdan eminim."

Helen'ın gülümsemesiyle Martin zorla sağladığı kontrolünü neredeyse kaybediyordu. Yıllar yılı bu kontrolünü güçlendirdiğini sanıyordu ama Güzel Juno şimdiye kadar karşılaştığı en baştan çıkarıcı kadındı. Bir şey bulmak mı? Aklından neler geçirdiğini bir bilse... Onun ne düşündüğünü bilse Helen yanında bu kadar makul ve sakin duramayacağından, Martin aklındakiler yüzüne yansımadığı için şükrediyordu.

Ama gözlerine yansıyordu. Aralarında masa olmasına rağmen Helen onun gri gözlerinden yükselen dumanları görüyordu. Fırtınalı bir sıcaklık hissetti. Büyülenmiş bir halde oturdu ve bekledi. Nefesinin kesildiğini saklamaya çalışıyordu. Onu ne kadar etkilediğini Martin'in fark etme ihtimalini düşünemiyordu bile!

Martin sesini makul bir tonda tutmaya çalışarak "Juno," dedi. "Güzel Juno." Altındaki şeytani düşünceleri ve utanç verici niyetiyle beraber, gülümsemesi tamamen kontrolü dışındaydı.

Helen kaşını kaldırdı. Etrafını saran alevleri söndürmeye çalışıyordu. "Bu benzetmenin uygun olduğunu düşünmüyorum lordum."

Martin'in gülümsemesi şimdi daha da derinleşmişti. "Tam tersine, canım. Ben kesinlikle uygun olduğunu düşünüyorum."

Helen kaşlarını çatmaya çalıştı. Juno, tanrıçaların kraliçesi. Buna nasıl karşı çıkabilirdi ki?

"Yakın geleceğimize karar verdiğimize göre yola çıkalım derim." Martin ayağa kalkıp gerinerek aceleciliğini rahatlık perdesiyle kapattı. Bir an önce buradan çıkıp araba koltuğunun emniyetine sığınmazsa yapacaklarının sonuçlarından sorumlu olamazdı. Güzel Juno'ya maruz kaldıkça çapkınca niyetlerine direnme iradesini kaybediyordu. Ayrıca daha onunla başbaşa akşam yemeği yiyecekti. Bütün gücünü toplaması gerekiyordu.

Masanın diğer tarafına geçerek Helen'ın kalkmasına yardım etti. Küçük elini kolunun altına alıp onu kapıya götürdü. "Gelin leydim. Arabanız bekliyor."

Dördüncü Bölüm

Geceyi Cholderton'daki Bells'te geçirmeye karar verdiler. Küçük kasaba, Londra yolunun tam güneyindeydi, trafik durmaksızın akıyordu. Bells eski bir handı. Arabalar hızlandıkça müşterisi günden güne azalsa da konforlu bir gece geçirmek için yeterince iyi durumdaydı.

Helen ona gösterilen özel odanın solmakta olan zarifliğini inceledi. Kendini beğenmiş bir tavırla başıyla onaylayarak kararlaştırdıkları senaryoya uydu. Martin, uydurdukları hikâyeyi anlatmıştı, kendi doğal kibri sayesinde inandırıcı olmama ihtimali yoktu. Lord ve Leydi Willesden geceyi geçirmek için oda istiyordu. Bells'in sahibi bu talepte hiçbir sakınca bulmadı, hatta onları gördüğüne son derece memnundu.

"Eşim hemen yemeğinizi hazırlar lordum. Ördek ve keklik var. Üstüne de jöleli kuzu eti ve kremalı şarap tatlısı getirecek."

Üstünlük taslayan Martin başıyla onayladı. "Yeterlidir."

Ufak adam kapıdan dışarı çıktığı an Martin Helen'a baktı. Gri gözlerinde kahkahalar gizliydi. "İşte böyle," dedi. Gülümsemesi, Helen'ın her bir zerresini en az şöminedeki alevler kadar ısıtıyordu.

Martin ona yaklaştıkça gerildiğini hisseden Helen, üşüyen ellerini ateşe doğru tuttu. Güneş ufukta yok olduğunda Martin paltosunu giymesi konusunda ona ısrar etti. Helen, Martin'in omzuna yerleştirdiği ağır paltoyu düzeltmek için elleriyle uzandı. Parmakları birbirlerine değdi.

"İzin verin ben yapayım."

Helen izin vermek zorundaydı zaten. Çünkü üzerine tavan düşse bile kıpırdayacak halde değildi. Martin'in okşar gibi yumuşak dokunuşu ve gür sesini kaplayan kadifemsi tonu bütün hislerini baş döndürecek derecede sarsmıştı. Martin'in onun üzerindeki etkisi zaman geçtikçe artıyordu. Bu geceyi nasıl atlatacaktı?

Ceketini sandalyeye bırakmak için ondan uzaklaştığı anda Helen şöminenin önündeki koltuğa gömüldü. Derin bir nefes alarak Martin'in bir sonraki istekli bakışında ona karşılık verebilmek için kendini hazırladı.

Martin karşısındaki görüntüyü inceledi. Helen'ın rahat olmadığını anlamıştı. Zaten eğer koşullar farklı olsaydı kendini tehdit altında hissetmesi için her türlü nedeni olacaktı. Ama şu anki durumda güvendeydi. Ya da en azından yeterince güvendeydi. Martin, ona ilgi duyduğunu Helen'ın fark ettiğini biliyordu ve bunu saklamak için nasıl çaba harcadığını izlemek her geçen saat daha eğlenceli oluyordu. Hem eğlenceli hem de ilgi çekici. Belli ki Güzel

Juno dul kalmış olsa da herkese mavi boncuk dağıtan tiplerden değildi.

Martin ona bakarken Juno'nun kaşlarının hafiften çatıldığını fark etti.

"Neden yanınızda seyis veya hizmetçi olmadan yolculuğa çıktınız?"

Martin, Helen'ın karşısındaki koltuğa heybetli vücuduyla yayılarak gülümsedi. Böyle masum muhabbetlere dünden razıydı. "Seyisim çok fena üşütmüş. O yüzden onu Hermitage'ta bıraktım." Martin bir düşününce Joshua'nın yanında olup da onu engellememesine sevindi.

"Hermitage'a bağlı olan çok çiftlik var mı?"

"Altı tane. Hepsi uzun süreli olarak kiraya verildi."

Bunu takip eden ve kurnaz Martin'in doğallıktan uzak olduğunu gayet iyi anladığı sorularla çiftçilik ve ev bakımıyla ilgili sohbete daldılar. Juno'nun şehirdeki hayatıyla ilgili sorulardan kaçınmak istediğini anlıyordu. Bu tür konuları konuşurken onun kimliğiyle ilgili daha fazla ipucu topluyordu. Çiftlik işleri ve kiracı çiftçilerin karşılaştığı sorunlarla ilgili fikirleri de eşit derecede aydınlatıcıydı. Bu konuda bu kadar şeyi ancak ve ancak birinci elden deneyimle öğrenmiş olabilirdi. Tüm bunlar Martin'in kafasındaki Güzel Juno'yu somutlaştırıyordu. Hayatının çoğunu; iyi yönetilen, büyük bir malikânede geçirmiş olmalıydı.

Hancı kapıyı çalarak gelişini haber verdi. "Akşam yemeğiniz, efendim." Elinde dolu dolu bir tepsiyle içeri girdi. Arkasından masa örtüsü ve çatal bıçak taşıyan tombul bir kadın geldi. İkisi beraber masayı güzelce hazırladılar, sonra eğilerek selam verip çıktılar.

Martin ayağa kalkıp Helen'a elini uzattı. "Geçelim mi?"

Helen, Martin'in elini tutar tutmaz içini titreten heyecanını bastırdı. Martin masaya doğru ona eşlik ederken en soylu tavrını takındı. Ama Martin'in yüzündeki ince tebessümden, bu tavırlara kanmadığı anlaşılıyordu.

Neyse ki yemek sayesinde güvenli bir sohbet konusu bulabildiler.

"Son modalarla ilgili hiçbir fikrim olmadığını kabul etmeliyim. On üç yıl, sosyete ortamlarından uzak kalmak için uzun bir süre."

Bu itiraftan destek alan Helen, onun gri gözlerindeki ışığı görmezden gelerek son moda mutfak lezzetlerinden bahsetmeye başladı.

Hancı perdeleri çekmek için tekrar odaya geldiğinde Helen, fırsattan istifade etti, kalkıp şöminenin yanındaki koltuğa geçti. Hancı çıkıp kapıyı kapatınca önündeki iki saati nasıl geçireceğini düşünerek telaşlandı.

"Konyak alır mısınız?"

Martin elinde içki sürahisiyle, büfenin yanında duruyordu. Helen başını iki yana salladı. Sarhoş olması için içki içmesine gerek yoktu.

Juno hemen yanıbaşındaki odadayken uyuyabilmek için kuşkusuz bol miktarda içkiye ihtiyacı olan Martin şöminenin yanına gelerek omzunu rafa dayadı ve bir ayağını parmaklığa kaldırdı.

"Yardımcınız çizmelerinizden pek hoşlanmayacak."

Martin de çizmesine baktı ve yüzünü ekşitti. "Çizmeleri buradakilere temizletmek zorunda kalacağım. Büyük ihtimalle Joshua beni asla affetmeyecek."

Helen, Martin'in saçmalamasına gülümsedi. Onun varlığı yüzünden içi karıncalanıyor olsa da kendini rahat

ve huzurlu hissediyordu. Hayatı boyunca bu hissi çok yaşamamıştı. Şu anki ruh halini tanımlayan doğru kelime memnuniyetti. Herkese rezil olabilecekleri bir maceranın içindeydi ve halinden memnundu. Ne tuhaf.

Martin'in ona baktığını yakalayınca gülümsedi. Martin sakin, düşünceli bir gülümsemeyle karşılık verince içinin ısındığını hissetti. Gözlerini onun dumanlı gri, istekli gözlerinden alamıyordu. İradesini kaybetmek üzereydi.

Aralarındaki sessiz uzlaşı, ayak sesleriyle bölündü. Martin kapıya baktı. Ses çoğalarak gürültüye döndü. Bells kalabalıklaşmıştı.

Helen kaşlarını çattı. "Ne olmuş olabilir?"

Aynı şekilde şaşkın olan Martin başını salladı. "Bir mola vermek için çok geç olduğunu tahmin etmeliydim," diye düşündü. Hana gelenler arasında onu veya Juno'yu tanıyan hiç kimsenin olmamasını umdu. Duyulursa bu maceralarının masumiyetine kimse inanmazdı.

Dışarıdaki gürültü azaldı. Hemen sonrasında hancı bilgi vermeye geldi. "Üzgünüm lordum. Ama bu gece yine bir kaza olmuş. Plymouth'a giden gece arabasının tekeri çıkmış. Demirci sabaha kadar tamir edilemeyeceğini söyledi. O yüzden bütün yolcuları misafir etmek zorundayız. Siz ve hanımefendi için uygunsa..." Helen'a döndü. "Sizi ana odaya yerleştirmek isterim. Çok büyük bir yatağı var lordum, hayalkırıklığına uğramazsınız. Yatak sayımızdan daha fazla kişi var. Sizin için sorun olmayacağını umuyorum."

Adam umutla Martin'e baktı. Martin, Juno'nun vereceği tepkiyi merak etti. Kendisi bu lanet kazanın son derece rahatsız edici olduğunu düşünüyordu. Ama ayrı odalarda

kalma konusunda ısrar ederlerse büyük bir ihtimalle daha uygunsuz, otobüse binen türden, insanlarla oda paylaşmak zorunda olacaklardı. Sonuçta hiç uyuyamayacak olsa da Juno'nun onun yanında daha güvende olacağını biliyordu. "Pekâlâ," dedi isteksizce. Juno'nun iç çektiğini duyunca gülümsemesini zor tuttu. "Bu durumda en iyi odanızı almak zorundayız."

Hancı derin bir nefes alarak başını eğdi ve çıktı.

Martin, Juno'nun azarlayan bakışlarını gördü. Kara kaşlarından birini kaldırdı. "Açıkçası bu gece yalnız kalmak yerine benim yanımda olursanız daha güvende olacaksınız."

Buna verilecek bir cevap yoktu. Helen bakışlarını şöminede sıçrayıp dans eden alevlere çevirdi. Martin Willesden ile aynı yatakta uyuma düşüncesi onu uyuşturmuştu. Şok geçirmiş olabilirdi. Bir önceki gece ambarda onun kollarında uyumuş olabilirdi ama yatak başka bir şeydi. Macerası tehlikeli bir dönemece girmişti. Hayır, bu mümkün değildi. Başka bir seçenek düşünmeliydi.

Ama Martin'in önerisiyle en büyük odaya çıktıklarında hâlâ girdiği çıkmazdan kurtulacak bir yol bulamamıştı. Şöminede yanan ateş onları karşıladı. Hayal bile edemeyeceği büyüklükte bir yatak vardı. Konforlu bir odaydı. Yumuşak mum ışığı, perdelerin eskiliğini gizliyordu. Martin ona kapıyı tuttu ve arkasından girdi.

Kapının kapanma sesi Helen'ı kendine getirdi. Kollarını kavuşturarak Martin'e döndü. "Lordum, bu imkânsız."

Martin gülümseyerek yanından geçip pencereye yöneldi. Omzunun üzerinden hafifçe gülümseyerek "Martin de," dedi. "Madem evliyiz, bana 'lordum' demeyi kesmelisin."

Martin pencereyi hafifçe araladı ve kalın perdeleri düzeltti. Odanın ortasına doğru gelip ceketini çıkardı. Sandalyeye astı ve hâlâ gergin gergin kapının yanında duran Juno'ya gülümsedi. "İmkânsız değil," diyerek eliyle gelmesini işaret etti. "Şöminenin yanına gel, elbisenin bağlarını çözeyim." Helen'ın gözlerindeki korkuyu görmezden geldi. "Sonra çarşaflara sarınıp rahibe gibi olabilirsin."

Helen onun sözlerini düşündü, sinirleri allak bullak olmuştu, bir çıkış yolu bulamıyordu. Martin ısrarla tekrar gelmesini işaret etti. Helen tereddütle yürüdü, endişesi gözlerinden belli oluyordu.

Martin güven veren bir gülümsemeyle elini tuttu ve şömineye doğru döndürdü. İpek elbisesinin bağlarını buldu. Tecrübeli parmakları düğümleri hızla çözdü. Martin, elbiseyi yanlara doğru açıp parmağını Helen'ın sırtında gezdirmemek için kendini zor tuttu. Altında kaliteli, ipek bir kombinezon olduğunu tahmin ediyordu. "Bir saniye bekle. Çarşafı getireyim."

Helen pembe pembe olmuş yanaklarıyla alevlere baktı. Martin şimdiye kadar söylediği gibi hep güven verici davranmıştı. Endişelenmesinin sebebi kendi içindeki istekti. İngiltere'nin en kötü şöhretli çapkınıyla gayrimeşru bir ilişki yaşamaya ne kadar yakın olduğunun gayet farkındaydı. Onu cesaretlendirecek tek bir işareti, kadınların çapkınların peşine neden düştüğünü öğrenmesine yeterdi. Martin Willesden, cazibenin vücut bulmuş haliydi. Ama sağduyusu Helen'a engel oluyor, şu anda ihtiyacı olan son şeyin geçici bir hevesle yaşayacağı bir ilişki olduğunu hatırlatıyordu. Hiçbir zaman öyle bir kadın olmamıştı.

Çarşafı omuzlarında hissetti.

"Kafamı çeviriyorum. Söz veriyorum, bakmayacağım."

Helen, Martin'in nerede durduğuna bakmaya ve sözünü tutup tutmadığını kontrol etmeye cesaret edemedi. Alelacele ipek elbisesini indirerek çarşafa sarındı. Bileklerine inen elbisesini almak için eğildi.

Çarşafın hışırtısını duyan Martin döndü ve elbisesini alırken Helen'ı gördü. Helen doğrulup ona şüpheyle bakana kadar hayranlıkla izledi. Alevlerin ışığı buklelerini aydınlatıyor, açıkta kalan fildişi rengi kollarını ve omuzlarını parıldatıyordu. Son yirmi dört saattir kasıklarında hissettiği ağrı arttı. Buna aldırmamaya kararlıydı. Helen'a gülümsedi. "Yatağa gir, üstünü örteyim."

Onun gri gözlerindeki muzip ışıltıyı fark eden Helen dik dik baktı ama uysal uysal yatağa yöneldi. "Sen nerede yatacaksın?" Odada koltuk yoktu.

Martin'in gülümsemesi büyüdü. "Hancının da dediği gibi yatak çok büyük." Yeleğinin düğmelerini açtı ve gömleğini çözmeye koyuldu.

Helen durup baktı. "Ne yapıyorsun?"

Martin kontrolü elden bırakmayarak yüzünü buruşturdu. "Yatmaya hazırlanıyorum. Bir geceyi daha bu giysilerin içinde geçiremem." Güzel Juno'nun yüzündeki dehşeti görünce patladı, "Aman be kadın! Yatağa girip arkanı dön. Güvende olduğunu biliyorsun."

Bundan çok da emin değildi çünkü büyük yeşil gözlerini Martin'e dikerek bakmaya devam ettiği sürece tehlike daha da artıyordu. Helen hızla yatağa girip çarşafı kulaklarına kadar çekince Martin bir "oh" çekti.

Sinirlerini kontrol edemeyen Helen duvara bakıyordu. Mumlar söndürülmüştü ama şöminenin alevi odayı yete-

rince aydınlatıyordu. Martin'in botlarını çıkardığını duydu. Sonra kapıyı açıp hizmetlilerin temizlemesi için botlarını koridora bıraktı. Kapıyı kapattı. Giysilerini çıkarma sesleri duyuluyordu. Hiç duymak istemiyordu ama hisleri buna engel oluyordu. Yatağın diğer tarafı Martin'in ağırlığıyla çöktü. Helen küçük bir ciyaklamayla onun üzerine yuvarlanmamak için yatağın kenarına tutundu.

Martin ağrısına rağmen güldü. Böyle bir zorlukla karşılaşacaklarını tahmin etmemişti. "Endişelenme. Bir centilmen olarak söz verdim. Bir şey yapmayacağım."

Endişelendiğim şey bu değil! Helen düşüncelerini kendine sakladı. İhtimalleri düşünmekten dehşet içinde, şaşırmış bir haldeydi. Bir adamla aynı yatağa girmeyeli uzun süre olmuştu. Ve hiç uzun zamandır böyle hissetmemişti. Ambardaki durum farklıydı. Oradaki yatak sayılmazdı. Buysa kesinlikle bir yataktı. Kendini Martin'in sert, ağır bedenine doğru bıraksa nasıl rahat edeceğini düşünmekten kendini alamıyor ve bu onu korkutuyordu.

Karanlıkta Martin sinirli sinirli dişlerini gıcırdattı. Kasıklarını mümkün olduğunca sarıp sarmalamıştı. Ama saçlarının ılık kokusu içini gıdıklıyor, yakınlığı Martin'in bedenini canlandırıyordu. Bir önceki gece ne kadar zorsa bu gece o kadar işkenceydi. Alevlerin ışığı sönüp onları rahatlatıcı bir karanlığa sürüklerken Helen'ın kaskatı bir halde yattığını fark etti. Kesinlikle uyumuyordu.

"Gece hareket etmemden endişelenmene gerek yok. Çok derin uyurum," dedi Martin ve sessizce devam etti. "Sanırım ordudan kalma bir alışkanlık. Genellikle rahat ortamlardan uzak, bulduğumuz her fırsatta uyurduk."

"Yarımada'da ne kadar kaldın?"

Yatağın içindeyken bu soruyu duymak Martin'in aklına yüksek rütbeli bir hostesin zamanında söylediği sözleri getirdi. "Bir adamın asker anılarını dinlemekten daha sıkıcı bir şey olamaz," demişti. Martin bu düşünceyi kafasından attı. On dakika sonra kadının haklı olduğu anlaşıldı. İkinci büyük savaşını detaylıca anlatırken birden durdu. Odada sadece şöminenin çatırdaması duyuldu. Sonra Juno'nun düzenli nefes alıp verişlerini duydu. Uyuyakalmıştı.

Martin bir savaş daha kazanmış gibi tuhaf bir sevinçle gülümsedi. Helen'ın uyumasıyla nihayet rahatlamıştı. Uykuya dalmadan önce uygun bir şekilde uyanması gerektiğini kendine hatırlattı. Hareket etmeden.

Bu hatırlatma işine yaradı. Gece boyunca hiç kıpırdamadan uyumuştu. Juno'nun başını koymuş olduğu yere hiç yaklaşmamıştı. Ama malesef ki Juno hareket etmişti. Çok fazla yakınlaşmıştı. Bir şekilde kendini onun kollarına bırakmış, göğsüne başını dayamıştı. Çıplak kolunu beline dolamıştı.

Üzerindeki çarşaf da gece yukarı çıkmıştı. Martin, Helen'ın ipeksi bacaklarının onunkilere dolandığını hissedebiliyordu.

Martin sahip olduğu bütün kaslarını kullanarak bedenine hükmetmeye çalıştı.

Dikkatle, azap verecek derecede yavaşça bacaklarını çekerken onunkilere bakmamaya çalıştı. Onu uyandırmaktan korkuyordu. Çıplaktı. Helen o anda uyanırsa şok geçirirdi.

Yatağın sıcaklığından kurtulmak onu rahatlattı. Hızlıca giyinip alt kata kaçtı.

Barda hancının yolculara servis yaptığını gördü. Bazı

koltuklarda uyuyanlar vardı. Hancıyı selamlayıp hava durumunu sorduktan sonra ekledi. "Hizmetçilerimiz geldi mi?"

Hancı başını iki yana salladı. "Hayır, lordum. Bu sabah kimse gelmedi."

Martin acıyla yüzünü ekşiterek küfretti. "Bu durumda arabalarınızdan birini kiralamak durumundayım. Eşim şehre gider, ben de geri dönüp hizmetçilerimize ne olduğuna bakabilirim."

Hancı hevesle yardımcı olmak istedi. Martin'e arabasının ne kadar kaliteli olduğunu, sürücü ve seyisin hanımefendiyi Londra'ya sağ salim götürebileceğini anlattı.

"Pekâlâ," diyerek küçük bir cüzdan uzattı Martin. "Arabayı hazırlayın. Hanımefendinin kahvaltıdan hemen sonra yola çıkmasını istiyorum." Martin bara göz gezdirdi ve bir önceki gece Juno'nun orada yarattığı etkiyi hatırladı. "Üst kata bir tepsi gönderebilir misiniz?"

"Elbette lordum. Hizmetçi hanımları hemen göndereceğim."

Martin üst kata çıktı. Kapıyı hafifçe çalıp içeri girmeden önce duraksayıp gücünü toplaması gerekti. Neyse ki Juno, her zamanki güzelliğiyle kalkıp giyinmişti.

Helen küçük makyaj masasının önünde oturmuş, saçlarını yine düzgünce topluyordu. Martin içeri girince dönüp sakince gülümsemeye çalıştı. Uyandığında Martin gitmişti. Ama kendini yatağın ortasında, çarşafı beline kadar toplanmış bir halde bulmuştu. Yatak örtüsü üzerindeydi ama Martin uyandığında nasıl bir halde olduğunu düşünememişti bile. "Günaydın."

Nabzı yükselen Helen aynaya döndü.

"Güzel bir sabah." Martin makyaj masasına doğru gelip omuzlarını duvara yasladı.

Helen'ın hassaslaşmış hisleri, Martin'i güçlü bir erkeklik havasıyla algılıyordu. Aklını toplamaya gayret ederek Martin'in yaptığı planı dinledi.

"Öğleden sonra evinde olursun."

Helen eve dönmeyi ne kadar istese de macerasının bitecek olması canını sıkıyordu. Artık sabahın bir güzelliği kalmamıştı.

Kahvaltıları pencerenin yanındaki küçük masada hazırlanmıştı. Helen üzüntüsünü üzerinden atıp Martin'in sohbetine katılmak için kendini zorladı. Martin onun parlak zırhlı şövalyesi olmuştu ve gerçekten minnettardı. Bu yüzden saçma bunalımını bir kenara bırakıp neşeli bir yüzle sözlerine yanıt verdi.

Martin'in onun düşüncelerini ne kadar kolay okuduğunu bilse utançtan yerin dibine girerdi. Belli ki Juno duygularını saklama konusunda beceriksizdi. İfadesi gayet açıktı, ne hissettiği gözlerinden okunuyordu. Martin onun ne düşündüğünü, duygularını saklamaya çalıştığını açık bir şekilde anladı. Ama bunu belli etmedi. Nedense beraber geçirdikleri zamanın sonuna gelmelerinden kızın üzüntü duyması hoşuna gitmişti. Böylece bir sonraki karşılaşmalarında onu kendine çekmesi daha kolay olacaktı.

Kahvaltı bitince Martin aşağıya kadar ona eşlik etti. Güzel bir gündü. Juno'ya ceketini vermesine gerek yoktu. Martin hanın merdivenlerinde duraksayarak Helen'ı kendine yaklaştırdı. Onu Londra'ya götürecek araba hazırdı, tam da hancının dediği gibi düzgün ve temizdi. Sürücü ve seyis iri cüsseli ve köylü dürüstlüğü taşıyan adamlardı.

Juno onlarla güvende olacaktı. Martin onun yeşil gözlerine baktı. Dudakları acı bir gülümsemeyle buruldu. "Onlara seni Londra'ya götürmelerini, oraya varınca nereye bırakacaklarına senin karar vereceğini söyledim. Bütün parayı ödedim, bunun için endişelenmene gerek yok."

Helen'ın nefesi kesilmişti. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, lordum," dedi. Sesi kimsenin duymayacağı şekilde alçak ve yumuşaktı. "Yardımlarınızın değeri tahmin edilemeyecek kadar büyük."

Martin'in gülümsemesi büyüdü. "Benim için bir zevkti Güzel Juno." Elini kaldırarak Helen'ın titreyen parmak uçlarına bir öpücük kondurdu.

"Yüzüğünüz," diye fısıldadı Helen.

Martin isteksizce Helen'ın parmağındaki ağır yüzüğü alıp kendi parmağına taktı. Gözlerine derin derin bakarak "Görüşmek üzere," dedi.

Ürkek ürkek gülümseyen Helen onun sıcaklığına sığınmayı arzuluyor, elini bırakmak istemiyordu.

Daha sonra Martin bu fikrin nereden geldiğini anlayamayacaktı. Ama bir anda onun kocası rolünde olduğunu hatırladı. Ve onun kocası olmak bazı hakları beraberinde getiriyordu. Çapkınlığıyla ünlü bir adamın bu haklarını kullanmaması çılgınlık olurdu. Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

Helen onun gülümsemesini gördü. Gözleri kocaman açıldı. Ama bir şey yapma fırsatı bulamadı. Güçlü bir kol onu tutup kendine çekerken diğer el yüzünü kaldırdı. Martin dudaklarını sahiplenici bir güvenle Helen'ın dudaklarıyla birleştirdi. Ve zaman durdu.

Helen önce bu tecrübeli öpücük karşısında kaskatı ke-

sildi ama daha da yakınlaşmanın tatlı davetine karşı koymak neredeyse imkânsızdı. Dudaklarını araladı. Martin bu fırsatı kaçırmadı. Tadına bakıyor; yavaş yavaş, ustalıkla onu keşfediyor, Helen'ın aklını derin bir duygu girdabına doğru çekiyordu. Helen, Martin'in kollarının onu giderek daha fazla sıktığının farkındaydı. Kollarında eridi, kendini Martin'in kaslı vücuduna bastırdı. Son derece nefis bir haz davetiydi bu. Martin'in güçlü tadı bütün bedenini sardı, başka hiçbir şeyi algılayamıyordu.

Martin isteksizce öpüşmeyi durdurdu. Daha da ileri gitmek isterdi ama bu şimdilik imkânsızdı. Ama en azından Londra'da onu tekrar bulana kadar kendini hatırlatacak bir etki bırakmıştı.

Martin, onun şaşkın gözlerine bakarak gülümsedi. Konuşmayacak kadar akıllı davranarak Helen'ı arabasına yönlendirdi. İfadesiz bir suratla bekleyen seyis inerek kapıyı açtı. Martin tanrıçasını arabaya bindirdi ve rahatça yerleştiğinden emin oldu. Elini öptü. "Hoşça kal Güzel Juno. Tekrar görüşeceğiz..."

Helen gözlerini kırptı. Martin'in gözlerinde açık bir ifade vardı. Sonra kapı kapandı. Bir dakika içinde araba hareket etmişti. Helen pencereye yapışıp gözden kaybolana kadar ona bakmamak için kendini zor tuttu. Buna gerek yoktu. "Tekrar görüşene kadar," demişti. Bundan emindi.

Hâlâ sarsılmış bir halde olan Helen derin bir nefes aldı. Keşke hayaller gerçek olsaydı.

Hanın avlusunda Martin durup araba Londra yolunda gözden kaybolana kadar izledi. İçgüdüleri ona arabasını alıp peşinden gitmesini söylüyordu. Ama Juno zaten kaçamazdı. Onu Londra'da bulacağından emindi.

O, tapmak istediği tek tanrıçaydı.

Beşinci Bölüm

Üç hafta sonra Helen odasında gardırobuna bakıp yaklaşan Küçük Sezon'da* ne giyeceğini düşünürken hizmetçisi Janet kapıdan başını uzattı.

"Bir misafiriniz var leydim."

Helen ipeklerden, satenlerden başını kaldırıp misafirin kim olduğunu soramadan Janet gitmişti.

"Aman!" Helen yere oturup kimin geldiğini merak etti. Şehre döndüğünden beri içinde kaynayan tanıdık heyecan yüzeye çıkmıştı. Ama sabahın on birinde o gelmiş olamaz diye düşündü. İç çekerek kalkıp sabahlığını giydi ve makyaj masasında buklelerini düzeltti.

Şehre dönüşü arkadaşları arasında ufak çaplı bir heyecan yaratmıştı ama hizmetçilerinin ağzı sıkılığı sayesinde kaybolması *cemiyette* duyulmamıştı. Dolayısıyla Ferdie

*Küçük Sezon (Little Season), İngiliz Naipliği'nde, sonbahar aylarında cemiyetin şehirde toplandığı döneme verilen isimdir. –ç.n.

Acheson-Smythe'ın ona skandal çıkarabilecek sırları olan düşkün kadınların başına gelenlerle ilgili çektiği nutuk ve Tony Fanshawe'ın çok daha sıkı sorgusu dışında ciddi bir olay olmadan o dönemi atlatmıştı. Yaptığı tüm açıklamalarda onu kaçıran kişinin -Hedley Swayne olduğuna dair bir kanıtı olmadığından- ve kurtarıcısının -ki çok daha olaylı bir bilgi olurdu- isimlerini kendine saklamayı başarmıştı. Bu konuda şansı yaver gitmişti. Kendini Helen'ın vasisi olarak tayin eden Hazelmere Markisi Marc Henry de oğlunun ve vârisinin doğumu nedeniyle Surrey'deki evindeydi. Onun keskin, ela gözleriyle karşı karşıya kalsaydı hiç kuşkusuz gerçeği, tüm gerçeği, söylemek zorunda kalacaktı. Neyse ki talihi onu bundan kurtarmıştı.

Merdivenlerden inerken hâlâ içini titreten beklentinin farkındaydı ama küçük oturma odasında, asi bir çift gri gözle karşılaşmayacağından emindi. O gözlerin sıcaklığını aklından çıkaramamıştı. Dudaklarının dudaklarında bıraktığı his, anılarında parlayan bir mücevher gibiydi. Ama Martin onu arasaydı ismini öğrenirdi. Ve her şeyi bilirdi. Aptal hayalleri gerçekleşmeyecekti.

Ürpertici bir çift göz gerçekten de oturma odasında onu bekliyordu. Ama gözler zümrüt yeşili renkte ve Hazelmere Markisi'nin eşi Dorothea'ya aitlerdi.

Her zamanki gibi şık giyimli Dorothea "Helen!" diyerek ayağa sıçradı. Yüzü mutluluktan öylesine parlıyordu ki Helen'ın nefesi boğazında tıkandı.

"Thea... Burada ne işin var? Aylarca Hazelmere'de kalacağını sanmıştım." Helen genç kadının içten sarılmasına karşılık verdi. Dorothea bir yıl önce Hazelmere ile evlendiğinden beri yakın arkadaşlardı. Helen'ın Hazelmere

ile olan bağıysa çocukluğuna dayanıyordu. Henry'ler ile uzaktan akrabaydı ve çoğu yazını Surrey'de Hazelmere'in kız kardeşiyle geçirirdi.

Helen Dorothea'ya mesafeli duruyordu. Onun yüzünde parlayan mutluluğu asla yaşayamayacağını bilerek kederli bir kıskançlık hissediyordu. "Vaftiz oğlum nasıl?" diye sordu gülümseyerek.

"Darcy iyi." Dorothea da gülümseyerek Helen'ın koluna girdi. Birlikte açık Fransız balkonlarının yanından geçerek küçük avluya doğru gezintiye çıktılar.

Çiçek tarhının karşısında, güneşin ısıttığı eve sırtı dönük duran minderli ferforje bir koltuk vardı. Minderlere kurulduktan sonra Dorothea anlatmaya başladı. "Onu Hazelmere Malikânesi'nin ikinci katına yerleştirdim. Mytton nasıl tepki vereceğini bilemiyor. Murgatroyd ise gururuyla istifasını vermek arasında kaldı."

Helen güldü. Hazelmere'in kâhyası ve uşağını çok iyi tanıyordu. "Peki, şehre gelecek kadar iyi olduğuna Marc'ı nasıl ikna ettin? Darcy en azından yürütece başlayana kadar seni yarı-kalıcı inzivaya hapsedeceğinden emindim."

"Çok basit aslında," dedi Dorothea havai bir şekilde. "Onun yatağına girecek kadar iyi durumdaysam, Sezon'un zorluklarına da dayanabilecek kadar iyi olduğumu söyledim."

Helen kahkaha attı. Tekrar nefes alabildiğinde, "İlahi!" dedi. "O anda yüzünü görmek için neler vermezdim."

"Evet," dedi Dorothea zümrüt yeşili gözleri parlayarak. "Gerçekten görmeye değerdi." Dönüp Helen'ı inceledi. "Kocamı nasıl idare ettiğimi yeterince konuştuk. Senin kaybolduğunu duydum. Ne oldu?"

Helen her zamanki hikâyeyi anlattı. Dorothea, Helen'ın atladığı detayları öğrenmek için baskı yapmadı. En sonunda, "Hazelmere bu olayı duymadı. Ona söyleme gereği duymuyorum." Gülümseyerek devam etti. "Buraya seni perşembe akşam yemeğine davet etmek için geldim. Sadece şehirde olan aile üyeleri olacak. Resmi bir yemek için çok erken. Zaten Sezon başlayınca yeteri kadar düzenleyeceğiz. Gelirsin, değil mi?"

"Elbette," dedi Helen. Sonra yüzünü astı. "Ama o zamana kadar Hazelmere benim serüvenimi öğrenmiş olacaktır. Ona benim için endişelenmemesini ve akşam yemeği sırasında sorguya çekilmek istemeyeceğimi söyleyebilirsin."

Dorothea gülerek Helen'ın elini sıktı. "Uslu durmasını sağlarım."

Arkadaşının bu konudaki başarısına güvenen Helen, yüce Hazelmere'in en azından nazik eşi tarafından nasıl idare edilebildiğini düşünerek gülümsedi.

Dorothea kalktı. "Gitmeliyim. Daha Cecily'yi yakalamam gerekiyor."

Helen misafirine kapıya kadar eşlik etti.

"Mümkünse erkenden gel," dedi Dorothea. "Darcy ile çok iyi anlaşıyorsunuz." Dorothea sevgiyle sarılarak ve neşeyle elini sallayarak merdivenlerden indi ve onu bekleyen arabasına bindi.

Helen onun gidişini gülümseyerek izledi. Sonra perşembe günü hangi elbisesini giyeceğine karar vermek için üst kata çıktı.

***

Martin, etrafındaki gürültüyü ve hareketliliği duyma-

dan St James'ten aşağıya doğru yürüdü. Daha Güzel Juno'nun adını öğrenmemişti ve bunu bir an önce yapmak istiyordu. Şehre döndükten hemen sonra, ertesi gün araştırmalarına başlamayı ummuştu. Ama şansına Leicestershire arazilerinde kriz çıkmıştı. Orada bulunması gerekiyordu. Londra'da birbirini izleyen sorunları çözmek için evrak peşinde koşmuş, sonra emirlerinin yerine getirilip getirilmediğini kontrol etmek için kırsala dönmek zorunda kalmıştı. İşler durulana kadar üç hafta geçmişti.

O sabah kaybettiği zamanı telafi etmeye kararlı bir şekilde uyandı. White's başlamak için kesinlikle en iyi yerdi. Uzak ülkelerde geçen yıllarına rağmen o kulübe üyeliğini sürdürmüştü. Gerektiği zaman yardımcısını güvenle üyelik listelerine yönlendirmişti. Hiçbirinde sorun yoktu. İnsanların davranışlarındaki değişime bakılırsa Martin'in yeni unvanına geçişi öğrenilmişti. Tüm salonlarda önünde saygıyla eğiliyorlardı.

Odalarda gezinerek tanıdık yüzler aradı. Ama Martin'i önce onlar görmüştü.

"Martin?"

Soruyu duyunca arkasını dönüp onunla aynı hizada bir çift ela göz gördü. Martin neşeyle gülümsedi. "Marc!"

İçtenlikle el sıkıştılar. Hal hatır sorduktan sonra Martin arkadaşının yeni evliliğiyle ilgili sorular sordu. Hazelmere ilerideki salonları işaret etti.

"Tony oralarda bir yerde. O da evlendi. Dorothea'nın kız kardeşiyle."

Martin gülen gözlerle ona baktı. "Bu olay epey konuşulmuştur. Tony sürekli seni takip ettiğiyle ilgili dedikodular karşısında ne yaptı?"

"İlginçtir ki bu kez pek umursamadı."

Anthony, Lord Fanshawe ve Martin'in eski grubunun diğer üyeleri arka odalardan birinde toplanmışlardı. Martin'in gelişi odada bir hareketlenme yarattı. Yakalandığı soru bombardımanını nazikçe karşılamış, kaç yıllık arkadaşlarıyla arayı kapatmış, eski sosyal çevresinde yine kendini rahat hissetmişti. Kalabalıktan dolayı Güzel Juno ile ilgili sorularını bir kenara bıraktı. En eski dostları, Hazelmere ya da Fanshawe'a adını bilmediği bir dula duyduğu ilgiden bahsedebilirdi. Ama bu kadar insanın bilmesine şu anda gerek yoktu.

Yanında Hazelmere ve Fanshawe ile birkaç saat sonra kulüpten çıkarken en azından sosyal olarak eski yerini bulduğunu düşündü.

Tam ayrılacakken Hazelmere onu durdurdu. "Şimdi aklıma geldi. Yarın akşam yemeğe gel. Aile arasında bir yemek olacak. Tony de gelecek, ikimizin de eşleriyle tanışırsın." Kendinden emin bir gülümsemeyle, "Vârisimle de tanışırsın," diye de ekledi.

"Kesinlikle!" dedi Fanshawe. "Gel de ortamımızı şenlendir. Zaten tam bir kaos olacak."

Martin kahkahasına engel olamadı. "Pekâlâ. İtiraf etmeliyim, eşlerinizle tanışmak için can atıyorum."

"Saat altıda görüşürüz öyleyse. Yemeğimizi hâlâ erkenden yiyoruz."

Selamlaşarak ayrıldılar. Martin, Grosvenor Meydanı'ndaki yenilenmiş evine doğru yürürken Leydi Hazelmere'in Güzel Juno'nun kim olduğunu öğrenebilmek için iyi bir kaynak olabileceğini düşündü.

Giriş salonunda bastonunu ve eldivenlerini, birdenbire

yeşil çuha kapıda beliren uşağı Hillthorpe'a verdi. Kütüphanesine doğru koridorda ilerlerken büyük evin sessizliği yine yüzüne çarptı. Eskiden çevresinde bir sürü insan olurdu. Çocuklar, kardeşlerinin arkadaşları, ebeveynlerinin arkadaşları... Şimdi hiçbiri yoktu. Sadece Somerset'teki odasına hapsolan annesi ve küçük kardeşi Damian kalmıştı. Damian'ın da nerede olduğunu, daha ne kadar kalacağını tahmin edemiyordu. Martin'in yüzü kasıldı, sonra kardeşiyle ilgili düşünceleri başından attı. Damian kendi başının çaresine bakardı.

Elinde en iyi Fransız konyağıyla yeni döşenmiş koltuğuna oturup evini düşündü. Dayanılmaz derecede boştu. Bu evi yaşamla, kahkahalarla doldurmak istedi. Hâlâ eksik olan buydu. Rutubeti ve çürümeyi tamir etmiş, prensip sahibi olmayan çalışanlarından kurtulmuştu. Şimdi her şey yolundaydı. Artık aklını ve enerjisini ailesini yeniden kurmaya vermeliydi. Kendi ailesini.

Hazelmere'in eşi ve oğluyla duyduğu gurur onu etkilemişti. Marc'ı tanıyordu. İlk yıllarda onları birbirlerine yakınlaştıran benzerliklerin hâlâ sürdüğünü anlaması için birkaç saat yetmişti.

Belki de bu yüzden kader, Güzel Juno'yu karşısına çıkarmıştı.

Martin kendiyle alay ederek gülümsedi. Bu kadına kendini kaptırdığını neden kabul etmiyordu? Kadere veya şeytani ruhlara ihtiyacı yoktu. Juno gayet gerçekti ve onu son derece arzuluyordu. Ve hayatında ilk kez geçici bir ilişki düşünmüyordu. Juno'ya duyduğu ilginin asla bitmeyeceğinden emindi.

Martin gülümseyerek sessizce kadehini kaldırdı. Tanrıçasına. İçkisini bitirip kadehini bıraktı ve odadan çıktı.

***

Perşembe akşamı hava ılıman ve açıktı. Martin, Cavendish Meydanı'na doğru birkaç blok yürüdü. Hazelmere Malikânesi'ne kâhya Mytton tarafından alındı. Kâhyayı tanıyordu. Mytton'ın da onu hatırlamasına şaşırdı.

"Tekrar hoş geldiniz lordum."

"Teşekkürler Mytton."

Hazelmere girişe geldi. "Sen olduğunu tahmin ettim."

Martin onun elini sıkarken gözleri arkasındaki kadına kaydı. Beyaz tenli, zayıftı. Kestane rengi saçları klasik güzellikte yüzünü kaplıyordu. Martin sorgulayan gözlerle Hazelmere'e baktı.

Marki'nin yüzündeki gülümseme yeterli bir cevaptı. "Seni eşimle tanıştırayım. Dorothea, Hazelmere Markisi. Martin Willesden, Merton Kontu."

Martin ona uzatılan ele doğru eğildi. Dorothea reverans yapıp parıldayan yeşil gözlerle içtenlikle baktı. "Hoş geldiniz lordum. Sizin hakkında çok şey duyduk. Sizi misafir eden ilk ev sahibesi olarak kendimle gurur duyuyorum."

Sosyetenin gariplikleriyle dalga geçen düşük ses tonu Martin'i güldürdü. Gülümseyerek, "O zevk bana ait leydim," dedi. Onun tam Hazelmere'e göre, büyüleyici bir kadın olduğunu düşündü. Bakışlarını arkadaşına çevirdi. Hazelmere eşini izliyordu. Sonra ela gözleri ev sahibi sorumluluğuyla parıldadı.

"İçeri gelip diğerleriyle tanış." Dorothea koluna girerek Martin'i oturma odasına götürdü.

Hazelmere de diğer tarafına geçti. "Vârisimizi de coşkuyla selamlamalısın," diye mırıldandı. Ela gözleri gülüyordu.

Büyük oturma odasının eşiğinde durakladılar. Sosyal sınırlamalardan uzak, neşeli sesler havada çınladı. Martin misafirleri inceledi. Yanında güzel, sarışın bir kadın olan Fanshawe, Martin'in Marc'ın annesi Dul Marki olduğunu hatırladığı yaşlı bir kadınla konuşuyordu. Martin onu sevgiyle hatırlıyordu. Dul Marki, Monckton olayında onu kınamayan sayılı insandan biriydi. Yanında ondan daha yaşlı, mor türbanlı bir kadın vardı. O da tanıdık geliyordu ama hatırlayamadı.

Martin şöminenin önünde toplanmış olan grubu görünce donakaldı. Bir kadın, dizinin üstünde kıvrımlı kolunu sardığı bir bebekle oturuyordu. Duvar lambasının ışığında altın rengi bukleleri parlıyordu. İpek elbisesi müthiş güzelliğini sarmalamıştı, inci kolyesi boynunda parıldıyordu. Muhabbet ettiği solgun sarı saçlı, ince, zayıf adamdan daha uzun boyluydu. Ama Martin'in girişiyle, muhabbetlerinde ani bir duraksama oldu. Şoktan kocaman olmuş açık yeşil gözler, Martin'e dikilmişti.

Martin küçük, şeytani bir gülümsemeyle, Güzel Juno'nun yanına doğru gitti.

Büyük salonda yürürken yanındaki Dorothea'nın neşeli neşeli konuştuğunu duyuyordu. Dorothea, Martin'in onun oğlunu görmeye gittiğini sanmıştı. Juno'yla göz göze ilerlerken Martin'in gülümsemesi derinleşti. Kucağında bir bebekle onu görmek, düşündüğünden çok daha etkilemişti Martin'i. Arzuların darmadağın ettiği hayatında, hiçbir şeyi bu kadar arzulamamıştı. O kadını, kendi şöminesinin önünde, kucağında kendi oğluyla otururken görmek istiyordu. Bu kadar basitti.

Helen'ın soluğu kesilmişti. Kapıda Martin'i gördüğü an

aklı başından uçup gitmişti. Ferdie'ye cevap verirken birdenbire sesi kesilmiş, gözleri odanın karşı tarafındaki çapkına kilitlenmişti. Şimdi de ona doğru geliyordu! Büyük bir çabayla nefes aldı ve paniklemeye başladı. Bakışlarını Martin'in gözlerine çevirdi ve gri bulutların içine hapsoldu. Gülümsemesinin güzelliği ortaya çıkmıştı. Şeytani bir gülümsemeydi. İçine doğan saf isteğin verdiği ürpertiyi bastırarak kendini Martin'in büyüsünden çekip kurtardı. Tanrım! Kendini daha iyi toparlayabilirdi. Kaç yıllık tecrübesi nereye kaybolmuştu?

Dorothea gelip oğlunu aldı. "Sizi Lord Darcy Henry ile tanıştırayım."

Helen Darcy'yi verirken umutsuzca aklını başına toplamaya çalışıyordu. Dorothea Darcy'yi tutup Martin'e gösterdi. Merton Kontu, Hazelmere'in vârisine neredeyse bakmadı bile.

"Hemen hemen iki aylık oldu." Dorothea başını kaldırınca kocasının eski dostunun oğluyla pek ilgilenmediğini, Martin'in gözlerini Helen'a diktiğini gördü. Dorothea, hiçbir şeyden kolay kolay etkilenmeyen arkadaşının büyülenmiş, şaşkın, Lord Merton'ın gri bakışlarıyla hipnotize olmuş bir halde olduğunu fark etti.

Ağzı açık kalmış bir halde Dorothea bir Martin'e bir Helen'a bakıyordu. Kocası yanına geldi. Hazelmere eski çapkınlardan olduğundan bir bakışta durumu anladı.

"Martin, Lord Merton, seni Darcy'nin vaftiz annesi, Leydi Walford, Helen ile tanıştırayım." Hazelmere eşine döndü. "Darcy'yi çocuk odasına götürsen iyi olur hayatım." Ela gözler, masum bir havayla Helen'a döndü. "Helen, sen de herkesi, en azından Martin'in hatırlayamadığı herkesi tanıştırabilirsin."

Hazelmere onaylayan bir gülümsemeyle, meraklı eşini de alıp gitti.

Helen'la başbaşa kalan Martin, çapkın çapkın gülümsedi. Helen'ın yanına geçip alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Güzel Juno, kaderin eliyle karşıma çıktı."

Bu güzel sözler Helen'ın kulağını okşadı, içini mutlulukla titretti. "Helen," diye fısıldadı dengesini tutturmaya çalışarak. Bunu başarana kadar da Martin'in yüzüne bakamadı.

"Benim için her zaman Güzel Juno olacaksın," diyerek taşkın bir cevap verdi Martin. "Hangi fani bunu unutmak ister ki? Yaşadıklarımızı düşün."

Helen düşünmese daha iyi olurdu. Zaten yeterince dengesi şaşmıştı.

Martin sakince elini kaldırıp Helen'ın parmaklarına hafif bir öpücük kondurdu ve bıraktığı etkiyi fark ederek gülümsedi. Gözlerindeki parıltıdan, taşkın davranmaya devam edeceği; gülümsemesinden niyetinin iyi olmadığı anlaşılıyordu.

Öfkesi Helen'ı kurtardı. "Hazelmere ile tanışıyorsunuz sanırım."

Martin'in gözbebekleri dans ediyordu. "Eski dostuz. Çok eski dostuz."

Helen'ın bu konuda bir şüphesi yoktu. Marc yıllarca Helen'ı *cemiyetin* çapkınlarından uzak tutmaya çalışmıştı. Şimdiyse kendi evinde onu Martin Willesden'in kollarına bıraktı. Ne kadar tipik! Helen leydilere yakışmayacak türden bir homurtuyu içinde bastırdı.

Ferdie, Martin'in geliş amacını fark edince her zamanki terbiyesiyle uzak durmuştu. Helen yanındaki ahlaksız

adamı kastederek uyarıcı bir bakışla ona seslendi. "Ferdie, Lord Merton ile tanışmış mıydınız?"

Tanışmamışlardı. Helen onları tanıştırıp Martin için bir ekleme yaptı. "Ferdie, Hazelmere'in kuzeni."

Martin hafiften kaşlarını çattı. "Babasının atını süren kuzeni mi?"

Helen, Ferdie'nin kızardığını görünce eğlendi. "Birinin bunu hatırlamasını beklemiyordum."

"Çok iyi bir hafızam vardır," dedi Martin. Gözleri Helen'ın gözlerini arıyordu. Göz göze geldiklerinde alçak sesle, "Hafızam çok parlaktır," dedi.

Şimdi kızarma sırası Helen'daydı. Ferdie'nin meraklı gözlerinden kaçınmak için Martin'e dokunma riskini göze alarak koluna girdi. "Dorothea'nın büyükannesiyle tanışmış mıydınız lordum?" Ferdie'ye başıyla selam vererek Martin'i dulların arasına götürdü. Orada belki sinir bozucu davranacak fırsat bulamazdı.

Hazelmere'in misafirleri arasında gezinirken Martin'in davranışları Helen'ı rahatlatmıştı. Ama sonra düşününce bunun onun ne kadar tecrübeli ve uzman olduğunun bir göstergesi olduğunu anladı. Onu kimle tanıştırdıysa kolayca sohbete girebiliyordu. Bu cazibe, Helen'ın çapkınların en tehlikeli türlerine atfettiği özelliklerden biriydi. Ancak Martin'in Helen'ın yanından ayrılmak gibi bir niyeti de yok gibiydi. Hatta elinde olsa hiç tereddüt etmeden sadece onunla vakit geçirebilir gibi görünüyordu.

Tercihini o kadar belli etmişti ki Marc'ın annesi Dul Marki ve Dorothea'nın büyükannesi Leydi Merion bunu yüzüne vurarak eğlenmişlerdi.

"Sanırım çok uzun zamandır kolonilerdesiniz lordum. Bizim adetlerimizi hatırlamak biraz zaman alıyor olmalı."

Leydi Merion'ın dik bakışları bile Martin'i telaşlandırmaya yetmemişti. Helen korkuyla onun derin sesiyle verdiği cevabı dinledi. "Hafızasının ne kadar mükemmel olduğunu az önce iddia etmiş biri olarak unutkanlık bahanesinin arkasına saklanamam madam."

Helen kendini tutamayıp Martin'e gözlerini dikti. Gri gözleri parlak parlak onun yüzüne sabitlenmişti.

"Sosyeteye tekrar girişiniz için size rehberlik edilmesine ihtiyacınız vardır belki de lordum." Dul Marki'nin bakışları oğlununkinden çok daha masumaneydi. "Leydi Walford yardım etmek isteyebilir."

Helen'ın yüzü renkten renge girdi.

"Çok iyi bir öneri madam." Keyifli dullara gülümseyince Helen'ın neyse ki bir şey söylemesine gerek kalmadı. Martin, Helen'ı onların şüpheli güvenliğinden kurtarmıştı.

Kontrolü tamamen elden bırakan Helen sakin davranmaya, mevcut durumda iplerin Martin'de değil kendisinde olması gerektiğine inanmaya çalıştı. Ne yazık ki bunu beceremedi. Akşamın ilerleyen saatlerinde yemeğe otururken bile Martin bir şekilde ortamı öyle bir ayarlamıştı ki Helen'ın sandalyesini çekmesi ve yanına oturması gayet doğal görünmüştü.

Naip Prens'in eleştirildiği gürültülü tartışmanın arasında Martin, Helen'a doğru eğilip, "Benimle Park'ta gezinmeye ne dersin Güzel Juno?" diye sordu.

Helen, bu ismi kullanmasını onaylamadığını belirten bir bakış attı. Martin inatla gülümsedi.

"İyi. Yarın saat on birde seni aldıracağım."

Helen bu küstahlığa doğru düzgün karşılık veremeden

Martin ona yengeç yemeğini uzattı. Helen kararlı bir nefes aldı. "Lordum..." diye söze girdi.

Martin imalı gri bakışlarıyla hemen, "Leydim?" diye yanıt verdi.

Helen, davranışlarının uygunsuzluğundan dolayı Martin'i uyarmanın bir yolunu aradı ama yırtıcı gözlerine bakınca onu vazgeçirmenin imkânsız olduğunu anladı. Martin'in gözleri, Helen'ın gözlerini kendine çekiyor; grinin örttüğü ateş parlıyordu. Tek kaşını kaldırdı. Helen ne yapacağını bilemez halde tabağına döndü.

Martin de yüzünde kendinden emin bir gülümsemeyle masaya döndü.

Sinirleri bozuk Helen, Martin Willesden'a karşı koyabilecek bir seviyeye gelmek için önce kendini toplamaya karar verdi.

Oturma odasına döndüklerinde, erkekler de içkilerini bir kenara bırakmış kadınlara eşlik ediyordu. Bir anda Martin'in amacına hizmet eden bir şey daha oldu. Helen, Lord Merton'ın aşırılıklarıyla meşgulken Leydi Fanshawe'u, Ceciliy'yi fark etmemişti. Sadece on yedi yaşında olan genç Cecily de her zamanki gibi sohbete dalmış olduğundan Martin ile tanıştırılmamıştı. Helen onları tanıştırırken Cecily'nin tepkisinden biraz rahatsız oldu. Leydi Fanshawe, Dev kahverengi gözlerini kocaman açıp bakakalmıştı.

Yuvarlak gözleriyle Martin'i iyice incelerken en nihayetinde, "*Oh,*" diye nefesini verdi.

Tony Fanshawe tam zamanında gelip eşinin tepkisine tanık oldu. Derin bir iç çekişle onu kolundan tuttu.

"Git buradan Martin," dedi Tony Fanshawe ve acılı

gözlerle Cecily'yi kendine çekti. Tam gidecekken durup baktı ve mavi gözlerinde şeytani bakışlarla, "Hatta düşündüm de neden Helen'ı da götürmüyorsun?" diye ekledi.

Helen dik dik baktı. Gerçekten *katlanılmazlardı*, hepsi birden! Hepsi hovarda adamlardı.

Martin'in gülüşünü duyunca ona döndü. "Ne güzel bir fikir." Martin'in sesindeki nüans, Helen'ın gözlerini kocaman açmasına neden oldu. Nasıl olduysa Martin onun elini tutmuştu. Gri gözlerinde, Helen'a artık tanıdık gelen bir duyguyla yoğrulmuş bakışları onu hapsetti ve Martin elini öperken izlemekten başka bir şey yapamadı. Bu basit bir hareketti ama derin anlamlar yüklüydü. Dudaklarının uzun süren teması, parmak uçlarını sıcacık okşaması içini titretmişti.

Helen çaresiz bir halde gözlerini kırpıştırdı ve Martin'i Cecily'nin gözlerinden gördü. Kendiyle aynı boyda olan adamlara alışıktı ama Martin en az bir karış daha uzundu. Hafif kıvrımlı siyah saçlarının şakak kısmı hafiften kırlaşmıştı. Büyüleyici gri gözleri, kavisli gözkapaklarının altından onu izliyordu. Gözlerindeki çizgiler, gülmeyi sevdiğinin göstergesiydi. Yanakları düz ve bronzlaşmıştı. Dudaklarının şekli düzgündü. Çenesi, tehlikeli mizacını çok belli ediyordu.

Küçük bir çekişle Helen yüzünü incelemeyi kesip vücuduna baktı. Helen büyük bir kadındı, gerçekten de tanrıça heykeli gibiydi ama Martin'in yanında kendini küçük hissediyordu. Geniş omuzları ve göğsü, büyük ve güçlü bedenini kaplayan bir kas örtüsü gibi görünüyordu. Bir sporcu gibi incelikle hareket ettiğini bildiğinden onunla vals yapma fikri inanılmaz derecede çekici geliyordu.

Martin'i uzun zamandır incelediğini birdenbire fark edince gözlerine baktı. Onu giderek daha fazla tanımak, kendisinin ne kadar hassas olduğunu bilmek, Martin'in her şeyi ne kadar iyi gördüğünü anlamak onu yoruyordu. Nefesi tıkandı. Gergin, şaşkın ve daha önce hiç olmadığı kadar kafası karışık bir halde uzaklara baktı. "Ferdie'yi görebiliyor musunuz?"

Martin, onun sesindeki paniği fark etti. Gülümseyerek odaya bakındı. Helen'ın tepkisi onu cesaretlendiriyordu ama daha fazla baskı yapmanın zamanı değildi. Ferdie'yi bulması zor olmadı. "Şöminenin yanında." Helen'ın elini koluna geçirip muhabbet karmaşasına doğru ilerledi.

Helen, Martin'in anlayışlı davranışına müteşekkirdi. Kendini toparlaması ve ayaklarının yeniden yere basması için fırsat bulmuştu. Büyük salonda dolaşırken Dorothea'nın bir sözünü hatırladı. Marc'ın himayesi altında olmak bir örümcek ağında hapsolmak gibi, Marc ise ağın ortasındaki örümceğin ta kendisi demişti. Helen şimdi tam olarak öyle hissediyordu ama onun ağının ortasında Martin vardı. Ama bu koruyucu bir ağdı, acı vermiyordu. Ama orada, ağın ortasında, kaçamaz ve ayrılamaz haldeydiler.

Hazelmere'in onlara doğru geldiğini görünce son derece rahatladı. "Tony ile White's'a gidiyoruz," dedi Hazelmere kayınbiraderine el sallayarak, "Gisborne da geliyor. Katılır mısın?"

Martin gülümsedi. "Önden buyur."

Hazelmere güldü. "Hiç değişmediğini biliyordum." Helen'a başıyla selam vererek gitti.

Martin, onun elini iyice sahiplenmişti. Helen başını

kaldırıp Martin'in gözlerindeki ifadenin kabul edilemez derecede sıcak ve samimi olduğunu gördü. Martin onu parmaklarından öptü.

"Yarın görüşürüz Güzel Juno."

Helen başıyla selam vermekten başka bir şey yapamadı.

Çok sonra, Helen odasındaki aynaya bakıyor ve bu deliliğin ne zaman sona ereceğini merak ediyordu.

Altıncı Bölüm

Belli ki yakın bir zamanda sona ermeyecekti çünkü ertesi gün Martin söz verdiği gibi onu Park'a götürmek için geldi. Arabayla yaprakları sararmaya başlayan ağaçların arasında gezinirken Helen yine yan koltuktaydı. Göründüğü kadarıyla Martin'in parkın tadını çıkarmak gibi bir niyeti yoktu. Onun yerine Hazelmere'in Dul Markisi'nin tavsiyesini dinleyip Helen'ın yardımını alıyordu.

"Mor türbanlı o dehşet tip kimdi?"

Helen baktı. "Leydi Havelock. Biraz şirret bir kadındır."

"Öyle görünüyor. Hâlâ Melbourne Malikânesi'nde hüküm sürüyor mu?"

"Bu aralar pek değil. Leydi Melbourne artık gözlerden uzak yaşıyor." Helen, kötü şöhretli bir züppenin selamına karşılık verdi.

"Bu kim?"

Martin'in sahiplenici ses tonu Helen'ın dudaklarını gerdi. "Shiffy mi? Sör Lumley Sheffington."

"Hımm." Martin adamın şeftali rengi, korkunç papyonuna ve beyaz yüzüne tekrar baktı. "Şimdi hatırladım. Tamamen unutmuştum ki bu gayet anlaşılır bir durum."

Helen kıkırdadı. Shiffy, *cemiyetin* içinde unutması en zor tipti.

Martin Park'taki diğer insanlarla, şehirde olan bitenle, eskiden tanıdığı insanlara ne olduğuyla ilgili sorularını sürdürdü. Kendini cevaplamaya kaptırmış olan Helen zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Birlikte geçirdikleri zaman beklediğinden çok daha hızlı ve kolay geçmişti.

Martin, tanrıçasının sağ salim evine girdiğinden emin olduktan sonra Helen'ın Half Moon Sokağı'ndaki küçük evinin merdivenlerinden inerken öyle kocaman gülümsüyordu ki atların başında bekleyen Joshua şaşkına döndü. Martin koltuğa oturup dizginleri eline alınca orta koldaki Joshua'ya işaret yaptı. "Gün güzel geçiyor, projelerim hızlı gidiyor. İnsan daha ne ister?"

Arkaya geçen Joshua gözlerini yuvarladı. "Size ne olduğunu anlamak zor değil," diye *alçak sesle* mırıldandı ve Leydi Walford'la ilgili bilgi edinmesi gerektiğini aklına not etti. Yardımcısının mırıltısını duymayan Martin, halinden memnun bir halde atlarını sürdü.

Hafta boyunca mutlu olacak daha fazla sebebi olmuştu. *Cemiyete* tekrar girişi umduğundan daha kolay olmuştu. Güzel Juno ile Bayan Siddon'ın son dramatik oyununu izlemek için tiyatroya gittiğinde belli başlı ev sahibelerinin dikkatini çekmişti. Şöminesinin üzerindeki davetiye yığını

günden güne büyüyordu. Hata yapmaktan kaçınan Martin, hangi partiyi onurlandıracağına sorarak karar veriyordu. Böylece önlemini alıp geçireceği vaktin keyifli olmasını garantiye alıyordu.

Listesindeki kalabalık toplantıların ilk sırasında yer alan Leydi Burlington'ın balosu için merdivenlerden çıkarken Martin bir an *cemiyetin* onu nasıl karşılayacağını düşündü. Davetiye gönderiyor olabilirlerdi ama toplumun kara koyununu karşılarında görünce nasıl tepki vereceklerdi? Helen ile evlenecekse, *cemiyetin* onayını da alması gerekiyordu.

Ama endişelenmesine hiç gerek yoktu.

"Lord Merton!" Leydi Burlington neşeyle karşısına çıktı. "Küçük partime vakit ayırmış olmanız heyecan verici."

Ev sahibesinin dalkavuk tavırlarına otomatik cevaplar verirken Martin'in görebildiği kadarıyla "küçük parti" en azından yüz kişilikti.

"Katılmanıza memnun oldum."

Lord Burlington'ın sert aksanı rahatlatıcıydı. El sıkıştıktan sonra Martin odaya girdi ve etrafı sarıldı. Kadınlar tarafından.

Bukleli sarı saçlılar, kıvırcık siyah saçlılar, her çeşit, her renk sağdan soldan geliyordu. Parfüm kokuları, mücevherlerinden yansıyan ışıklar etrafını sarmıştı. Bütün dudaklar "Lord Merton!" diyordu. On üç yıl önce kapılarını Martin'in yüzüne kapatan ev sahibelerinin çoğu şimdi onun üzerine düşüyordu. Martin, pudralı yüzlerine karşı kahkaha atmamak için kendini tuttu, antipatisini hafif bir üstünlük havası oluşturarak gizleme tecrübesini kullandı ve oyunlarını bilen biri olarak hayranlık gösterilerini kabul etti.

"Umarım arayacak fırsat bulursunuz."

Martin, elmaslarının parlaklığıyla gözleri ışıldayan bir sarışından gelen bu teklife karşı tek kaşını kaldırdı. Daha genç kızların alevli bakışlarını da fark etmemesi imkânsızdı. Eğer kontluk unvanı ve mirası olmadan, sadece Martin Willesden olarak geri dönmüş olsaydı böyle hevesle karşılanıp karşılanmayacağını merak etti.

Peşini bırakmayan kadınların sırnaşıklığı yüzünden Martin, Helen'ı çok geç görmüştü. Helen onun geldiğini biliyor ama Martin'in onu fark edip etmeyeceğinden emin olamadığı için görmezden gelmeye çalışıyordu. Martin, kurnaz bir gülümsemeyle yanındakilere kısa ve kararlı bir jestle veda edip tanrıçasının yanına doğru ilerledi.

Helen, Martin daha yanına gelmeden yaklaştığını biliyordu. Bunun sebebi çok sayıda kadının gözlerinin şimdi tek bir hedefe kitlenmesi değildi. Ya da sohbet ettiği Bayan Hitchin'in lafının ortasında bir anda susup Helen'ın sol omzunun arkasına ağzı açık bir halde bakması da değildi. Helen'ın titreyen sinirleri, Martin'in ne zaman yaklaştığını gözleri kapalı olsa bile fark ediyordu.

Hain duygularını sakinleştirip hızlanan nabzını görmezden gelerek döndü ve elini Martin'e teslim etti. "Lordum." Martin sıcak, sahiplenici bir havayla Helen'ın parmaklarını kavramıştı. Dengesini kaybetmemeye kararlı olan Helen reverans yaptı.

Martin onun gözlerine bakarak yavaş yavaş parmaklarını dudaklarına götürdü.

Helen bir an bütün ev halkının nefesini tuttuğuna yemin edebilirdi. Kadınların elini öpmek artık sık yapılan bir hareket değildi. Tabii herkes bunu yıllarca uzakta olmasına

bağlamış olmalıydı. Ama tabii Helen biliyordu. Martin'in gözlerindeki parıltı içini tanıdık bir hisle ısıttı.

Yıllar yılı süren balo kuralları imdadına yetişti. "Lordum, sizi Bayan Hitchin ile tanıştırmama izin verin."

Bayan Hitchin, Martin'in umrunda değildi. Kadına başıyla selam verip gülümsedi. Ama Juno'nun elini bırakmadı, kolunun altına aldı. "Leydi Walford, birazdan vals başlayacak. Bayan Hitchin müsaadenizle."

Helen gözlerini kırptı. Ne *cüretle* geldiği gibi ona el koyabilirdi? Sonra teklifinin ne anlama geldiğini kavradı. Vals. Helen onun kollarında nasıl olacağını tahmin edebiliyordu. Tanrı yardımcısı olsun, nasıl dayanacaktı? Düşüncesi bile Helen'ı zayıf düşürüyordu.

Panikle etrafına bakarak yardım aradı. Bayan Hitchin işe yaramazdı, hâlâ Martin'in gülümsemesinin tadını çıkarıyordu. Helen tutunacak bir dal bulamadan Martin onu salonun dansa ayrılan bölümüne götürdü.

"Söz veriyorum ısırmayacağım."

Kulağında hissettiği yumuşak sözler, Helen'ı gerdi. Saf gibi, genç bir kız gibi davranıyordu. Martin'in, balo salonunun ortasında saçma bir şey yapacak hali yoktu herhalde?

Martin onu kollarına almış, tam da korktuğu gibi yakınında tutuyordu. Dans eden çiftlerin arasına karıştılar. Martin Willesden'la karşılaşmadan önce hiç yaşamadığı duygular başını döndürecek gibiydi. Helen sakinleşmeye çalıştı. Martin duygularına böyle hükmetmesinin hesabını verecekti, vermeliydi.

"Lordum," dedi gözlerine bakarak.

"Leydim," diye yanıtlayan Martin, sözcüğün anlamına çok şey katarak söylemişti. Gözlerinden belli oluyordu.

Helen gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Martin onu baştan çıkarıyordu! Leydi Burlington'ın balo salonunun ortasında, *cemiyetin* yarısının gözleri önünde. Helen, Martin'in potansiyelini yanlış değerlendirmiş olabilirdi. Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. "Yüksek sosyeteden memnun musunuz?"

Martin gülümsedi. "Bilmem. Son yıllarda uzak kaldığım için bir karşılaştırma yapamıyorum." Martin onun rahatladığını hissetti ve odanın köşesinden dönerken onu kendine doğru daha fazla yaklaştırma fırsatını değerlendirdi. "Ama bazı tereddütlerim var."

"Öyle mi?" Helen onunla normal bir sohbete girmenin verdiği rahatlıkla, çaktırmadan kendine yaklaştırmasını görmezden geldi. "Neden?"

Martin söyleyeceklerini tartıyor gibi kaşlarını çattı. "Kadınlar konusunda sıkıntı yaşıyorum."

Helen'ın içinde bir şüphe doğdu. Çapkın bir adamın normal sohbetten anladığı bu muydu? "Tam olarak nasıl bir sıkıntı?" diye sordu şüphesini belli etmeyi göze alarak.

Yüzündeki endişeli ifade, Helen'a neredeyse inandırıcı gelecekti. "Yırtıcı derecede üzerime düşmeleri beni endişelendiriyor." Helen'ın inanmaz bakışlarını görünce ekledi. "Benim gibi tam teşekküllü bir çapkının kadınların peşinden koşamayıp tam tersine kovalanıyor olması çok sinir bozucu. Düşünsene."

"İlginç," dedi Helen yeşil gözleri ateş saçarak. "Nasıl hissettiğinizi anladığıma neredeyse inanacağım."

Martin'in gülümsemesi, Helen'ın aklını başından aldı. Kendine geldiğinde müzik bitmişti. "Geri dönsem iyi olacak..." Helen kafa karışıklığıyla dudaklarını ısırdı. Hiç de

yanındaki yaşlı kadının koruyucu kanatları altına sığınacak körpe kızlardan değildi! Ne düşünüyordu ki? Yanındaki adam ona ne düşündürüyordu?

Martin onun düşüncelerini kolayca okuyarak güldü. "Korkma Güzel Juno. Şöhretine leke sürdürmem." Sonra sessizce devam etti. "Başka şeylerini bilemem tabii..." Helen'ın dehşet içindeki gözleri Martin'i yine güldürdü.

Birkaç dakika sonra Martin onu Lord Alvanley'nin yanına bıraktığında Helen hâlâ darmadağındı ama ona imalı bir bakış atmayı başardı. Ama Martin o ana kadar sadece gerçekleri söylediğini düşünüyordu. Bu da yeterince tuhaftı. Gerçekten de bekâr kadınların ona olan yoğun ilgisini rahatsız edici bulmuştu ve Helen'a da söylediği gibi ilişkilerinde kovalayan taraf olmayı seviyordu. Helen'ın, Martin'e verdiği doğal tepki sevindiriciydi. Tepkisini saklamaya çalışması, Martin'in onu istediğinden daha fazla etkilediğinin farkında olması Helen'ı dayanılamaz derecede çekici kılıyordu. Martin onunla uzun vadeli bir ilişki düşündüğü için, şöhretinin onun veya başka birinin ellerinde harcanmasına izin vermeye niyeti yoktu. Ayrıca niyetini böyle açık etmekle en doğrusunu yaptığını hissediyordu.

Başının üstünde ışıldayan halesiyle salonda dolanarak yemek vaktini bekledi.

Helen kendisinden kibar bir sohbet dışında bir beklentisi olmayan arkadaşları ve tanıdıklarıyla dans ederken Martin Willesden'ın sözleri üzerinde düşünme fırsatı buldu. Ne demek istediğini idrak etmesi mümkün değildi. Hazelmere'in arkadaşı olduğunu bilmeseydi, onu metresi yapmak istediğini düşünürdü. Ama bir çapkının bile Hazelmere'in himayesindeki bir kadına bunu yapmayacağını

biliyordu. Tüm ihtimaller elenince sözleri sadece evlenmek istediği ve onun uygun bir eş olduğuna inandığı anlamına geliyordu.

Helen içini çekerek öyle olmasını diledi. Ama yanılıyordu. Bu hatasını ne kadar erken anlarsa o kadar iyiydi. Bu kararından bir an önce vazgeçmezse Helen'ın kalbini kıracaktı. Ne kadar soylu bir aileden geliyor olsa da, çevresi ne kadar kusursuz olsa da toplumdan dışlanmış bir adamın duluyken yeni Merton Kontesi olması uygun değildi. Bu unvan onunla *karşılaştırılamayacak* seviyede olan kadınlar için ya da en azından genç ve zengin bir dul için uygundu. Evlenmeden önceki bir ay dışında hiçbir zaman ilki olmamıştı ama ikincisi olmuştu.

Balo sona erdi. Küçüklüğünden beri tanıdığı Lord Peterborough önünde zarifçe eğildi. "Teşekkürler Gerry," dedi Helen gülümseyerek. "Her zaman seçkin bir bekâr oldun."

Lord güldü ve onun kolunu tuttu. Yemek servisi alt kattaydı. Helen koluna girmek için elini kaldırdı ama sıcak parmakları hissederek şaşırdı.

"Gerry. Leydi Birchfield seni arıyor."

Lord Peterborough dik dik baktı. "Lanet olsun Martin! Leydi Birchfield istediği kadar beni arasın. Annem olacak yaşta."

"Gerçekten mi? Bu kadar genç olduğunu bilmiyordum," dedi Martin gözleri parlayarak. "Ben de Leydi Walford'ı yemeğe götürmek için gelmiştim. Çocuk yaşta biriyle beraber olmak istemez."

Kurnazlığıyla Lord Peterborough ve Güzel Juno'yu çaresiz bırakan Martin, arkadaşına güleç bir selam vererek

Helen'ın elini kolunun altına alıp yemek odasına götürdü.

Helen konuşacak duruma geldiğinde, yemek salonunda küçük bir masada önünde dolu bir tabakla oturuyordu. Karşısındaki patavatsızca sert bir bakış atarak "Lord Merton..." diye söze başladı.

"Martin diyeceksin, hatırladın mı?" Martin sırıttı. "Yemeğe başka biriyle gitmene izin verebileceğimi düşünmemiştin, değil mi?"

Alaycı gri gözlere bakan Helen'ın kafası karıştı. Evet mi demeliydi, hayır mı? Evet dese, Martin bunu tahmin edebilmiş olmasını söyleyecekti ki bu doğruydu. Hayır deme ihtimali de yoktu zaten. En sonunda dik dik bakarak, "İmkânsız bir insansın," dedi.

Martin gülümsedi. "Istakozdan biraz alsana."

Helen pes etti. Başbaşayken Helen'ı altüst etmek Martin için fazla kolaydı. Helen'ın onu uygun bir mesafede tutmayı başarabilmesi gerekiyordu. Başaramazsa her şey için çok geç olacaktı. Zaten şimdiden meraklı bakışları üzerlerinde hissediyordu. Yine de Martin cemiyet açısından, Küçük Sezon tam anlamıyla başlayana ve kendine ciddi bir eş arayana kadar eğlenecek birine bakıyor gibi görünüyor olmalıydı.

Bu şartlı teslimiyetten memnun olan Martin, Helen'ı büyülemek için bütün yeteneklerini kullandı. Bu konuda o kadar başarılıydı ki baloya götürdüğünde Helen'ın aklı hâlâ havadaydı. Martin onu tekrar dansa kaldırmamak için kendini tuttu, eline son derece uygunsuz bir öpücük kondurarak onu çok da tehlike teşkil etmeyen taliplerine bıraktı.

Burlington balosu, Martin'in çalışmalarının başlangıcıydı. Helen Walford'ın katıldığı bütün balo ve partilere gi-

diyor, yanlış anlaşılmaya mahal vermeyecek derecede açık bir şekilde ilgisini gösteriyordu. Ona sataşmaktan zevk alıyordu. Onu izleyenler arasında bir tek onun Martin'in asıl niyetinin ne olduğunu anlamadığını biliyordu. Birçok kişi Martin'in Helen'la vakit geçirmeyi tercih ettiğini dile getirmişti bile ama Martin'in umurunda bile değildi. Tercih etmenin çok daha ötesine geçmek istiyordu.

Helen'la ilgili öğrendiği her şey, şöminesinin yanında durmasını istediği kadının kesinlikle o olduğunu doğruluyordu. İnsanlar tarafından kabul edilmiş, saygı duyulan, *cemiyetin* kuşkusuz iyi bir üyesiydi. Olgundu ve oyunun kurallarını gayet iyi bilmesine rağmen hiçbir zaman oynamıyordu. Onunla arkadaşlık eden bir sürü centilmen, hakkında en ufak bir kötü söz bile söylememişti. Hem kadınlar hem erkekler ona hayranlık besliyordu ve bu, nefes kesen güzellikteki bir insan için şaşırtıcı değildi.

Küçük Sezon'a bir hafta kala bu kez Almack's'ın loş koridorlarında onu arıyordu. Marriage Mart* salonunu hiçbir zaman sevmemişti. Gençliğinde oraya lanetli tapınak, oraya gidenlere de mutluluğu kaybedenler diyordu. Kaşlarını çatarak kararlılıkla merdivenleri çıkmaya başladı. Helen oradaydı ve hem onu hem de *cemiyetin* kalan son kalesini fethetmek istiyordu.

Kapı görevlisi onu içeri aldı ama müdavim olmadığı için odalara girebilmek için bir ev sahibesinin onu kabul etmesini beklemesi gerekiyordu. Şansına, kapı görevlisinin çağrısına yanıt veren Sally Jersey'di. Sally'nin büyük gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

"Tanrım! Bu sensin!"

---

*"Marriage Mart" Türkçe'de "Evlilik Pazarı" anlamına geliyor. –ç.n.

Martin alaycı alaycı gülümseyerek eğildi. "Ben, bizzat, tek başıma." Sevimli bir şekilde gülümsedi. "İçeri girmeme izin verir misin sevgili Sally?"

Leydi Jersey de Martin'in çekiciliğine karşı Helen'dan fazla karşı çıkamıyordu. Ama Martin Willesden'ı ve geçmişindeki skandalı iyi bilirdi. O da olaya hiçbir zaman inanmayanlardandı. Önündeki güçlü erkeğe bakıp kaşlarını çattı. "Ortalığı karıştırmayacağına dair söz verir misin?"

Martin bir kahkaha patlattı. "Sally, Sally... Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun."

Şeytani bakışları gören Leydi Jersey ona hak vermek zorunda kaldı. "Pekâlâ! O Monckton veledine hiçbir zaman inanmamıştım zaten," diye mırıldandı.

Martin elini tutup eğildi. "Teşekkürler, Sally."

"Hadi oradan!" dedi Leydi Jersey. "Beni yaşlıymışım gibi hissettiriyorsun."

"Sen asla *yaşlanmazsın,* Sally." Son bir şeytani gülümsemeyle Martin balo salonuna girdi.

Boyunun uzun olması sayesinde Helen'ı gördüğü köşeye fark edilmeden gidebilmeyi umuyordu. Ama ne yazık ki kapıdan girer gitmez hücuma uğradı. Sally ile konuştuğu sırada geliş haberi içeride yayılmıştı. Beraberinde evlilik çağındaki sıkıcı kızları olan bütün anneler ona yanaşmak için girişte toplanmıştı.

"Sevgili Lord Merton. Ben Leydi Dalgleish, annenizin çok eski arkadaşıyım. İzin verin tanıştırayım..."

"Ne kadar heyecan verici bir hayatınız oldu lordum. Sevgili Annabelle'e ilk fırsatta anlatmalısınız. Yabancı ülkelerle ilgili hikâyelere *bayılır.*"

Martin hayatında ilk defa böyle bir sınavla karşı kar-

şıya kalmıştı. Yurtdışındaki uzun yıllar süren serüvenlerinden dolayı onları tanımasına imkan yoktu. Görünüşe göre kendilerini tanıştırma nezaketini atlamaya karar vermişlerdi. On üç yıllık yokluğun sebebini ise tamamen göz ardı ediyorlardı.

"Önümüzdeki hafta suareme mutlaka gelmelisiniz. *Çok* sayılı davetlimiz olacak. Kalabalıkta olmayınca Julia ile rahat rahat konuşursunuz."

Buna Martin bile verecek cevap bulamadı. Çok rezil insanlardı. Hepsine defolup gitmelerini söylemek isterdi ama Sally onu asla affetmezdi. Ayrıca Helen'ı görmek istiyordu. Bu beklenmedik durum onu çok eğlendiriyordu belli ki.

En sonunda Martin durup sabırla bekledi. Genç bir kadınla dans etme teklifini ve bir kızın iyi özelliklerini öğrenmek için onunla salonları dolaşma önerisini anında reddetti. Hiçbir ev sahibesinin, ailelerinin izni olmadan genç kadınlarla dans etmesini önermeye cüret edemeyeceğini biliyordu. İlk defa geçmişinde yaşadıkları işine yaramıştı.

Nihayet hücum sona erdi. Kaba saba teklifleri geri çevirirken bir yandan odanın diğer sonunda bir grup kadın arasında Helen'ı görmeyi başarabilmişti. Bir boşluk bulup istilacıları tekrar toplanmadan özgürlüğüne kavuştu.

Martin, yanında iki çilli kızıyla birden karşısına çıkan yaşlı bir kadına kibarca selam verdi. "Afedersiniz madam. Maalesef gitmem gerekiyor. Kızlarınızla tanıştığıma memnun oldum." Belli belirsiz bir gülümsemeyle tüydü.

Helen elbette kapıdaki kalabalığı ve kalabalığın ortasındaki esmer adamı fark etmişti. Bu beklediği bir şeydi.

Martin'e de bu yakışırdı. İç çekerek arkadaşlarıyla sohbeti sürdürmeye çalıştı. Artık Lord Merton'ın başında yeterince genç kız olacaktı.

"Canım, *cancağızım* Leydi Walford." Martin sesindeki rahatlamayı saklama gereği duymadı. "Sizi görmek ne güzel, nihayet."

Helen sıçrayıp kimi göreceğini bilerek arkasını döndü. Başka kimsenin sesi onu böyle etkileyemezdi. "Lordum." Reverans yaptı. Martin her zamanki gibi elini alıp sanki Helen ona hediye etmiş gibi sahiplendi. Artık bu numaradan kaçamayacağını, Martin'i kimsenin durduramayacağını biliyordu. Yine de Martin'in gözlerindeki alevlere, bu alevlerin derinliklerinde parlayan niyetini görmeye hâlâ alışamamıştı.

Nefesi kesilmiş bir halde grubundaki üç kadını tanıştırdı. Martin bu kez Helen'ı uzaklaştırmaya çalışmayıp arkadaşlarıyla tatlı tatlı sohbet ederek onları büyüledi.

Helen'ın arkadaşları başkalarıyla muhabbet etmeye gidince Martin toplum içinde takındığı tavrını bir kenara bıraktı. Helen'ın kurnazlıktan uzak yeşil gözlerine baktı. "Bu savaş oyununda bana rehberlik etmelisin. Güvende olmak için başka nereye gidebiliriz?"

Helen şaşırdı. "Güvende mi?"

Martin hafiften kederle gülümsedi. "Senden koruma talep ediyorum." Helen'ın hâlâ şaşkın olduğunu görünce sözüne devam etti. "Daha önce senin için yaptıklarımın karşılığı olarak."

Yanakları kızaran Helen, Martin'in uzun boyunu inceledi. "*Ben sizi* nasıl koruyabilirim? Beni kandırıyorsunuz."

"Öyle şey olur mu çapkınlar aşkına." Martin elini kalbi-

ne götürüp gülümsedi. "Çöpçatan kadınlar beni zincirlemeye çalışıyor. Sürüler halinde beni avlamaya çalışıyorlar. Biraz özgür kalabilmek için yardıma ihtiyacım var."

Helen kıkırdadı. "Böyle kaçarak bir yere varamazsınız. Önünde sonunda bir eş seçmeniz gerekecek."

Ona bakan gri gözler, daha anlamlı bakmaya başladı. Ama sesi yine de sakindi. "Cidden bu çıtkırıldım genç kızlardan biriyle evleneceğimi mi düşünüyorsun?"

"Sonuçta... Sizin konumunuzdaki adamlardan beklenen budur." Helen kızararak gözlerini kaçırdı. Bu hem uygunsuz bir konuydu hem de az daha kendi evliliğinin de böyle geleneksel olduğunu ağzından kaçıracaktı. Bunun iyi bir tavsiye olmadığını en iyi kendisi biliyordu.

Yüzünde hissettiği gri bakışlar onu huzursuz etti. Bakışlarıyla onu karşılık vermeye zorluyordu. Helen bu tatlı baskıya dayanamayıp gözlerine baktı. Bakışları birbirlerine kilitlenmişti.

Martin nazikçe gülümseyerek gözlerini ayırmadan Helen'ın elini dudaklarına götürdü. "O genç kızlardan biriyle evlenmeyeceğim canım. Ben daha çok... Şehvetli kadınlardan hoşlanırım."

Martin'in niyetinin ne olduğuna dair Helen'ın içinde azıcık şüphe vardıysa da bu bakışlarla dağıldı. Üstüne üstlük Helen'ın yüzünün kızardığını görünce bakışlarını, son moda derin dekoltesinden apaçık görünen göğüslerine dikti. Helen'ın yüzü alev alev oldu.

"Martin!"

Bakışları Helen'ın yüzüne döndü, gri derinliğin içinden gülüyordu. "Hımm?"

Nasıl söyleyebilirdi? Ona gerçeklerden, neden iyi bir

aday olmadığının tüm sebeplerinden bahsetmeliydi. Şimdi tam zamanıydı. Daha fazla ileri gitmeden ve kalbi tamamen ikiye bölünmeden önce Martin'in çılgın oyununu sonlandırmaya kararlı olan Helen onun gözlerine baktı. "Lordum, benimle evlenemezsiniz. Eski kocam Arthur Walford'du, tanıyorsunuzdur. *Cemiyetten* kovulduktan kısa bir süre sonra intihar etti. Sahip olduğu her şeyi benimkiler de dâhil kumarda kaybetmişti. Böyle bir geçmişim varken sizin için uygun bir eş olamam."

Martin'in bütün hoppalığı gitti. Gözlerindeki nazik ve imalı bakışları değişmedi, parmağıyla Helen'ın elini okşadı. "Tüm bunları biliyorum canım. Sence umrumda mı?"

Kendini bir girdabın içinde hisseden Helen'ın soluğu kesildi. "Ama..."

Martin'in gülümsemesi büyüdü. Helen'ı kendine çekerek yürümeye başladı. Biraz daha sabit dururlarsa birisi yanlarına gelebilirdi. "Helen'cığım, ben hiçbir zaman toplumun dikte ettiği kurallara göre hareket eden bir insan olmadım. Buradaki herkes beni bildi bileli çapkınlık yapıp kumar oynuyorum. İnan bana hiç kimse, kuşbeyinli bir genç kız yerine daha olgun bir kadınla evlenmeyi tercih etmemi garip bulmaz."

Helen'ın gergin gülüşü, bunun doğruluğunu kabul ettiğinin bir göstergesiydi. "Şimdi bu önemsiz detayları geçelim. Beni korumaktan kaçmak için söylediysen, bunun çok kötü bir numara olduğunu kabul etmelisin."

"Sanki benim korumama ihtiyacınız var." Helen, Martin'in evlilik konusundan uzaklaşmak için yaptığı hamleyi desteklemek için ses tonunu her zamanki şakacı havasına getirmeye çalıştı. Girdiği girdaptan kurtulamamıştı. Mar-

tin'in teklif ettiği şey, en çılgın hayallerinin bile ötesindeydi. İhtimalleri düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Şu anda mantıklı düşünecek durumda değildi, hele ki onun yanındayken. "Eminim bütün çöpçatan kadınları kolayca başınızdan atabilirsiniz."

"Ona şüphe yok," dedi yanındaki çapkın. "Ama öyle yaparsam bu kutsal salonlardan bir daha dönmemek üzere uzaklaştırılır, çarşamba akşamları seni görme şansından yoksun bırakılırım. Bu pek hoşuma gitmez. Peki madam, çarşamba akşamlarınızda benim koruyucum olmak ister misiniz?"

Helen sadece gülebildi. "Pekâlâ. Ama bazı katı sınırlamalar olacak."

Martin kaşlarını çattı. "Ne sınırlaması?"

"Uygunsuz davranmamalısınız." Helen sertçe bakmaya çalıştı. "İki valsten fazlasını yapmak yok. Ve kesinlikle peşpeşe olmamalı. Hatta..." Martin'in onunla uğraşmak için her seferinde yeni bir yol bulmayı başardığını hatırlayarak devam etti. "Hiçbir şekilde çizgiyi aşamazsınız."

"Haksızlık! Eski alışkanlıklarımı nasıl kontrol edeceğim? Biraz merhamet et Güzel Juno. Bir anda değişmem mümkün değil."

Ama Helen duruşunu bozmadı. "En iyi teklifim bu, lordum." Martin kaşlarını kaldırınca o da kaşlarını kaldırdı. "Buradaki konumumu tehlikeye atmamı istemezsiniz değil mi?"

Martin numaradan iç çekti. "Sıkı pazarlık yapıyorsun tatlım. Teslim oluyorum. Kendi iyiliğim için şartlarını kabul ediyorum."

Helen, Martin'in ona nasıl hitap ettiğini anlayana kadar bir dakika geçmişti, tepki bile veremedi.

Neyse ki Martin akşamın geri kalanında sakin davrandı. Helen, aklına koyarsa Martin'in ne kadar uygunsuz davranabileceğini biliyordu. Bahsettiği "eski alışkanlıkları" ciddi derecede ağır basıyordu. Ama şimdi en tutucu insan bile Martin'in davranışlarında kusur bulamazdı, onun yanından ayrılmaması dışında.

***

Almack's'ta yaşadığı heyecandan sonra Helen uykusuz bir gece geçirmeye hazırlanıyordu. Ama alışılmadık mutluluğun verdiği sersemlikle bebekler gibi uyudu. Martin artık kabul edildiğini düşünerek saat on birde onu arabayla gezintiye çıkaracağını söylemişti. Sonra Merton Kontu'yla ilgili bir şey söyler diye kulak kesilen bir grup öğle misafiriyle ilgilenmiş, Hatcham Malikânesi'nde akşam yemeği için giyinmiş, sonra bir kez daha kendini Martin Willesden'in kollarında vals yaparken bulmuştu. Dolayısıyla bir önceki gece söylediklerini düşünmek için bir saniye bile boş kalamamıştı.

"Güzel Juno, bu tür bir baloda bekâr genç kızların olmaması normal midir?"

Martin'in sesini kulağında hissetmek, Helen'a onun ne kadar güçlü olduğunu ve kendisini ne kadar çaresiz hissettirdiğini hatırlattı. Gözlerini kırpıştırıp kalabalığı inceledi. Martin haklıydı. "Sanırım Hatcham'ların bütün çocuklarının evlenmiş olmasından. Ayrıca Lord Pomeroy bu gece kızı için bir balo veriyor. Gençlerin çoğu oradadır."

Martin hafiften kaşlarını çattı. "Sanırım seni, en azından bu yıl, büyük balolardan kaçınmaya ikna edebilirim."

Helen da onun gibi numaradan kaşlarını çattı. "*Cemiyet*

ve çöpçatan kadınlardan on üç yıl boyunca zaten kaçınmışsınız, bence onlara bir şans verebilirsiniz."

"Ama boşu boşuna uğraştıklarını biliyorsun," dedi Martin samimi bir ifade takınarak. "Hem toplumun hem de çöpçatanların iyiliği için onlardan uzak durmam daha doğru olmaz mı?"

Müzikle beraber son bir kez dönüp durdular. Helen otomatik bir hareketle Martin'in koluna girdi. "Kesinlikle hayır!" Bu muhabbetin nereye gideceğini bilmiyordu. "Önemli ortamlarda görünmek görevinizin bir parçası."

Martin yüzünü ekşitti. "Bundan emin misin?"

Helen tedbirli bir ifadeyle başını salladı.

"Peki," diyerek iç geçirdi Martin. "Bu durumda sen beni korumak için yanımda olduğun sürece katılım göstereceğim."

"Lordum, sonsuza kadar yanınızda olamam." Şimdi muhabbetin nereye gittiğini biliyordu.

"Neden olmasın?"

Martin imkânsız derecede samimi gri gözleriyle ona baktı.

"Çünkü..." Helen nedenlerini sıralamaya çalıştı. Aklıselim, mantıklı nedenlerini. Ama gri bakışların etkisi altındayken hepsi aklından uçup gitti. Balo salonunun bir kenarında durdular. Helen dönüp onun yüzüne baktı. Martin'in bakışları Helen'ın içine öyle işliyordu ki sanki içinde bir akora dokunup şarkılar çalıyordu. Helen onu izlerken Martin'in dikkati dağıldı. Gözleri arkasındaki bir şeye kaydı.

"Koruma demişken..." Martin, Helen'ın elini koluna alıp onu yanına yaklaştırdı.

"Martin, *canım*! Seni görmek ne kadar da *heyecan verici*, bunca yıl sonra!"

Helen bu cilveli sözlere bir tepki vermemek için kendini tuttu. Böyle davranıyorlarsa Martin'in neden kadınlardan kaçtığını anlamak zor değildi. Parmaklarıyla, Martin'in kolunun kasıldığını hissetti. Helen tam yanında durmak için hafifçe hareket etti. Martin'in de bunu istediğini anlamıştı. Karşısında onunkinden daha açık renkli sarı bukleler ve onunkinden az daha yaşlı bir yüz gördü. Ama bir çöpçatan olacak kadar yaşlı değildi. Kadın önce Helen'a buz gibi gülümseyip hemen büyük, mavi gözlerini yeni Merton Kontu'na gitti.

Yeni Kont inatla sessiz kalıyordu.

Kadın yüzsüz yüzsüz konuşmaya devam etti. "Bu *nasıl bir* sürpriz canım. Keşke haber verseydin." Solgun yüzünde ona yakışmayan saf bir ifade belirdi. "Ah! *Tabii ya.* Haberin yok! Artık Leydi Rochester'ım."

Helen ismi duyunca meseleyi anladı. Martin'in tepkisini görmek için yüzüne bakma arzusunu bastırdı. Leydi Rochester birkaç yıldır duldu. Soylu aileden gelmesi *cemiyete* girmesi için, sahip olduğu unvansa pek çok kapıyı açmak için yeterliydi ama sosyeteden biraz uzaktı. Onunla ilgili hiçbir skandal olmamıştı ama hakkında dedikodular vardı.

Martin'in sessizliği leydinin gülümsemesini donduruyordu. Ama sesi kararlı bir şekilde imalıydı. "Martin, sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki. İki eski dost olarak başbaşa arayı kapatalım derim. Leydi Walford da bize izin verirse tabii?"

Son cümleyi umursamaz bir gülümsemeyle söylemiş-

ti. Leydi Rochester, Martin'in diğer koluna uzandı. Helen gerildi. Martin eliyle onun elini sıkı sıkı tutmuyor olsaydı kolunu bırakırdı.

"Hiç sanmam."

Helen, Martin'in o tanıdık ses tonunu leydiye karşı kullanmamasından duyduğu memnuniyetle gözlerini yumdu. Kutuptaki buzullar ve soğuk rüzgârlar bile bu ortamdan daha sıcak olabilirdi. Belli ki Helen'ın tahmin ettiğinden çok daha fazla konuşacak şeyleri vardı. Leydi Rochester'ın solgun yüzü şimdi bembeyaz olmuştu.

"Ama..."

Martin buz gibi sözlerine devam etti, "Leydi Walford ile terasa çıkacaktık. Bize izin verir misiniz Leydi Rochester?"

Martin, Helen'ı alıp, dehşet içinde bakakalan sırnaşık Leydi Rochester'ı geride bıraktı.

Birkaç dakika sonra nispeten daha sakin olan uzun terasa çıkmışlardı. Helen, Martin'in gerginliğinin geçtiğini hissetti. Martin'in bu kadar şiddetli tepki verdiği Leydi Rochester kimdi? Bunun cevabı bir anda Helen'ın aklına geldi.

"Aa! Yoksa o kadın..." Bir anda sustu. Utancı onu kontrol altına aldı.

Martin'in iç geçirdiğini duydu.

"İngiltere'den sürgüne uğramama neden olan küçük oyunun mimarıdır kendisi."

Mimarı mı? Ne oyunu? Keşke Helen soracak cesareti bulsaydı.

Martin karanlık bahçeye bakarken kendi geçmişinin gölgelerini gördü. Bunların geleceğini de gölgelemesini istemiyordu. Onları duyabilecek kimse yoktu. "Ben yir-

mi iki yaşındayken Serena Monckton, yani şimdiki Leydi Rochester, sosyeteye yeni çıkarılmıştı. Kendini kelimenin tam anlamıyla üzerime attı." Helen'ın yüzüne baktı, dikkatle kaşlarını çatmıştı. Gülümsedi. "Sana da söylediğim gibi peşimden koşulmasından hoşlanmam. Ama bu olayda karşı çıkma konusunda dikkatli olamamıştım. Serena uygun bir durum yaratıp ona tecavüz ettiğimi iddia etti."

Helen'ın kaşları kalktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne yazık ki bu durum tam da babamın bazı kumar borçlarımı öğrendiği zamana denk gelmişti. Benim gibi bir gençten beklenenin üstünde, büyük borçlar değildi bunlar. Ama babam beni yola getirmeye kararlıydı. Serena'nın küçük oyunu bardağı taşıran son damla oldu. Bana ültimatom verdi."

Umursamaz ses tonuna ve hikâyesini duygularını belli etmeden anlatma çabasına rağmen Helen, aradan geçen yılların uyuşturduğu, ama babasından söz eder etmez, içinde bir yerlerden yüzeye çıkan acıyı hissetti.

"Ya o kızla evlenecektim ya da beni kolonilere gönderecekti. Ben kolonileri seçtim." Martin kaşlarını kaldırıp kısaca hayatını gözden geçirdi. "Sonuçta bu hayatımın en iyi kararı oldu." Dudakları kıvrıldı. "Belki de Serena'ya teşekkür etmeliyim. Onun çabaları olmasaydı bugünkü gibi bir adam olamazdım."

Helen'ın gülümsemesi yumuşaktı. Gerçekten bilmek istediği için tereddütle sordu. "Babanız sonradan gerçeği öğrendi mi?"

Anlamlı bir duraksamadan sonra Martin cevap verdi. "Hayır. Onu bir daha görmedim. Olaydan iki yıl sonra ben Jamaika'dayken öldü."

Helen aynı soruyu kendine sormaya gerek duymadı. Her bir zerresi, gerçeği biliyordu. Ne kadar iyi oyuncu olsa da hiç kimsenin bu derin sesteki boşluğu, kayıp hissini taklit edemeyeceğinden emindi. Martin'in geçmişindeki skandalla ilgili bazı söylentiler duymuştu. Martin'in ona anlatmasına memnun oldu. Artık bu söylentileri dikkate almazdı.

Terası geçip çiçek bahçesindeki fıskiyeye inen alçak merdivenlere geldiler. Birkaç çift, kalabalık balo salonundan kaçmış, taze gece havasının keyfini çıkarıyordu.

Martin, yanındaki ciddi yüze bakıp gülümsedi. Düşüncelerini okumak çok kolaydı. Onun yıllar önceki dertleriyle bu kadar ilgilenmesi onu içten içe onurlandırdı. Ama Helen'ın artık gülümsemesi gerekiyordu. "Seni terastan uzaklaştırabilir miyim Güzel Juno? Kaçırmayacağım, söz."

Helen, Martin'in sözlerinin imasını anlayarak ona bakıp gülümsedi. Onun tarafından kaçırılmaya hiç itirazı olmayacağını az daha ağzından kaçırıyordu. Dehşetle dilini tuttu. Bir çapkın tarafından kaçırılmanın hoşuna gitmesi ilginçti! Martin'in yanındayken aklından geçen düşüncelere gittikçe güven duymamaya başlamıştı. Ondan uzaklaşıp reverans yaptı. "Teşekkürler lordum. Fıskiyenin etrafında bir tur atmak kafamı boşaltmama yardımcı olacaktır."

Martin'in kaşları kalktı. "Boşaltman mı gerekiyor? Neyle dolu ki?"

Seninle, demek isterdi Helen. Martin sorgulayıcı bakışlar atıyordu. Hiçbir şeyi açığa vurmamaya kararlı olan Helen kafasını kaldırıp koluna girdi. "Fıskiyeye gidelim lordum."

Martin'in yumuşak gülüşü Helen'ın içini titretti.

"Emriniz olur, Güzel Juno."

Yedinci Bölüm

Küçük Sezon sürüyor, bu sırada Martin de çalışmalarına devam ediyordu. İlk baloların heyecanı geçmişte kalmış, Park'taki ağaçlar yapraklarını dökmüştü. Artık konumunu tekrar değerlendirmenin zamanı gelmişti. Helen Walford artık onundu, bundan emindi. *Cemiyetin* de artık bunu gördüğünü umuyordu. Martin, Leydi Winchester'ın balo salonunun bir kenarında, omuzlarını duvara dayayıp Güzel Juno'sunu izlerken bir tek Helen'ın bu durumdan emin olmadığını, onun için planladığı geleceğin gerçekleşeceğine hâlâ inanamadığını düşündü.

Helen'a geleceğinin ne kadar heyecanlı olacağını her fırsatta küçük şekillerde ifade etmeye çalışıyordu. Helen büyülenmişti. Martin, Helen'ın güvensizliğinin mutsuz evliliğinden kaynaklandığına inanmakta hiç zorluk çekmiyordu. Arthur Walford ondan en az on beş yıl büyük olmalıydı.

"Seni oyun salonuna götürmeme izin verir misin acaba?"

Tanıdık uyuşuk sesi duyan Martin gülümseyip yanına gelen Hazelmere Markisi'ne baktı. "Hiç sanmam."

Hazelmere iç çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Tony'yi bulsam iyi olur." Martin'in omzuna vurup gidiyorken durdu. "Unutma. Bu meseleyi ne kadar hızlı çözersen bize de o kadar çabuk katılırsın. Dostlarını unutman iyi değil." Hazelmere anlayışlı bir gülümsemeyle yoluna devam etti.

Martin, balo salonuna tekrar baktığında Helen'ın partnerine -Alvanley olduğu için bir tehlike yoktu- güldüğünü görünce eğlenerek gülümsedi. Baloya daha yeni gelmişti ama Leydi Walford'ı tekeline alma ihtiyacı her an artıyordu. Biraz daha gayret edebilirdi ama her şeyin de bir sınırı vardı. Zamanında Martin'i haksız yere küçümsemiş olduklarını kabul eden *cemiyetin* hoşgörüsünün bile. Martin'in gülümsemesi derinleşti. Geçmişi artık peşini bırakmıştı. Tek derdi geleceğiydi. Ama *cemiyetin* müstakbel Merton Kontesi'ni kabul etmesi de önemliydi. Bu ayrıcalığı garantiye almış olmasına memnundu.

Geleceği için de hiçbir şüphesi yoktu. Hatta biri soracak olsa, onu Hazelmere'in şöminesinin önünde gördüğü anda Helen Walford ile evlenmeyi aklına koyduğunu söyleyebilirdi. Bunu ifade etmemesinin tek sebebi onu veya *cemiyeti* ürkütmemekti. *Cemiyet* kısmını artık halletmişti. Helen ise hâlâ kaderinin gidişatıyla ilgili biraz tereddütlüydü. Ama ne olursa olsun o kocaman gözlü masum kadının bakışları, Martin'in arzusunu her seferinde daha da arttırıyordu.

Müzik durdu ve misafirler salona dağıldı. Ağır avizelerin ışığında sohbetler başladı. Hanımların özene bezene yapılmış saçlarının bukleleri parıldıyor, boyunlarındaki mücevherler göz kırpıyordu. Elbiseleriyle ortalıkta salınırlarken koyu renk giyinen erkeklerin arasına bahar çiçeklerinin renkleri serpiliyordu.

Juno'nun da kendi küçük grubu vardı. Martin, insanların başlarının üzerinden onun gülümseyip şakalaşmalarını izledi. Açık kehribar rengi elbisesi güzelliğine güzellik katmıştı. İçten içe bir parıltıyla onun kalabalığa nasıl göz attığını fark etti. Helen onu henüz görmemişti. Kendini göstermek için doğru zamanı beklerken garip yeşil ceketli bir züppe Helen'ın yanında belirdi.

Martin duvardan ayrıldı. Tanıdığı herkese gülümseyip selam vererek ilerledi. Bütün dikkati Helen'ın yanındaki adamdaydı. Onu ve Leydi Walford'a olan ilgisini daha önce fark etmişti. Gizli gizli onun Hedley Swayne olduğunu öğrenmişti. Cornwall'da küçük ama zengin bir mülkü vardı. Sağlam bir kanıt yoktu ama Helen'ın kaçırılmasında Hedley Swayne'in parmağının olması gayet mümkündü. *Cemiyet* Bay Swayne'in Leydi Walford'a yılmadan kur yaptığını fark etmiş ama adamın popüler olmak için yarattığı bir duman perdesi olarak görerek umursamamıştı. Leydi Walford gibi tartışılmaz derecede iyi konumda olan bir kadının, ondan çok daha kısa boylu ve çok daha düşük sosyal seviyede bir adama ilgi duyabileceğini kimse aklına getirmezdi. Martin, Hedley Swayne'i birçok toplantıda görmüştü ama adam bu kez ilk defa Helen'a yaklaşma cüretini göstermişti.

O daha yaklaşmadan Martin, Helen'ın rahatsızlığını

hissetti. Bay Swayne doğru anı yakalamıştı. Yanında ondan çok daha genç kavalyelerinden başka kimse yoktu. Annesinin bir arkadaşına selam vermek için durduğunda Helen'ın kaşlarını çattığını gördü.

"Sizi temin ederim Bay Swayne, dans biter birmez terasa çıkacak kadar zayıf karakterli değilim." Helen asabi görünmemeye çalışıyordu ama Hedley Swayne sabrını zorluyordu.

"Sadece açıklamak istiyorum..."

"Ben herhangi bir açıklama duymak istemiyorum Bay Swayne." Helen dik dik bakabilmeyi diledi ama uygun olmazdı. Mümkün olduğunca yaklaşarak Bay Swayne'in solgun yüzüne, uzun pembe burnuna öfkeli öfkeli baktı. Adamın biraz aklı olsaydı o an oradan giderdi. Onunla terasa çıkmayı teklif ettikten sonra Helen'ın yanındakiler oradan uzaklaşmıştı. Sanki o adamla terasa giderdi de! Ama Helen tecrübelerinden, Hedley Swayne'in zaptedilemez olduğunu biliyordu. Adamın yeni bir teklif sunmak için aldığı nefesi, dudaklarını teslimiyetle ısırarak izledi. Niye peşini bırakmıyordu ki?

"Bay Hedley Swayne, değil mi?"

Sıkkın ses tonu Hedley Swayne'i şaşırttı. Ürkmüş tavşan gibi görünüyordu. Helen'ın yanındaki adamı görmek için gözlerini kaldırınca boynundaki dev, züppelik göstergesi papyonu acıyla titredi. Helen kıkırdamamak için kendini tutarak dönüp Martin'e elini uzattı. Martin onun elini koluna alıp Helen'a şöyle bir bakarak, dikkatini ona eziyet çektiren adama yoğunlaştırdı.

Gri bakışların altında Hedley Swayne gerginlikle gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım daha önce tanıştırılmamıştık lordum."

Bay Swayne, onun kim olduğunu bilmediğini söylememişti. Martin fark etti. Soğuk soğuk gülümsedi. "Tanıştırılmadık. Şöhretiniz sizi aşıyor. Sanırım birkaç hafta önce ikimiz de Somerset'teydik."

Kibar sözlerinin altında yatan imayı fark eden Hedley Swayne'in solgun gözleri büyüdü. Yüzünün rengi önce soldu, sonra kızardı. "Eee..."

Martin'in bakışları sertleşti. "Evet, öyle."

Helen memnuniyetle izledi. Kaçırılmasının arkasında kesinlikle Hedley vardı. Müzisyenler tekrar çalmaya başladı. Vals.

Martin gözlerini Hedley Swayne'den ayırmadan tehditle gülümsedi. "Bu benim dansım leydim. Bay Swayne." Martin, zavallı Hedley'ye başıyla selam vererek müstakbel eşini kollarına aldı. Onu nasıl sahiplendiğine kendi de biraz şaşırdı.

Ne kadar sinir bozucu bir adam olsa da Bay Swayne'den uygun bir şekilde ayrılamadığına biraz şaşıran Helen, yine de bunu mesele yapmamaya kadar verdi. Martin'le vals yapmaktan son derece zevk alıyordu. Hedley Swayne gibi bir züppe için bu anı bozmaya hiç niyeti yoktu.

"Seni rahatsız mı ediyordu?"

Helen kafasını kaldırıp Martin'in kaşlarını çatarak gri gözlerini gölgelediğini gördü. Hedley umrunda değildi! Omuz silkti. "O zararsız, gerçekten."

"Seni kaçıracak kadar zararsız."

Bu kez Helen iç geçirdi. "Onun için endişelenmeye gerek yok."

"Hakkında endişelendiğim kişinin Hedley Swayne olmadığına emin olabilirsin."

Helen, Martin'in gri bakışlarında kayboldu. Nefesi kesildi, nabzı hızlandı. "Fazla endişeleniyorsunuz lordum," diye fısıldayarak gözlerini kaçırdı.

Bu tavrına karşılık Martin sert bir cevap vermemek için sustu. Ona Hedley Swayne'den uzak durmasını emretmek istiyordu ama henüz buna cüret edemezdi. Onun yerine, en kısa zamanda Bay Swayne'i bir daha görmemesini sağlayarak Helen'ı güvene almaya karar verdi.

Martin hiçbir şey demese de Helen açıkça mesajı almıştı. Müzik durduğunda, Martin'in kollarında tüy gibi hafifçe süzülmenin bağımlılık yaratan duygusunu daha fazla yaşayamayacağı için üzüldü. Hedley ile tartışması dikkatini dağıtmıştı. Şimdi de gecenin son valsi bitmişti.

Yine de Merton Kontu'nun kolunda yemeğe giderek akşamın geri kalanının tadını çıkardı. Kendine, Martin'in ciddi düşünmediğini söylemekten vazgeçmişti. İstediği zaman gayet de ciddi olabiliyordu ve Helen'ın geleceği konusunda çok emindi. *Cemiyet* toplantılarına sadece bir kadınla dans etmek için katılacağını açıkça belirten bir centilmen hakkında tereddüt etmenin imkânı yoktu. O kadın olmak, Helen'ı hayatında hiç olmadığı kadar endişelendiriyordu.

Hayatında ilk defa âşık olmuştu. Hayatında ilk defa birisi ona âşık olmuştu. Martin'in sesini her duyduğunda hissettiği müthiş kargaşanın sadece bunu ilk defa yaşıyor olmasından kaynaklandığını düşünerek kendini rahatlattı. Hiç şüphesiz bu etki zamanla azalacaktı. Hassas güveninin altında azalmayacağına dair duyduğu şüphe yatıyordu ki bunu zaten hiç istemiyordu.

İşin aslı, Helen tüm bunların gerçek olduğuna inana-

mıyordu. Sanki ufkunda beliren bu gökkuşağı, ilk şafakta yok olacaktı. Onun için aşk, asla yaşayamayacağına inandığı bir şeydi. Böyle parlak, gümüş bir tepside sunulması beklentilerinin çok çok ötesindeydi. Helen Walford hiçbir zaman böyle şanslı olmamıştı.

Kaderindeki bu ani değişime alışmak zorlu bir savaştı. Martin'in sürekli yanında olması ve gri gözlerinin etkisi durumu daha da zorlaştırıyordu. Helen'ı yalnız yatağına götüren arabasının tekerlekleri taş zeminde tıkırdarken Helen bir iç çekişle sırtını koltuğuna yaslayıp içinden dua etti. Bu kez her şeyin farklı olmasını, bu kez talihin ona oyunlar oynamamasını diliyordu. Bu kez hayallerinin yıkılmamasını, Dorothea'nın sahip olduğu mutluluğu nihayet kendisinin de bulmasını istiyordu.

Helen küçük bir ürpertiyle gözlerini kapattı. Duasına devam etti.

***

Ertesi gün Damian Willesden şehre döndü. Kırsaldaki bir arkadaşının kirasıyla ilgili finansal yükümlülüğünden kaynaklanan zorunluluktan dolayı, ödeme gününden önce işlerini halletmek için gelmişti. Sonra kalan vaktini değerlendirmek için kafa dengi birini bulmak amacıyla Manton'ın Atış Poligonu'na gelmişti. Onun yerine ağabeyini buldu.

Son derece kaliteli, iyi kesimli ceketinin içindeki geniş omuzlarından belliydi. Martin, bir grup arkadaşıyla atış yapıyordu.

Martin'in gerçekten de döndüğünü ve mirasına el koyduğunu ona söylemek dışında annesi yeni Kont konu-

sunda enteresan bir şekilde suskundu. Damian, annesinin her zamanki gibi Martin'e ve tüm şımarıklığına kayıtsızlık gösterdiğini düşünmüştü. En az annesi kadar o da, pervasız ağabeyinin kendini bir yerlerde öldürteceğinden ve ünvanı ona bırakacağından emindi. Martin'in hâlâ hayatta olması tam bir şoktu. Hem Damien, hem de alacaklıları için.

Daha büyük bir şoku, Martin'den yardım istediği zaman yaşamıştı. Martin'in dönmesinden birkaç gün sonra yaptıkları görüşme sonunda, Martin yaşadığı sürece onun Merton gelirlerine pek el süremeyeceğini anlamıştı. Damian'ın Martin'e dair anıları belli belirsizdi. On yıl ayrı kaldıkları için hiçbir zaman yakın bir ilişkileri olmamıştı. Kolonilerde geçen yıllardan sonra ağabeyinin pervasızlığından biraz olsun arınmış olmasını ummuştu. Ama görüşmeleri *son derece* huzursuz geçmişti. Ağabeyinin keskin gri gözlerini boyamayı bir süre daha denemeye niyeti yoktu.

Martin gibi bir adamın genç öleceğini düşünerek kendini rahatlattı. An meselesiydi.

Martin'in, Joseph Manton'un ünlü silahlarını tutan elinin dengesini ve yirmi adım uzaklıktaki en ince levhayı hedef alışını izlerken Damian, bu yeteneğe ancak ağabeyi gibi bir zamparanın sahip olabileceğini düşündü. Ateş edildi, duman dağıldı. Hedefin tam ortasında küçük bir delik göründü. Manton bile bizzat tebrik etmeye gelince Damian, öfkeli bir kocanın ağabeyinin hayatına son verebileceğine dair umutlarının uzak bir ihtimal olduğuna karar verdi.

Martin silahını kenara bırakmak için Desborough ve

Fanshawe'un yanından uzaklaşırken Damian'ın içeride oturduğunu gördü. Başıyla selam vererek kardeşinin isteksizce yaklaşmasını izledi. Ödeme gününün iki gün önce olduğunu hatırlayarak, bilmiş bilmiş sırıtmasına engel olamadı. Damian onun sırıttığını görünce somurttu. Martin de gerildiğini hissetti. Dikkatle bakınca Damian'ın giyiminin çok kötü olmadığına karar verdi. Ceketi çok kaliteli olmasa da iyi kesimliydi. Aynı şey pantolonu ve botları için de söylenebilirdi. Onu kızdıran Damian'ın hal ve hareketleriydi. Yirmi dört yaşına girdiğinde artık mantıklı ve olgun bir insana dönüşmeye başlaması gerekiyordu. Ama fevri tutumu ve ailesinden savurgan davranışlarını destekleme beklentisi, Martin'i, Damian'ın henüz olgunlaşmamış olduğuna ikna etti.

Damian önünde durunca Martin kaşlarını kaldırdı. "Şehrin tadını çıkarmak için mi döndün?"

Damian omuz silkti. "Kırsal benim için fazla yavaş." Harçlığından avans istemeyi düşündü ama vazgeçti. Daha o kadar düşmemişti. Hedefi işaret ederek, "Güzel atıştı. Kolonilerde öğrendin sanırım, değil mi?" diye sordu.

Martin güldü. "Hayır. Buradan ayrılmadan çok daha önce edindiğim bir yetenek." Biraz duraksadı. "Sen de denemek istemez misin?"

Damian bir an böyle popüler bir uğraş için havalı ağabeyine ve saygıdeğer arkadaşlarına katılmanın çekiciliğini düşündü. Sonra gözü Martin'in sağ elindeki altın yüzüğe takıldı ve çocukça bir alınganlık mantığını gölgeledi. "Asla," diyerek Martin'in ona uzattığı silahı geri çevirdi. "Tarzım değil. *Ben* öfkeli kocaların hedefi olma tehlikesi altında değilim."

Bu terbiyesizliğine kendisi de biraz şaşırdı. Alacağı tepkiyi tahmin edemediğinden Damian aniden arkasını dönüp hızla oradan ayrıldı.

Martin'in diğer yanında durup manzaraya istemeden tanık olan Tony Fanshawe, Damian'a tuhaf tuhaf baktı. "Bu delikanlının eğitilmesi gerek," dedi. "Berbat davranışları, böyle bir teklif karşısında dönüp gitmesi... Hoş değil."

Gözleri kardeşinde olan Martin, dikkatsizce başını iki yana salladı. "Evet," dedi. "Korkarım kardeşimin terbiyesinde ciddi bir sorun var. Hatta kendisi terbiyenin ne olduğunu bilmiyor." Bir ara Damian'la ilgili bir şeyler yapması gerektiğini aklına not ederek arkadaşlarıyla yetenek gösterisine devam etti.

***

Martin onu seviyordu.

Helen, Leydi Broxford'ın balo salonunda Martin Willesden'in kollarında sıkıca tutulmuş halde dans ederken aklından başka bir şey geçiremiyordu. Bunun gerçekliğinden hiç şüphesi yoktu. Hayatının geri kalanını Martin'in dumanlı gri bakışlarının altında geçirme fikrini kabullendiğinden beri kalbi havada uçuyordu. Gökkuşağının altındaki altın kazanı en sonunda onun *olacaktı.*

Kafasını kaldırınca sıcak gri gözlerin derin dokunuşunu üzerinde hissetti.

"Aklınızdan neler geçiyor leydim?"

Derin, hafif rahatsız edici sesi tüm duyularını dalga dalga titretti. Zevkten ürpermesine engel olarak gözlerini düşünceli düşünceli kıstı. "Size düşüncelerimden bahsetmenin doğru olacağını sanmıyorum lordum. Gerçekten de en mantıklısı sessiz kalmam olacak."

"Gerçekten mi? O kadar utanılacak şeyler olamazlar."

"Utanılacak şeyler *değiller.* Siz..." diye sertçe yanıt verdi Helen. "Sanırım *Genç Hanımların El Kitabı*'nın "Çapkınlarla Baş Etmenin Yolları" başlığı altında bir yerlerde, onları teşvik etmenin *en* yanlış yol olduğu yazıyordur."

Gri gözler kocaman açıldı. "Düşüncelerini bilmek beni teşvik mi ederdi?"

Helen, Martin'in sessiz bakışlarına tatlılıkla karşılık vermeye çalıştı. Partneri kararlıydı.

"Sevgili Helen sanırım eğitimin eksik kalmış. Belli ki o bölümü bitirmemişsin. Yoksa bir çapkının iştahını kabartmanın *çok daha* yanlış olduğunu bilirdin."

Martin'in pürüzlü sesindeki sınırsız vaatlerle Helen'ın gözleri kocaman açıldı. Neyse ki odanın sonuna kadar gelmişlerdi ve Martin'in dikkatini onu döndürmeye vermesi gerekiyordu. Martin koluyla onu sıkınca soluğu iyice kesildi. Kurda yem olacak bir kuzu gibi hissetti kendini. Nedense bu fikir ona biraz çekici geldi. Aklı yine darmadağın olmuştu. Toparlanmaya çabaladı.

Martin, Helen'ın yüzüne baktı. Vücudunu sarıp kıvrımlarını belirginleştiren ipek, su yeşili elbisesi, attıkları her adımda ceketine değerek hışırdatıyordu. Dikkatini dağıtan ipek yüzünden Helen'ın aklını tekrar toplamaya fırsat bulabileceğini sanmıyordu. Martin onu getirdiği bu durumdan son derece memnun bir halde Helen'ı kendine yaklaştırdı ve aklındaki can sıkıcı soruya odaklandı. Ne zaman? Ona ne zaman evlenme teklif etmeliydi?

Martin, Helen, Merton Kontesi olma fikrini kabullenip ikinci bir evliliğe dair şüphelerinden kurtulduktan sonra teklif etmeyi planlamıştı. Tecrübelerine dayanarak artık

Helen'ın bütün şüphelerinin geçmişte kaldığını anlayabiliyordu. Valsin son notalarında kararını vermişti. Daha fazla beklemenin bir anlamı yoktu.

Ama balo salonu hıncahınç doluydu. Martin bekleme odalarının sıcaktan kaçmaya çalışan dullarla dolu olacağını biliyordu. Keşif yapması gerekecekti.

Müzik durdu ve ışıltılı kalabalığın ortasında son kez dönerek durdular. Nefes nefese kalan Helen, onu şimdi neyin beklediğini merak ederek gözlerini Martin'in yüzüne dikti. Göz göze geldiler, bakışları birbirlerine kilitlendi. Ama ikisi de konuşacak fırsat bulamadan kalabalığın içinden Lord Peterborough belirdi.

"İşte buradasın Helen. Seninle bu kötü alışkanlığın hakkında konuşmak istiyorum. Bütün zamanını bu ahlaksız adama ayıramazsın. Böyle olmaz canım, olmaz."

"Gerry, korkarım uzun zamandır kimse sana ne kadar çok konuştuğunu söylememiş." Martin, eski arkadaşını selamlaması için Helen'ı serbest bıraktı.

Peterborough, Helen'ın ışıldayan yüzüne anlamlı anlamlı baktı. "Bu konuda bir etkin olduğunu sanma." Helen'a döndü. "Diğer tehlikeler bir yana, eminim bütün ayak parmaklarını ezmiştir. Kolonilerde bu kadar zaman geçirince. Gel de vals nasıl yapılır göstereyim."

Abartılı bir jestle Helen'a kolunu uzattı. Helen gülerek koluna girdi ve dans pistine dönerken Martin'e son kez gülümsedi.

Özgür kalan Martin, Leydi Broxford'un misafirlere açık olan odalarında uygun bir yer aramak için keşfe koyuldu.

Arkadaşıyla dans ederken Helen hain hislerini ve hâlâ çarpan kalbini kontrol altına alma fırsatını buldu. Bir haf-

tadır Martin'den gelecek olan teklifin beklentisiyle yaşıyordu. Yaşayacağı en büyük mutluluğun kıyısında gülümsüyor, gülüyordu.

Peterborough'dan sonra Alvanley ile, sonra Desborough ile hatta neşeli Dorothea'nın izniyle biraz Hazelmere ile bile dans etti.

Kotilyon dansının ilk birkaç figüründen sonra Hazelmere ağır ağır kaşını kaldırdı. "Sanırım bu Küçük Sezon'da iyi vakit geçirdin."

Bu nazik sözlerin ardında barındırdığı imayı hisseden Helen şüpheli bir bakış atarak havai bir biçimde cevap verdi. "Evet. Çok keyifliydi." Sesindeki saf mutluluğa hiçbir şey engel olamazdı.

İki siyah kaşını da kaldırarak ela gözleriyle keskin keskin baktı. "Acaba neden," diye mırıldandı Hazelmere. Helen'ın uzun zamandır koruyucusu olan Hazelmere'in alay etmesi onu rahatlattı. Ela gözleri, Helen'ın mutluluğunun aşikâr olduğunu anlatıyordu.

Son reveransı da yaptığında Hazelmere, "Bayan Berry'ye dikkatini çekerim. Bir süredir senin ilgini çekmeye çalışıyor," dedi.

Helen odanın karşı kenarındaki bir koltuğa konmuş olan kuş gibi minik Bayan Berry'yi görünce kıkırdadı. "Yazık. Kulakları sağır olunca bir şeyleri kaçırdığını düşünüyordur."

Hazelmere'in dudakları oynadı ama bir şey söylemekten kaçındı. Odanın diğer tarafına kadar Helen'a eşlik etti. Bayan Berry'ye anlayışla kulak verip Helen'ı koltuğa bırakarak uzaklaştı.

Salonun diğer tarafında, palmiye saksısının ardında

Damian Willesden su yeşili ipek giyinen şehvetli kadına bakıyordu. Kaşlarını çatıp sinirle dudağını ısırdı. Hiçbir ev sahibesinin onu kapıdan çevirmeyeceğini bilerek Broxford'lara davetsiz gelmişti. Ama lanet kadınlarla hoşbeş etmek onun tarzı değildi. Gelmesinin tek sebebi arkadaşı Percy Witherspoon'un ağabeyinin beklenen evliliğiyle ilgili iddialardan bahsetmesiydi.

Damian, Percy'ye inanmamıştı ama Boodle'ın bahis defterindeki kayıtlar, görmezden gelemeyeceği derecede fazlaydı. Leydi Walford'a baktı, bir felaketle karşı karşıyaydı. Merton mallarının, annesinin mirasa bağlı tuttuğu hatrı sayılır servetle birlikte kendisine kalacağından son derece emindi. Martin'in hovarda hayat tarzını sıkıcı bir evlilikle bitirmeyeceğini sanıyordu ve bu yüzden de boğazına kadar borca batmıştı. Damian gergin gergin yutkundu. Tefecilerin şimdiden peşine düşmemiş olmalarına şaşırmak gerekirdi.

Hayır, henüz değil. Harekete geçmek için Martin'in vârisi konumunu kaybetmesini bekleyeceklerdi. O zaman bile yavaş yavaş baskıya başlayıp ağabeyinden otlanmasını beklerlerdi. Ama Martin'in onu kurtarmak gibi bir niyeti olmadığını anladıkları zaman... Bu tür rahatsız edici düşüncelerden hoşlanmayan Damian bu fikri kafasından attı.

Palmiyenin gölgesine sarılarak akıbetini düşündü. Ve kaçmanın yollarını... Türlü dolaplarla dolu olan beyni, rahatsızlığının temel unsuruna odaklandı. Aslında her şey çok basitti. Sadece bu sakıncalı evliliği durdurmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Bayan Berry'nin bütün imalı sorularını atlatan Helen sonunda ayağa kalkarak sıcak bir gülümsemeyle yaşlı ka-

dını terk etti. Odaya göz gezdirdi ama kalabalığın içinde Martin'i göremedi. Martin'in onu baloya birlikte geldiği Hazelmere'ler ve Fanshawe'lerin yanında arayacağını düşünerek Dorothea'yı en son gördüğü köşeye yöneldi.

Daha bir adım atmamıştı ki omzunda hissettiği bir el onu durdurdu.

"Leydi Walford?"

Helen dönüp karşısında daha yüzü tam oturmamış genç bir adam buldu. Helen'ın bakışlarına açık mavi gözler selam veriyordu. Adam garip bir şekilde tanıdık geliyordu, kafasının yapısı olabilirdi. Ama Helen onunla daha önce tanışmadığına emindi. "Sör?"

Damian gülümsedi. "Ben Damian Willesden. Martin'in kardeşiyim."

"Öyle demek." Helen hevesle gülümsedi. "Nasılsınız?" Martin kardeşinin burada olduğunu biliyor muydu?

Damian, Helen'ın eline doğru eğildi. "Martin'i göremedim. Burada mı?" Damian, Martin ile arasındaki uzaklığı belli etmemesi gerektiğini biliyordu.

"Akşamın başında gördüm." Helen etrafa bakmak için başını kaldırdı. "Eminim hâlâ buralarda bir yerdedir. Bu kalabalıkta birini bulmak zor."

Damian bu yoruma sıkıca tutunarak, "Şuraya doğru geçelim mi?" dedi. Küçük bir heykelciğin bulunduğu duvar oyuntusunu işaret ediyordu. "Martin'in bu kadar iş arasında nasıl olduğunu merak ediyorum."

Helen, Damian'ın uzattığı koluna girerken bu soruları neden doğrudan ağabeyine sormadığını merak etti.

"Şehre yeni döndüm ve Martin'le henüz konuşma fırsatı bulamadım." Damian alçak sesine ima katmaya çalışa-

rak devam etti. "Ağabeyimin adının bir kadınla anıldığına dair dedikodular duydum."

Helen'ın yüzü kızardı. "Bay Willesden, dedikodu denilen şey asılsız bir iddiadan ibarettir ve bazı sonuçlara varmadan doğrulanmasını beklemenizi öneririm."

Damian ciddileşti. "Hislerinizi anlıyorum Leydi Walford. Durum basit olsaydı fikrinize katılırdım. Ancak..." Damian kşlarını çatarak durakladı. "Martin'i severim... Onun bir kez daha zorluk yaşamasını istemem."

"Zorluk mu?" Helen neye uğradığını şaşırmıştı. Martin'in kardeşi hangi zorluktan bahsediyordu? Ve neden ona söylüyordu? "Sör, sizi anlayabilmem için biraz daha açık konuşmalısınız."

Damian karşı koyamadığı sırıtmasını gizlemek için başını eğmek zorunda kaldı. Tekrar konuşmaya başladığında yüzü ve sesi rolüne uygun şekilde ciddileşmişti. "Siz de biliyorsunuzdur ki Martin mirasını almak için kolonilerden döndü. Doğal olarak bütün serveti Merton mülklerinden geliyor. Geçmişte kötü yönetildiği için de Merton serveti annemin fonları sayesinde ayakta duruyor." Söylediklerinin idrak edilmesi için duraksayan Damian en büyük ağabeyinin başarısızlıklarına şükretti. George'un beceriksizliği sayesinde Leydi Walford'ı Martin'den uzaklaştırmak için mükemmel bir sebebi olmuştu. Hangi kadın, annesine muhtaç olan bir adamla evlenmek isterdi? Hem de düşmanca bir anne. Ayrıca Leydi Walford, artık herkesin bildiği bu ilişkiye son verirse diğer kadınlar da tereddüte kapılacaklardı. "Ne yazık ki," diye devam etti, "Martin ve Dul Kontes hiç iyi anlaşamıyor. Annem haliyle Martin'in onun istediği bir kadınla evlenmesini istiyor. Yoksa..."

Sanki buz gibi bir el Helen'ın kalbini tutup canını yakarak sıkmış, uyuşturmuştu. Ama Damian'ın söylediği her şeyi duymuş, konuyu anlamıştı. "Yoksa ne?"

Damian büyük, yeşil gözlerdeki üzüntüyü görünce afalladı. Ama gelecekte başına gelebilecekleri tekrar düşünerek kendini topladı. "Yoksa fonlarını geri çekecek. Merton iflas edecek. Martin sefil kalacak ve alıştığı, Merton Kontu'na yakışan hayat tarzını sürdüremeyecek."

Ve evini tekrar inşa etme şansı kalmayacaktı. Helen, Martin'in Hermitage'da yaptıklarını, onarım bittiğinde ne kadar güzel olacağını anlatırken nasıl heveslendiğini açıkça hatırlıyordu. Babasının zamanında olduğu gibi olacaktı. Son haftalarda Martin'in kurduğu hayalleri daha fazla öğrenmiş, onun için ne kadar önemli olduklarını anlamıştı. Kaybettiği babasıyla bağ kurmanın bir yolu, bir köprüydü. Bu hayallerin yok edilmesi zalimce olurdu. Eğer annesinin istemediği biriyle evlenirse...

Eğer onunla evlenirse...

Hiçbir anne oğlunun; toplumdan dışlanmış, çizgiyi fena halde aşmış ve en sonunda hayatına kıymış bir adamın duluyla evlenmesini istemezdi. Helen uygun bir eş olmadığını biliyordu.

Martin'in evleneceği kadına kendisinin karar verip veremeyeceğini sormayı düşünmemişti. Kontrol ondaymış gibi göründüğü için başkasının yönetimi altında olduğunu anlayamamıştı. Ama kardeşinin hikâyesi ne yazık ki çok gerçekçiydi.

İçini uyuşukluk hissi ve umutsuzluğun soğukluğu doldurdu.

Kaskatı kesilmiş, etrafındaki şamatayı duyamaz halde

Martin'in kardeşine elini uzattı. "Bana söylediğiniz için teşekkür ederim." Sanki konuşan kendisi değildi. Sesi sert ve çok uzaklardan geliyor gibi mesafeliydi. "Martin'in geleceğine zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımdan emin olabilirsiniz," dedi çenesini kaldırarak.

Sesi titreyecek gibiydi. Başka bir şey söyleyemedi. Elini Damian'ın elinden çekerek dönüp kalabalığa karıştı. Nereye gittiğini bilmiyor, ona dönen bakışları fark etmiyordu.

Kapının yanındaki bir koltukta Dorothea'yı bulduğunda kendini biraz toplamıştı. Eğer duygulu gözlerle Hazelmere'in ya da onunla eşit derecede zeki eşinin karşısına çıksaydı açıklama yapmak zorunda kalacaktı. Martin'i ve onunla mutlu olma umutlarının düşüncesiyle bile gözleri doluyordu. Kararlılıkla acısını engellemeye çalışarak kendini normal davranmaya zorladı.

Dorothea'nın ilk sözü, "İyi misin?" oldu.

Helen güçsüzce gülümsedi. "Biraz başım ağrıyor. Malum çok gürültü var." Arkadaşının yanına oturdu.

"Peki," dedi Dorothea, Helen'ın mutsuzluğunun sebebini paylaşmak istemediğini anlayarak. "Ben birazdan gideceğim, seni de alabilirim."

Küçük bir tereddütten sonra Helen başını salladı. "Evet sanırım en iyisi gitmek." O akşam Martin onu tekrar görmek isterdi ama baş ağrısı sebebiyle Dorothea ile birlikte gittiğini duyunca endişelenmezdi. Yarın evine gelir, Helen da açıklamasını yapardı. O zamana kadar da onunla yüzleşmek için kendini yeterince toplayabilirdi. Aklını gölgeleyen soğuk sis bulutlarına rağmen bir şey çok açıktı. Martin Willesden ile evlenemezdi. Hayallerinin yıkılmasının sebebi olmayı kaldıramazdı. Martin'in ona karşı ilgisi

gerçekti, Helen bundan emindi. *Cemiyetteki* diğer kadınlara ilgi duymuyordu. Helen aradan çekilirse Martin annesinin ona uygun bir eş bulmasına izin verecek, isteklerini gerçekleştirebilecekti. Bunlar, onun seviyesindeki bir insan için normal isteklerdi.

Helen gözyaşlarını bastırarak gülümsemeye çalıştı. Gitme zamanı gelene kadar Dorothea'nın yanında sessizce oturabilirdi.

Ne yazık ki birkaç dakika sonra Martin yanında belirdi. Onu görünce Helen'ın yüreği hopladı, gülümsemeden edemedi. Ama Martin onun iyi olmadığını anında anladı. Helen'ı kendine doğru çekip başını eğerek sordu. "Neyin var?"

Helen sakin olmaya çalışarak başının ağrıdığını söyledi.

Martin etrafındaki kalabalığa bakarak yüzünü astı. "Hiç şaşırmadım. Biraz dolaşalım. Temiz hava iyi gelir."

Daha karşı çıkma fırsatı bulamadan, ki zaten Martin onu dinlemezdi, Helen kendini enteresan bir şekilde boş bir koridorda buldu. Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Martin, koridorun sonundaki kapıyı açtı. Helen karşısında boş, izole, küçük bir bahçe görünce hiçbir şüphesi kalmamıştı.

Martin, Helen'ı kayalığa oyulmuş taştan bir koltuğa götürdü. Taşın üzerinde yabani kekikler bitmişti. Bitkinin üzerinde Helen'ın elbisesini düzeltmesini bekleyip yanına oturdu. Aslında kurallara göre dizlerinin üzerine çökmesi gerekiyordu. Ama Martin otuz beş yaşında bir adam, Helen da yirmi altı yaşında bir duldu. Bu yüzden ne duygularına, ne de saten dizliklerine bu kötülüğü yapmak istemedi.

Helen dönüp ona baktı. Martin'in artık çok iyi tanıdığı yüzünü ay ışığı aydınlatıyordu. Yeşil gözleri büyümüş, dudakları hafiften aralanmıştı. Hem o anda ona doğru geldiği için hem de ne isterse yapmaya alışık olduğundan Martin, Helen'ı nazikçe kollarına alıp öptü.

Helen önce bu öpücüğe, kendini onun kollarına bırakma fikrine gerçekten karşı koymak istedi. Martin üzerine eğilip dudaklarının onunkilerle birleştirdiğinde konuşmak ve herhangi bir teklifi önlemek için gücünü toplamaya çalışıyordu. Ama onu içine çeken arzu dalgasına karşı koyması imkânsızdı. Kaçınılmaza teslim olarak kendini Martin'in kollarına bıraktı.

Issız bir bahçede, evlenmeyeceği bir adamın onu öpmesine izin vermesi son derece yanlıştı. Özellikle onu böyle öpen bir adama.

Dudaklarını dudaklarında hissetmek saf mutluluktu. Martin'in omuzlarına tutunarak sıcak kucağına eğildi.

Sonra. Onunla sonra konuşurdu. Şimdi içinde uyanan leziz duyguların tadını çıkaracaktı. Martin'in durmaya niyeti yoktu ve bu durumdayken ona evlenme teklif edemezdi. Belki de evlenmeye teklif etmeyi düşünmüyordu. Sadece onu daha fazla büyülemek için başbaşa kalmak istemişti belki de. Dudaklarının baskısı artınca Helen düşünmekten vazgeçti.

Martin en sonunda kafasını kaldırıp büyülenmiş, parlayan yeşil gözlere baktı. Helen'ın sesi soluğu kesilmişti. Tecrübelerine göre muhtemelen şu anda iki düşünceyi birbirine bağlayacak durumda bile değildi. Gülümsedi. Önemli değildi. Sorusunu cevaplamak için fazla düşünmesine gerek yoktu.

"Benimle evlenir misin canım?"

Helen'ın aklı bir gümbürtüyle yere düştü. Gözlerinin daha da büyüdüğünü hissetti. Doğru sözleri bulmaya çalıştı ama hiçbir şey düşünemiyordu. Gri gözlerin keskinleşerek kararlılıkla baktığını görünce yutkundu. "Hayır."

Sesi o kadar az çıkmıştı ki Martin yanlış duyduğunu sandı. Ama gözlerindeki sessiz ıstırabı görünce yanılmadığını anladı. Nedense bir şekilde işi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Helen onun ellerini omuzlarından indirince Martin gülümsedi ve sorunun ne olduğunu öğenme umuduyla çabaladı. "Helen'cığım bir adamı öpüp sonra teklifini reddetmek normal değil."

Helen'ın başını sallamasıyla Martin'in huzursuzluğu arttı. "Biliyorum."

Helen hayatında ilk defa ellerini ovuşturduğunu fark etti. "Gerçekten lordum, teklifinizden onur duydum. Ama ben..." Ne söyleyecekti ki? "Tekrar evlenmeyi düşünmemiştim."

"O zaman düşünmeye çalış." Martin sesini sakin tutmaya çalıştı. Böyle olmaması gerekiyordu. Düşündükçe durumun ne kadar tuhaf olduğunu anladı. Ne olmuştu?

"Lordum, anlamanızı istiyorum..."

"Hayır. Ben senin anlamanı istiyorum. Seni seviyorum Helen. Sen de beni seviyorsun. Daha ne olması gerekiyor ki?"

Helen yutkunarak onun gözlerine bakmaya çalıştı. Arkasındaki ay ışığı Martin'i gölgede bırakıyordu, Helen onun yüzündeki ifadeyi göremiyordu ama ciddi ve sert olduğunu tahmin ediyordu. Ürpertisini bastırarak sakince konuşmaya çalıştı. "Lordum, daha pek çok şeyin olması gerektiğini ikimiz de biliyoruz."

Martin hafiften kasıldı. Sonra son derece zengin olduğunu hatırladı. Helen onun geçmişini kastediyor olabilirdi ama onu da anlatmıştı. Helen ona inanmamış mıydı? "Seni anlayabilmem için korkarım ki biraz daha açık konuşmalısın canım."

Helen'ın cesareti onu terk etmişti. Küstah, gururlu bir adama, annesinin kiracısı olduğunu bildiğini nasıl söyleyebilirdi? Koltukta geri yaslandı ve Martin'in kollarının onu bıraktığını hissetti. Onun korumasını kaybetmek, onu rahatlatmak yerine daha da güçsüz bırakmıştı. Ellerini ovuşturarak hafif bir sesle, "Annenizin ne diyeceğini düşünüyordum," dedi.

Martin'in tepkisi Helen'ın tam olarak tahmin ettiği gibi şiddetli oldu.

"*Annem* mi?" Martin şaşkına dönmüştü. "Bu işin annemle bir ilgisi olduğunu nereden çıkarıyorsun?" Annesinin planları aklından çıkmıştı. Yaptıklarının haberi şehre kadar gelmiş miydi? "Kimle istersem onunla evlenirim! Annemin buna karışmaya hakkı yok." Helen'ın, onun gibi bir adamın başka birinin işine karışmasına izin verebileceğini düşünmesi onu daha da kızdırıyordu.

Helen onun soruları karşısında irkilerek sessiz kaldı. Martin öfke dolu itirazlarına son verdiğinde Helen darmadağındı. Baştan aşağı gerilmişti, düzgün düşünemiyordu. Başı gerçekten zonkluyordu. Martin elbette itiraz edecekti. Helen ona ne söyleyebilirdi ki? Gerçekleri yumuşatarak Martin'i nasıl inandırabilirdi?

Martin onun acı çektiğini gördü. İçine düştükleri karmaşayı keserek onu yumuşatmak istedi. "Helen, canım, seni seviyorum. Bütün servetim tehlikede olsa bile yine seninle evlenmek isterim."

Kalpten konuşmuştu. Helen'ın tepkisine hazır değildi. Helen büyük gözlerini ona çevirmiş, soluğu boğazında tıkanmıştı. Sonra dolgun dudakları titredi ve ay ışığında uzun kirpiklerinin *uçlarındaki* gözyaşları parladı.

"Ah, *Martin!*"

Fısıldadığı sözlerini bir hıçkırık kesmişti.

Helen ne yapacağını bilemez halde başını eğdi. Parmaklarını kucağında birleştirmişti. Daha önce hiç kimseyi Martin'i sevdiği kadar sevmemişti. Onun böyle bir fedakârlık yapmasına izin veremezdi.

Her geçen saniyede, her endişe verici dakikada daha da kaygılanan Martin, Helen'ın eğik başına bakarak yüzünü astı. Eline uzandı.

Evin kapısı açıldı.

"Bu taraftan canım."

Helen olduğu yerden sıçrayacaktı ama elini tutan Martin ona engel oldu. Yavaşça hareket ederek Helen'ın önünü kapadı. İki davetli küçük balkona çıktığında Martin isteksizce ayağa kalktı ve Helen'ın kalkmasına yardım etti.

"Aa!" dedi Hedley Swayne. "Tanrım! Buranın dolu olduğunu görmemişiz."

Martin'in kaşlarından biri kalktı. Bakışları yapmacık Bay Swayne'den, kolundaki ufak yapılı genç kıza kaydı. "Önemli değil. Biz de Leydi Walford ile içeri dönüyorduk."

Helen'a dönerek kolunu uzattı. Sinirleri darmadağın, kalbi paramparça olan Helen durumunu belli etmemeye çalışarak koluna girdi.

"Leydi Walford," dedi ufak genç kız titrek sesiyle. "Ben de sizinle içeri gelebilir miyim?" Kız, yanıt beklemeden

Hedley Swayne'e döndü. "Şu anda bahçeleri seyretmek istemiyorum Bay Swayne."

Alelacele reverans yaparak Helen'ın yanına geldi.

Martin, öfkesine hakim olmaya çalışarak Helen'ı ve davetsiz kızı balo salonuna götürdü. Avizelerin ışığı altına geldiklerinde Helen'ın ne kadar kötü durumda olduğunu gördü. Martin, sanki dünyası durmuş gibi hissediyordu. Helen'la özel olarak konuşabileceği bir fırsat yaratana kadar konuyu kapatmaya karar verdi. Onu Dorothea'nın yanında bırakıp elini dudaklarına götürdü, "Yarın seni alacağım," diye mırıldanarak oradan ayrıldı.

Dorothea, Helen'ın yüzüne bir kere baktı ve hiçbir şey demeden arabasını çağırttı.

***

Helen uyuduğunda şafak söküyordu. Yanağının altındaki yastık ıslanmış, göz kapakları şişmişti. Ama verilmesi gereken kararları verebilmişti. Martin'e durumu açıklayabileceğine dair bir umudu yoktu. Ne Helen evlilik teklifini kabul edebilirdi, ne de Martin onun reddetmesini anlayabilirdi. Bu yüzden de ondan uzak durmalı, ilişkilerinin bittiğini davranışlarıyla göstermeliydi. Tabii dedikodular çıkacaktı ama bu önemli bir şey değildi. *Cemiyet* Helen'ın aklından ne geçtiğini merak edecekti. Helen dedikoducuların onun tuhaf davranışlarını uzun süre konuşacağını sanmıyordu. Martin'in dikkatini çekmek için bekleyen bir sürü insan vardı.

Ondan vazgeçmek zorundaydı. Bu kalbini göğsünden çıkarmaktan daha zor olsa bile. Ama göğsünde kurşun gibi bir ağırlıkla yaşamak zorundaydı. Ondan uzak durması

Martin'i yaralayacak, açıklama yapmaması onu daha da üzecekti. Ama açıklamaya çalışırsa da Martin onun kararını kesinlikle reddederdi. Helen onun bu durumu sorgusuz sualsiz kabullenemeyeceğini biliyordu. Martin'in amaçları için ne kadar ileri gidebileceğini kim bilirdi? Hayır. Helen'ın önünde tek bir yol vardı.

Helen kıvrılıp yatarken iç geçirdi. Her şeyin nasıl biteceğini tahmin etmeliydi. Böyle bir mutluluğa asla erişemeyeceğini bilmeliydi.

Gökkuşağının altındaki altın kazanına hiçbir zaman ulaşamayacaktı.

Sekizinci Bölüm

"Ne içersin?"

Martin, kütüphanesindeki masanın üzerindeki içki tepsisini işaret etti.

"Hatırladığım kadarıyla," dedi Hazelmere rahat bir koltuğa yerleşerek, "baban Madeira şarabından çok iyi anlardı."

Martin gülümsedi. "Evet öyle. George da hiç anlamazdı. Mahzende dolu dolu üç raf var."

İki kadeh doldurarak birini misafirine verip sönük şöminenin diğer tarafındaki koltuğa oturdu. Samimi bir sessizlik çöktü. Hazelmere, Martin'in onu evine belli bir sebepten dolayı davet etmiş olabileceğini biliyordu. Halinden memnun bir şekilde arkadaşının konuyu açmasını bekliyordu. Martin de arkadaşının anlayışının farkında olduğu için acele etmiyordu.

Hassas bir konuydu. Martin iki gece önceki evlilik teklifi fiyaskosunun sabahında Helen'a gitmişti. Onun neden inatla teklifini reddettiğini saatlerce düşünmüş, bir sonuca varamamıştı. Yine de Helen'ın Half Moon Sokağı'ndaki küçük evine gitmiş, ilişkilerinin yüzeyini buruşturan kırışıklık her neyse düzeltebileceğini düşünmüştü. Ama o gün, sorunun ne kadar ciddi olduğunu gördü.

Helen hizmetçisini göndererek rahatsız olduğunu uydurmuş, onu görmeyi reddetmişti. Martin hayatında ilk defa ne yapacağını bilemez bir duruma düşmüştü. Neden?

Bir sebebi olmalıydı. Helen aptal, aklı havada bir kadın değildi. Martin'in aşkını ilan etmesi onu şaşırtmıştı ve Martin bunun sebebini anlayamıyordu. En sonunda da söylediği bir şeyin, bir sözünün Helen'ın geçmişinde yaşadığı bir olayı anımsatmış olabileceğine karar verdi.

Ve Helen'ın geçmişiyle ilgili bilgisi olan tek kişi de karşısındaki koltukta, ela gözlerinde yanıltıcı tembel bakışlarla oturuyordu.

Martin yüzünü astı. "Konu Helen Walford."

"Öyle mi?" Hazelmere'in keskin bakışları ihtiyatla perdelendi.

"Evet," dedi Martin o bakışları görmezden gelerek. "Onunla evlenmek istiyorum."

Arkadaşının yüz ifadesi samimi bir onayla yumuşadı. "Tebrikler." Hazelmere kadeh kaldırdı.

"Korkarım bunun için erken. Beni kabul etmiyor." Martin bir çırpıda söyleyerek kaliteli Madeira'sının ağır tadında teselli aradı.

Hazelmere'in kara kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Tanrı aşkına, neden?"

"Senden öğrenmek istediğim de bu." Martin koltuğuna yaslanıp Hazelmere'e anlamlı anlamlı baktı.

Hazelmere bezgin gözlerle tekrar kaşlarını çattı. "Senden hoşlanıyor. Bunu biliyorum."

"Ben de biliyorum. Sebebi bu değil."

Hazelmere alışkın olmadığı bir kafa karışıklığıyla Martin'e şaşkın şaşkın baktı. "Ne o zaman?"

Martin iç geçirdi. "Onu ne kadar sevdiğimi söylediğimde..." Devam etmeden önce Hazelmere'e uyarır gibi baktı. "Neredeyse ağlıyordu."

Hazelmere'in konuyu ciddiye aldığı belliydi. Kaşları daha da çatıldı. En sonunda konuştu. "Bu... Çok kötü. Helen neredeyse hiç ağlamaz. Onu üç yaşından beri tanıyorum. Ağlamak yerine tartışmayı tercih eder."

"Gerçekten de öyle." Martin duraksadı. Sonra çekinerek ekledi. "Acaba önceki evliliğiyle ilgili bir sebepten dolayı mıdır diye merak ediyorum."

Hazelmere'in kaşları kalktı. Uzun parmakları arasında kadehini sallayarak düşündü. Sonra bir karara varmış gibi birden Martin'e baktı. "Onunla evlenmeye kararlı göründüğün için ve *Helen* bile bilmiyor olsa da *ben* Merton'ın yeni kontesi olacağını biliyorum. Bu yüzden sana bildiklerimi anlatacağım." Martin'in gülümsediğini görünce ekledi. "Ama uyarayım, çok şey bilmiyorum."

Martin, sakin bir yüz ifadesi ve pek de sakin olmayan bakışlarıyla Hazelmere'in içkisinden yudum almasını sabırla bekledi.

"En başından başlayayım." Hazelmere koltuğuna yaslandı. "Helen'ın ailesi onu on altı yaşındayken takdim etti. Bence bu bir hataydı. Yıllar boyu erkeksi bir kızdı ve ol-

gunlaşmasına daha zaman vardı. Ama ailesi onun hayatını planlamıştı. Eski bir dostlarının oğluyla evlendireceklerdi. Lord Alfred Walford. Alfred Walford'ın oğluyla. Sanırım onu tanıyordun?"

Hazelmere'in sorgulayıcı bakışlarına Martin başıyla onaylayarak yanıt verdi. "Ben Batı Hint Adaları'na gitmeden önce bir iki kere karşılaşmıştık. Her ailenin, on altı yaşında güzel ve zengin kızlarına uygun görülebileceği bir adam değil."

Hazelmere'in yüzünde kısa bir tebessüm belirdi. "Ama Helen'ı o zamanlar tanımıyordun. Şimdi inanamazsın ama on altı yaşındayken tam bir sıskaydı." Martin şüpheli gözlerle bakınca Hazelmere eliyle geçiştirdi. "Zaten fark etmezdi de. Kleopatra'nın vücut bulmuş hali olsaydı dahi pek bir şey değişmezdi. Hem Helen'ın ailesi hem de yaşlı Walford çok önceden anlaşmışlardı. Yani tam bir hanedan evliliği gibi önceden her şey hesaplanmıştı. Nedense Helen'ın ailesi çok hırslıydı. Topluma fazla karışmaz, kırsalda herkesten uzakta yaşarlardı. Kızlarını da çevredeki en eski ailelerden birine vermek istediler." Hazelmere duraksadı, uzaklara bakıp hatırlamaya çalıştı. "Benim ailem de dâhil olmak üzere onları vazgeçirmeye çalışan bir sürü insan oldu. Ama fikirlerini değiştirmediler. Baba Walford, Helen'ın çeyizine hevesliydi. Arthur Walford da aynı sebepten istekliydi. Sonuçta Helen takdiminden sonra bir ay içinde Walford'la evlendirildi."

"*Bir ay* mı?" Martin'in sesi şoktan sertleşmişti.

"Evet," dedi Hazelmere de aynı sert tavırla. "Evlendikten sonra Walford Malikânesi'ne yerleştiler. Daha bir ay bile geçmeden Walford tekrar şehirde göründü. Helen da

Oxfordshire'da kaldı. Bu durum böyle üç yıl boyunca devam etti. Bu süre zarfında bu oyunun bütün baş aktörleri öldü. Baba Walford ve Helen'ın ebeveynleri. Çatırdama, Walford'ın bir şekilde bütün parasını kaybetmeyi başardığı zaman başladı. Hem kendi mallarını hem de Helen'ın çeyiziyle gelenleri kaybetti. Sadece Walford Malikânesi kaldı çünkü o devredilemez mülktü. Walford oraya döndü ama bunun sebebi orada yaşamak değil, evden daha neyi yağmalayabileceğine bakmaktı. Helen on dokuz yaşındaydı. Yapısı şimdiki gibi olmasa da on altı yaşına göre çok daha büyümüştü."

Hazelmere duraksayıp kadehine baktı. "Gerçekte ne olduğunu bilmiyorum ama Helen, tartışma sırasında Walford'ın ona vurduğunu söyledi. Walford'ın kafasında bir saksı kırıp orayı terk etmiş." Hazelmere kadehini bitirip Martin'e baktı. "Yanıma geldi. Kız kardeşim Allison ile beraber büyüdüğü için onu hep ailenin bir parçası olarak gördük. Onu Walford'ın bulamayacağı kadar uzak olan Cumbria'daki evime gönderdim. Tabii her şey gibi Walford'ın Helen'a yaptıkları herkes tarafından duyuldu. Büyük bir hukuki meseleye dönüştü. Neticede Walford *cemiyet*ten kovuldu ve hayatı mahvoldu. Newgate Hapishanesi'ni boylamaktansa kendini öldürmeyi tercih etti."

Hazelmere geçmişi düşünerek omuz silkti. "Sonra Walford'dan kumarda para kazanan çoğu kişi Helen için para bağışladı ve bir fon yarattı. Ben de onun için bu fonu yönettim. Half Moon Sokağı'ndaki küçük evinin kirasına ve onu şimdiki seviyesinde tutmak için yeterli oldu ama fazlasına değil. Hiçbir malı kurtarılmadı."

Martin, bir eli çenesinde, kaşları çatık, yerdeki Türk

halısına bakıyordu. "Bildiğin kadarıyla Helen'ın aklının derinlerinde evliliğe karşı bir tepki hissetmesine neden olabilecek bir şey oldu mu?" diye kelimelerini dikkatle seçerek sordu. "Evliliğin fiziksel yönüyle ilgili bir iğrenme gibi?"

Hazelmere'in dudakları inceldi. Gözleri kadehinde, başını iki yana salladı. "Bilemiyorum ama olabilir." Martin'in yüzüne baktı. "Walford'ın nasıl bir adam olduğunu biliyorsun."

Martin yavaşça başını salladı. "Tekrar evlenmeyi düşünmeyecek kadar onu yaralamış olabilir mi?"

Hazelmere omuz silkti. "Bunu ancak Helen söyleyebilir. Ama bence mümkün."

Martin'in yüz ifadesi belli belirsiz hafifledi. Gözlerini düşünceli düşünceli kıstı.

Hazelmere fark etti. "Ne oldu?"

Martin'in yanıtı çarpık bir gülümseme oldu. "Böyle bir hastalığı benden başka kim tedavi edebilir diye düşünüyordum." Hazelmere'e muzip bir gülümsemeyle baktı, sonra kendinden son derece emin bir havayla, tek kaşını küstahça kaldırıp arkasına yaslandı. "Sonuçta Helen Walford'ı, evliliğin dünyevi faydalarına ikna etme işi için harika bir adayım. Geniş tecrübemle bu engelin üstesinden gelemezsem, leydiyi hak etmiyorum demektir."

Hazelmere'in bakışları uzun süre ciddi kaldı. Sonuçta bu, kendisi de dâhil olmak üzere pek çok kişinin koruyup kolladığı bir hanımefendiye karşı ahlaksız bir yaklaşımdı. Ama sonuçta Helen'ın mutluluğu söz konusuydu. Kızın Martin'e ilgi duyduğu belliydi. Ayrıca Hazelmere, Martin'i kardeşi gibi görüyor, ona güveniyordu. Helen'a on-

dan zarar gelmezdi. Hazelmere'in dudakları bir tebessümle yavaşça büküldü. Martin'in niyetini başıyla onaylayarak kadeh kaldırdı.

"Gerçek bir çapkın gibi konuştun."

***

Helen, Martin'in arabasının koltuğunda elbisesini düzeltip bekledi. Rüzgâr, saçlarını yüzüne dağıtmış, yanaklarını renklendirmişti. Martin yanına oturup dizginleri eline aldığında Helen onun gülümsemesine parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonra yola çıktılar.

Piccadilly'nin sokak satıcılarının bağırışlarını dinleyen Helen, huzurlu ve kendinden memnun bir şekilde oturuyordu. Zaten böyle olmasına şaşırmıştı. Bir haftadan uzun süre önce Martin'in acılı teklifinden sonra böyle dostça bir Park gezisine çıkabiliyor olmaları tuhaftı. Helen'a kalsa güvenmezdi. Ama neyse ki Martin son derece saygın davranıyordu.

İkisinin de katıldığı en büyük ikinci balo olan Havelocks'ta onu valse kaldırmıştı. Martin'in davranışlarında hiçbir değişiklik yoktu, eskisi gibi onu sahipleniyordu. Sadece Helen'ın kulağına "Güven bana. Rahatla. Endişelenecek bir şey yok," diye fısıldamıştı.

Ne gariptir ki Helen rahattı. Şapkasının altından Martin'in dehşet derecede yakışıklı yüzüne baktı. Martin gözlerini yoldan ayırmıyor, elleriyle dizginleri sabit tutuyordu. Helen, dudaklarında bir tebessümle çevresine baktı. Martin'in yaptığı büyüyle onun kafasını karıştırmaması Helen'ı rahatlatıyordu. Hain duygularını hizada tutmaya kararlıydı. Martin'in onun duyguları üzerinde etkisi çok

güçlüydü ama Helen kararlılığıyla duygularının onu ele geçirmesine izin vermeyecekti. Neyse ki Martin anlayışlı görünüyordu. Helen evlenemeyeceklerini açıkça belli etmiş ve görünüşe göre Martin istemeden de olsa bunu kabullenmişti. Helen sadece aralarında bir uyuşmazlık olmadığını göstermek için ona eşlik ediyordu. Bunun mantıklı bir yol olduğunu düşünüyordu. Böylece dedikoducuların dikkatini çekmeden yavaşça birbirlerinden uzaklaşacaklardı.

Sessiz sakin Park'a ulaştılar. Yapraklı yollarda yavaş yavaş dolaşmaya başladılar. Ara ara tanıdıklarıyla sohbet etmek için duraklıyorlardı. Bu duraklamalardan birinde Ferdie Acheson-Smythe yanlarına geldi. Yüzünde kötülükten yoksun, düz bir ifade vardı. Martin'e başıyla selam verip Helen'ın elini sıkmak için uzandı.

"Merhaba Ferdie. Ceketin yeni mi?" Helen, modayla ilgili herhangi bir sorunun kusursuz Bay Acheson-Smythe'ı etkileyeceğini biliyordu. Ferdie, Hazelmere'in kuzeniydi ve onu yıllardır tanıyor, çok seviyordu.

"Evet," dedi Ferdie nedense kısa keserek sadece. "Ama seninle konuşmak istediğim bu değil." Solgun, mavi gözleri Martin'e kaydı. Martin arabanın diğer yanındaki arkadaşlarıyla konuşuyordu. Helen'a döndü, kaşları hafiften çatıktı. "Bu senin için kötü bir alışkanlık oldu, biliyorum," dedi yaklaşarak. "Ama sence mantıklı mı?"

Söz konusu Ferdie olunca yanlış anlamış gibi davranmanın bir faydası yoktu. Onun bu kardeşçe endişesine karşı sevgiyle gülümseyerek alçak sesle "Endişelenmene gerek yok. Gayet güvendeyim," diye yanıtladı.

"Hah!" Ferdie homurdanarak tekrar Martin'e baktı.

"Dorothea için de aynı şeyi düşünüyordum ama ne kadar hatalıymışım. Sonuçta çapkınlar asla değişmez. Her halükarda tehlikelilerdir."

Helen güldü. "Emin ol, bu evcil."

Onun bu yorumuna karşı Ferdie son derece şüpheci gözlerle baktı ama konuyu uzatmayp Helen'ın yeni şeftali rengi, merinos yünü pançosuna iltifat etti. Kısa bir süre sonra Martin yola devam etmek için etrafına bakınıyordu. Ferdie kibarca eğilerek geri çekilirken Helen'a uyaran gözlerle bakmayı unutmadı.

Martin bunu gördü. Kendini beğenmiş bir havayla kaşlarını kaldırdı ama Ferdie Acheson-Smythe uzaklaşmıştı. Martin'in keskin kulakları, Helen'ın bastıramadığı kıkırdamasını duydu. Martin rahatladı. "Söylesene Güzel Juno, son zamanlardaki örnek davranışlarıma rağmen hâlâ 'çok tehlikeli' mi görülüyorum?"

Helen ürkmüş gözlerle baktı. Gri gözlerindeki alaycı ışıltı ve sesinin derinliklerindeki gülüşünden güç alarak gülümseyip sorusuna yanıt verdi. Bu konuyu serinkanlılıkla ele almak zordu. En nihayetinde, Martin'in cevap beklediğini bilerek cesaretini topladı. "Lordum, korkarım ki sizin 'örnek davranışlarınızı', kurdun giydiği koyun postu olarak görenler var."

Martin'in derin iç geçirişi onu yine ürküttü.

"Ben de kimseye belli etmediğimi sanıyordum."

Helen'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Sesinde hem keyifsizlik hem de üzüntü vardı ama gözlerindeki ifade hâlâ alaycıydı. Helen anlamlandırmaya çalıştı ama gözleri onu yanıltıyordu. Ferdie'nin haklı olduğuna dair Martin onu uyarıyor muydu? Yoksa sadece ona sataşmak için alay mı ediyordu?

Helen on dakika boyunca içten içe ihtimalleri düşünürken dışından da sosyal oyununu oynamaya devam etti. Martin araya girdiğinde ilk turlarını bitirmişlerdi.

"Oturma odasının bazı parçalarına hâlâ karar veremedim."

"Efendim?" Helen, Martin'in Londra'daki evinin, şimdi bitmek üzere olan dekorasyonuyla ilgili detayları biliyordu, şimdi sonuna gelmişti. Şam işi süslemelerin ve renkli kumaşların avantajları, son zamanların modası beyaz ve altın dekorasyonun kullanışlı olmayışıyla ilgili saatlerce konuşmuşlardı.

Martin düşünceli düşünceli kaşlarını çatmıştı. "Fikrini almak istediğim bir mobilya var. Buraya yakın bir evde." Helen'a bakıp tek kaşını kaldırdı. "Benim için biraz zaman ayırabilir misin canım?"

Martin'in bu tür konularda müstakbel eşinin fikrini alması gerektiğini söylememek için kendini tutan Helen gülümseyerek onayladı. Evlilik konusunu açmaya hiç niyeti yoktu. "Birkaç dakika ayırabilirim."

Helen'ın bu iyiliğine başını eğerek karşılık veren Martin atlarını kapıya yönlendirirken memnuniyetle gülümsedi. "Hangi mobilya?" diye sordu Helen yol alırken.

"Sıradan bir koltuk."

Sokakların kalabalığından, Martin'in dikkatinin atlara yoğunlaştığını görünce Helen detayları sormadı. Zaten bu koltukla ilgili neden kararsız kaldığını birazdan öğrenecekti.

Martin atları Grosvenor Meydanı'nda gösterişli bir evin önünde durdurduğuna şaşırdı. Martin dönüp ona gülümsedi. "Burası." Arabanın orta kolundan koşarak gelen

Joshua'ya dizginleri verip kaldırıma atladı ve Helen'a yardım etmek için döndü. Helen evin güzelliğine bakarak söz konusu koltuğun evin sahibine ait olabileceğini düşündü.

Martin sırtına nazikçe dokununca, Helen onu merdivenlere doğru takip etmeye başladı. Martin kapının önünde durup Helen'ın gözlerine baktı. Sert gri gözlerinde anlaşılamaz derinlikte bir ifade vardı. Helen'ın birden soluğu kesildi. Ama bu rahatsız edici heyecanla Helen'ın daha yüzü kızarmadan, Martin eldivenli yumruğunu kaldırarak buyurgan bir edayla parlak meşe kapıyı çaldı. İri yapılı bir uşak onları geniş salona buyur etti.

"Lordum." Uşak Helen'a döndü, "Leydim," dedi ve ceketini almaya yeltendi. Helen, emin olmayarak sorgulayan gözlerle Martin'e baktı. Martin başını sallayınca pançosunu ve şapkasını verdi. Belli ki ev halkı Merton Kontu'nu çok iyi tanıyordu.

"Salonun sonundaki oda." Martin başıyla işaret edince Helen salonun sonundaki kapısı açık odaya doğru, siyah beyaz çinilerin üzerinde ilerledi. Martin onu takip ediyordu. Sonra tereddütle geri dönüp eldivenlerini uşağa verdi. Ayak seslerinin uzaklaştığını duyan Helen geri dönüp baktı. Martin güven verircesine gülümsedi. Helen devam etti.

Açık kapıya doğru ilerlerken odanın içinden tuhaf bir ışık geldiğini fark etti. Sanki perdeler kapalı, şömine yanıyor gibiydi. Şaşıran Helen eşiğe gelip içeri baktı.

"Bizi rahatsız etmeyin, Hillthorpe."

Helen'ın soluğu kesildi. Tahminini doğrulamak için uşağın, "Peki efendim," dediğini duymasına bile gerek yoktu. Karşısında, Martin Willesden, en ünlü çapkın, hakkında yanıldığının ve Ferdie'nin haklı olduğunun kanıtı

duruyordu. Ağır, kadife perdeler gerçekten de kapatılmıştı, şöminenin ateşi cayır cayır yanıyordu. Masanın üzerinde açılıp buz kovasına yerleştirilmiş bir şişe şarap duruyordu. Helen'ın gözleri içgüdüsel olarak bakmaya geldiği sıradan koltuğu aradı. Önce göremedi. Sonra şöminenin önündeki dev mobilyayı gören gözleri faltaşı gibi açıldı. Hayatında gördüğü en büyük divan orada duruyordu.

Kaç! Helen'ın ilk düşüncesi buydu. Bunu *Nasıl?* sorusu takip etti. Martin'in ayak sesleri çinide yankılandı, hemen Helen'ın arkasındaydı. Arkasını dönüp kaçmaya kalksa Martin onu kolayca yakalayıp odaya taşıyabilirdi. Uşağın ona yardım etmeyeceği barizdi.

Helen derin bir nefes aldı. Tehlike eşikteydi. Salonun göreceli emniyetine doğru bir adım atmak istedi ama tereddütü ona zaman kaybettirmişti. Martin arkasından uzanıp belini kavradı ve Helen'ı zahmetsizce odaya sürükledi.

"Martin!" Nefesi kesilen Helen ona döndü, Martin kapıyı kapatıp anahtarı çevirdi. Anahtarı kapının üzerinde bırakması Helen'ı pek de rahatlatmamıştı. Kaçması gereken asıl şey Martin'di, sonra odadan çıkmak çocuk oyuncağıydı. Kendini korumaya çalışarak öfkeye sığındı. Diklendi ama maalesef karşısındaki düşmanı alt etmenin yolu bu değildi. Hakarete uğramış gibi bir ifadeyle Martin'e baktı ve sesinin ona ihanet etmemesini diledi. "Beni kandırdın!"

Martin'in hareketli dudakları hafif bir tebessümle büküldü. "Korkarım öyle." Sıcak gri bakışları imalı imalı Helen'ın yüzündeydi. Yavaş yavaş yaklaştı.

Azıcık suçluluk hissetmiyordu.

Helen, hızlanan nabzını görmezden gelerek öfkesinin tırmanmasına izin verdi. Onu kurtarabilecek tek şey buy-

du. Gözlerini kısarak ona doğru yavaş yavaş, ama Helen'a bakılırsa çok hızlı, yaklaşan güçlü eril varlığı dışarıda bırakmaya çalıştı. Çenesini yukarı kaldırıp soluksuzluğunu alt etmeye çalıştı. "Bu haftaki davranışlarının hepsi oyundu değil mi?" Ne yazık ki ağzından bir tek bu çıkabilmişti. Martin ona ne yapacaktı?

Tam önünde duran Martin'in yüzündeki sırıtma derin bir gülümsemeye dönüştü. Rahatsız edecek kadar büyük ve sinir bozucu derecede imalı bir gülümseme. "Maskemi düşürdün Güzel Juno." Martin, gözleri parlayarak sıcak bir havayla kollarını açtı. "Ne diyebilirim ki?"

Bakışlarının sıcaklığıyla afallayan Helen aklını onunla konuşmaya yetecek kadar toplamaya çabaladı.

Martin kendinden emin, ağır hareketlerle Helen'ın buklelerini tutan tokaya uzandı. Omzunda bağlanmış altın rengi bukleleri, becerikli bir hareketle, Helen'ın sırtına doğru serbest bıraktı.

Helen nefesini tutup içgüdüsel olarak ellerini kaldırdı. Ama Martin nazikçe onun ellerini yakalayıp aşağı indirdi. Gözleri parlayarak aşağı salınan altına baktı. "Bunu yapmayı kaç kere düşündüğümü tahmin bile edemezsin."

Martin'in bu hareketi bir balo salonundayken yapabileceği düşüncesi Helen'ın topladığı son akıl kırıntılarını da yok etti. Martin onun ellerini bırakıp uzun parmaklarını pamuksu buklelerin arasında gezdirdi. Parmaklarını hareket ettiriyor, gevşeyen tel tokaları tek tek alıp yağmur damlası gibi yere düşürüyordu. Helen'ın çenesini tutup göz göze gelene kadar kaldırdı.

Sisli gri bakışların için için yanan aleviyle büyülenmiş olan Helen, bütün düşüncelerinin buharlaştığını hissetti.

Martin ellerini Helen'ın yüzünden çekti, ona uzanıp kollarına aldı.

Kendini koruma güdüsü geç de olsa Helen'ı gerçeğe döndürdü. Elleriyle Martin'in göğsünü tuttu. "Lordum..." Bakışlarındaki ifadeyi doğru okuyarak düzeltti. "Martin! Bu uygunsuz. Skandal. Hatta daha kötü! Eğer davranışın, bu oyunun için af dilemek istiyorsan şu anda beni arabana geri götürürsün!"

Helen kararlı bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu ama sesi güçsüz ve titrek çıkmıştı. Diyaframı, sözlerine güç vermek istemiyor gibiydi. Martin'in esmer yüzünde, Helen'a daha da yaklaşan bir gülümseme derinleşti. Helen'ın bedenini saran kollar, sıkılaştı.

"Günahlarım için af dilemenin daha iyi bir yolunu biliyorum."

Martin, Helen'ı öptü. Ve Helen'ın her bir direnç kırıntısı, tutkularının altında ezilip yok olana kadar öpmeye devam etti.

Martin'in kollarında hapsolan Helen isteksizce bunun *ikisinin* tutkusu olduğunu, sadece Martin'in olmadığını kabullendi. Martin'e karşı koymakta zorlanmasının tek sebebi buydu. Onun uygunsuz yaklaşımı, Helen'dan da aynı derecede uygunsuz bir karşılık buluyordu. Helen içinde giderek büyüyen bu yeni, tatlı arzunun zirvesindeyken, bu orantısız savaşı terk edip kendini bıraktı. Martin'in kolları onu daha da sıkıyor, bedenlerini bir araya getiriyordu. Martin ellerini Helen'ın sırtına getirerek onun teslim olan bedenini kendi güçlü bedeniyle birleştirdi.

Helen zihnini biraz toplamak için Martin'in öpücüğünün hilekâr davetine, aklını kaybettiren ve onu duygusal bir denizde boğan bu cazibeye karşı koydu.

Martin kafasını kaldırıp baktı, gözleri ışıl ışıldı. "Rahatla," dedi. Dudaklarını Helen'ın alnına götürdü. "Endişelenme. *Çok yavaş* olacağız."

Dudakları tekrar birleştiğinde Helen, bu derin ve pürüzlü sözlerin bir vaat mi yoksa tehdit mi olduğunu merak etti. İradesi, Martin'in güçlü elleriyle ördüğü duygu ağına batana kadar ne ima ettiğini düşündü. Helen ani bir zihinsel dürtüyle aklını toplamaya çabaladı. Ne yapacaktı? Yavaş gitse de gitmese de ne yapacağına karar vermesi için birkaç dakikası vardı.

Martin'in kurnazlık yapıp onu ikna etmek için elini kolunu bağlayacak bir yola başvurduğu gün gibi aşikârdı. Ne bir tereddüt kalacaktı, -kuşkusuz- ne de iyi bir şöhreti. Helen'ın teklifini kabul etmesi için onu böyle zorlayacaktı. Ama Helen, Martin'in gelecek hayallerini yıkmamaya kararlıydı. Martin bile onu bu kararından döndüremezdi.

Yine de elbisesinin düğmelerindeki uzun, nazik parmakları hissederken baştan çıkarma konusunda bu kadar usta olan birinden kaçabilme ihtimalinin olmadığını kabullendi. Martin'in niyeti, inkâr edilemeyecek derecede utanç vericiydi. Bu, Helen'a inkâr edilemeyecek derecede çekici geliyordu. Eğer kalbine, en gerçek dürtüsüne kulak verecekse Martin'in dediği gibi yapacak ve rahatlayacaktı.

Kader onu yüz üstü bırakmıştı. Ama bu, ona sunulan bu anın tadını bir kez olsun çıkaramayacağı anlamına gelmiyordu. Belki de karşısına çıkacak tek şans buydu. Tek bir mutluluk dokunuşu... Gökkuşağının altındaki altın kazanına dokunmak için tek şansı... Hiç orada olamamıştı. Hayalini kurduğu, aşk bulutlarının arasındaki mutluluğun varlığını hiç bilememişti. Martin, parmaklarını Helen'ın

omuzlarında gezdirerek elbisesini gevşetti. Helen küçük bir iç geçirmeyle kollarını çıkarıp elbisenin, tereddütleriyle beraber, yere düşmesine izin verdi. Kirpiklerinin altından utangaç bir edayla yukarı bakıp kollarını kaldırdı ve olacakları sessizce kabullenerek Martin'in boynuna doladı.

Martin'in onun bu rahatlığını nasıl idare edeceğini görmeyi beklerken önsezisi nabzını arttırıp başını döndürüyordu.

Geniş tecrübesi sayesinde Helen'ın çekingen hareketinin farkında olan Martin, aklını başından almak üzere olan güçlü arzusunu bastırmak için derin bir nefes aldı. Kendini tutması gerekiyordu. Juno'yu yavaş yavaş, nazikçe baştan çıkarmalı, bir bakireymiş gibi utangaçlığına ve ürkekliğine doğru şekilde yaklaşmalıydı. Kendini özveriyle bu işe verdi.

Helen'ın zevkten başı dönüyordu. Geçmişinde, şimdi hissettiği tutkunun zerresini hissetmemişti. Evlilik hayatı aşırı derecede sıradan geçmişti. Annesi onu neyin beklediğini anlatmış, Helen bekleneni yaşamıştı. Daha fazlasını değil. Deneyimleri o kadar sıkıcıydı ki kocası metreslerine gittiği için memnun olmuştu. Ama o zamandan beri geçen yıllarda bundan daha fazlasının olması gerektiği sonucuna varmıştı. Hiç yaşamadığı, Dorothea'nın solgun yüzüne ışıltı getiren, gözlerini parlatan güzel bir yönün daha olduğunu düşünmüştü.

Helen bunun ne olduğunu asla öğrenemeyeceğini sanıyordu. Ama kader ona bir şans vermişti. Hayat piyangosunun teselli ödülü. Ona aşkın zevklerini güçlü kollarında hapsolduğu adamdan daha iyi kim öğretebilirdi ki?

Martin gerçekten de bir tuzaktı, en azından Helen'ın

duyguları için. Helen bunu anlamalı ve açıklama yapma zamanı geldiğinde hatırlamalıydı. Öfkelenecekti. Çok öfkelenecekti. Helen'ın aşkından sarhoş olmasından güç alarak kendinden emin bir şekilde evlilik teklif edecekti. Reddedilince de sebebini öğrenmek isteyecekti. Ama Helen onun anlamasını nasıl sağlayabileceğini bilmiyordu ve bunu yapmanın güvenli olup olmadığına dair kararsızdı.

Ama şimdi buna karar verebilecek halde değildi. Martin aklını, iradesini elinden almıştı ve Helen bunu nasıl başardığını fark etmemişti bile. Bildiği tek şey; hayatında hiç olmadığı kadar büyülenmiş, arzuyla dolup taşmış olduğuydu. Martin aklını ve duygularını doldurmuş, kontrolü tamamen eline almıştı.

Aralarındaki tutkuyu, sıcak girdabıyla onları içine çeken arzuyu durdurmasının hiçbir yolu yoktu. Martin durup onu kucağına aldı ve yatağa götürüp ipek örtülerin üzerine yatırdı. Üzerine eğildi. Dudaklarından öpüyor, elleriyle Helen'ın alev alev bedeninde zevk ağları örüyordu. Sonra Helen'ın göz kapaklarından öptü.

"Gözlerini kapat."

Helen onun soyunacağını anladı. İzlemek istiyordu. "Ama..."

"Aması yok." Martin'in pürüzlü sesi her zamankinden daha derin, daha rahatsız ediciydi. "Dediğimi yap. Burada yat, rahatla, her şey muhteşem olacak."

Martin'in sesinin nazik tonu Helen'ı ikna etti. Helen hareketsizce yattı. Şöminenin sıcaklığını, üzerinde yattığı saten ve ipeğin dokusunu teninde hissediyordu. Lordun dehşet mobilya zevkini düşünerek hafiften gülümsedi. Kolalı ketenin hışırtısını duydu. Kirpiklerinin altından çaktırmadan bakmak istedi.

Helen gözlerini birazcık araladı. Martin'in kaslı sırtını gördü. Martin giysilerinden kurtulurken onu izledi. Yanına yattığındaysa kirpiklerini masumca kırpıştırıp gözlerini kapadı.

Martin cesaret verircesine nazikçe gülümsedi. Omuzları yine Helen'ın görüşünü kapatarak üzerine eğilmişti. Helen'ın yüz ifadesini inceledi ve hiçbir panik belirtisi görmedi. Henüz. "Aferin sana," diye mırıldanırken sesinde yankılanan tutkuyu bastırmaya çalıştı. Dudaklarına yaklaşırken Helen'ın gözlerini kırpıştırıp kapattığını görünce rahatladı. Helen'ı neyin korkutacağını bilmiyordu ama eğer Walford'la ilgili bir sorunu varsa Martin'i çıplak görmesi iyi olmayabilirdi.

Martin, Helen'ın geri kalanıyla da ilgilenmek için dudaklarını bıraktı. Bir yandan da yumuşak, güven veren sözleriyle onu rahatlatıyordu. Böyle durumlarda konuşarak vakit kaybetmek gibi bir alışkanlığı yoktu ama bu sefer farklıydı. Bu sefer her şey eşsizdi. Martin, Helen'da herhangi bir çekinme, rahatsızlık belirtisi var mı diye dikkat ediyordu. Onu fazla zorladığını hissederse geri çekilmeye hazırdı.

Helen, Martin'in ne dediğini duymuştu ama sözlerin içinde yüzerken, sesinin hırıltısının altındaki cümlelere odaklanamıyordu. Martin'in konuşmayı kesip bütün dikkatini kendisinin ihtiyaç duyduğu şeyi vermeye harcamasını diledi. Helen'ın elleri, keşfe başlamak için titriyordu ama daha önce böyle bir tutkuyu yaşamadığı için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. En sonunda, kendini tutkusuna bırakarak Martin'in sırtındaki kaslara dokundu. Martin onun ellerini tek eliyle tutup başının üzerine getirdi.

"Henüz değil, tatlım. Acele etmek istemeyiz."

Eğer o anda başarabilseydi Helen sertçe bakardı. Neden? Bilmek istiyordu. Martin'i deli gibi arzuluyorken tek duyduğu "Henüz değil," olmuştu. Bedeninin aşırı ısındığını hissediyordu ama daha fazlasını istiyordu.

"Martin..."

"Hişşş." Martin bir öpücükle onu susturdu. "Güven bana. Hoşuna gidecek. Bu kez farklı olacak, söz veriyorum."

Helen içten içe surat astı. Tabii ki bu kez farklı olacaktı. Martin'i seviyordu. Daha önce hiç kimseyi sevmemişti. İçindeki surat asıklığı büyüdü. Ortada onun anlamadığı, eksik bir şey olduğu düşüncesini kafasından atmak istiyordu.

"Korkacak bir şey yok. Yavaş olacağız. Hiç acı çekmeyeceksin, sadece zevk alacaksın. Bana bir kerecik güven, ne kadar muhteşem olacağını göstereceğim."

Martin'in sesindeki bastırılmış arzuyu hisseden Helen durumu anladı. Gözleri kocaman açıldı. Ama onu öpmekle meşgul olan Martin, Helen'ın bu tepkisini göremedi. Helen hata yaptığını fark edince gözlerini yine kapattı. Bedeninin rahat, dalga dalga halini kaybetmemesini diledi.

Helen cinsel olarak engelli olduğunu, ya da en azından bir bozukluğunun olduğunu düşünüyordu. Sevişmesine engel olan önemli bir durum. Martin onu öpüyor olmasaydı, Helen şaşkınlıkla başını sallıyor olurdu. Böyle saçma bir sonuca nasıl varabilmişti? Arthur onu hiç incitmemişti. Sadece onun tutkusunu uyandıramıyordu. Helen şimdi bir kadınla bir erkeğin arasındaki tutkunun nasıl bir şey olduğunu öğrendiği için gerçeği anlamıştı. Martin Willes-

den'la sevişme konusunda hiçbir çekincesi yoktu. Neden böyle düşünüyordu?

Ama şimdi bilemeyeceği şeylere kafa yormanın zamanı değildi.

Gerçekleri algılamakta zorluk çekerken bir de detaylara girecek hali yoktu. Martin öpücüğünü derinleştirirken Helen bilincinin eridiğini hissetti. Herhangi bir şekilde bir şey düşünmenin imkânı yoktu artık. Duyguların onu sırılsıklam ettiği sıcak gelgite haz içinde kendini bıraktı.

Martin, kollarındaki güzelliğin tek bir panik belirtisi, tek bir ürperti göstermemesinden memnundu. Ama tutkularını sıkıca dizginlemiş, böylesine bir kışkırtıcı güce karşı kendini tutmuştu. Bir tanrıçayı yavaş yavaş baştan çıkarmak zordu. Titizlikle aralarındaki kıvılcımı alevlendirdi, alevi harladı ve Helen yangına tutulana kadar arzularını körükledi. Kontrolünü kaybediyordu. Yine de kendini bırakıp Helen'ın hazzına odaklandı. Nihayet onu zirveye çıkarıp uçup giden o anda tutarken, kendi aklı hazzıyla başından gitmeden önce en yoğun tatminini yaşadı.

***

Martin'in mermer şömine rafının üzerindeki şık, Fransız saatinin çanları, Helen'ın bulutlu aklına nüfuz etti. Saat dört olmuştu.

Saat dört olmuştu! İrkilerek gözlerini açtı. Şaşkın bakışlarını, bronz bir erkek göğsü karşıladı. Algıları üzerinde ağır, kaslı bir kol tespit etti.

Helen inlemesini bastırarak gözlerini kapadı. Şimdi ne olacaktı? Hazzın verdiği uyuşukluk hâlâ aklına ve bedenine hükmediyordu. Orada öylece yatıp, sıcak samimiyetin

tadını çıkarmak ve her şeyi oluruna bırakmak ne kadar kolay olurdu. Ama Martin uyanacak, evlenme teklif edecek, Helen kollarında çıplak yatarken onu reddedecekti.

Yüzünü astı. Gözlerini açıp yavaşça Martin'in yüzüne baktı. Hâlâ uyuyordu. Sessiz bir oh çekerek kendini onun gevşek kollarından ayırdı. Üzerine örttüğü ipek çarşaflardan bacaklarını çıkardı. Neyse ki divanın dış tarafında yatıyordu.

Özgür kalınca hemen giyindi. Bir yandan iradesiyle savaşırken bir yandan da çarşafların arasında uzanan büyük figürü sevgiyle izledi. Yüzünde buğulu bir gülümseme belirdi. En azından şimdi gökkuşağının altında ne olduğunu, Hazelmere'e her baktığında Dorothea'nın gözlerinin neden ışıldadığını anlamıştı. Martin onu gökkuşağının altına ışınlamış, hayatında hiç yaşamadığı saf hazzı ona bir anlığına yaşatmıştı. Helen artık o anın hatırasıyla yaşayacak, o anı kalbinde taşıyacak ve yalnız yıllarını böyle aydınlatacaktı.

İç geçirmesini zaptederek kombinezonunun üzerine elbisesini giydi. Evlilik teklif ettiğinde nasıl cevap vermeliydi? Son denemesinin üzerinden bir hafta geçmiş olmasına rağmen Helen bakış açısını ona anlatabilmenin bir yolunu bulamamıştı. Hatta ona anlatmanın tehlikeli olabileceği sonucuna kadar varmıştı. Martin, onun fedakârlığını sakince kabullenecek türden bir adam değildi. Onun fikrini değiştirmek için tartışır, tehdit eder, her türlü yolu denerdi. Ama Helen fikrini değiştirmeyecekti. Geçirdiği son saatlerin güzelliğine rağmen hatta ondan dolayı, Martin'in hayallerinin önüne geçmemekte kararlıydı. Onu seviyordu. Farkında olduğundan çok daha derinden, algılayabil-

diğinden daha çok seviyordu. Fedakârlık konusunda gayet tecrübeliydi. Gençlik hayalleri ailesinin hırsıyla, gururu kocasının açgözlülüğüyle kırılmıştı. Martin, fedakârlığı diğer herkesten daha fazla hak ediyordu. Ne kadar üzülse de isteyerek yapacaktı bunu.

Helen sessiz kararlılığıyla bir kez daha uykunun gevşettiği güçlü figüre baktı. Martin'in anlamasını asla sağlayamayacaktı. En iyisi denememekti. Hiçbir açıklama yapmazsa Martin çok öfkelenecekti ama fikrini değiştirmesi için Helen'a baskı yapamayacaktı.

Bu Martin'in hiç hoşuna gitmeyecekti belki ama onun iyiliği içindi.

Elbisesinin arkasındaki düğmeler çok inatçıydı. Yumuşak, araba botlarını yerde görünce giydi. Bir yandan da zarifçe döşenmiş odaya baktı. Her parça, mantıklı bir gözle seçilmişti. Çizgilerin ve formların sadeliği; siyah, mavi ve altın dekoru dengelemişti. Oda, sahibini yansıtıyordu. Helen, Martin'i daha ucuz bir ortamda hayal edemiyordu. Bu onun olmayı hak ettiği yerdi. Bu yüzden de Helen onun burada kalması konusunda kararlıydı.

Gözleri bir kez daha Martin'in yakışıklı yüzüne çevrildi. Onun nasıl geçmişte incitildiği düşüncesiyle çaba gösterdiğini hatırlayıp gülümsedi. Gülümsemesi yüzünde soldu. Onu reddederek öfkelendirmekten çok kalbini kıracaktı. Kırılan kalbine bir de yumruk atmış olacaktı. Seviştikten sonra onu reddetmesi, çapkın gururunda büyük bir çukur açacaktı.

Helen solgunlaştı ve ürperdi.

On altı yaşındayken hayatının kolay olmayacağını öğrenmişti. Mutsuzluk ve yalnızlığı taşıyor, acısını cesurca

maskeliyordu. Ama kaderin neden bir tek ona sürekli sert davrandığını anlayamamıştı. *Neden ben?*

Helen mutsuzluğunu bir kenara atarak doğruldu. Parmakları hâlâ ipeğin üzerinde kayan küçük düğmelerdeydi. İçinden lanetler yağdırarak düğmelere tekrar saldırdı ama elinden kaydılar.

Çileden çıkmış bir halde kafasını kaldırdı; gevşek bir gülümseme ve sıcak, gri bakışlarla karşı karşıya kaldı. Helen ile göz göze gelince Martin'in tebessümü büyüdü.

"Beni uyandırmalıydın." Sesi hâlâ normalinden birkaç ton daha derindi. Yasak hazza, sıcak, pürüzlü bir davet gibiydi.

Helen gözlerini kırpıştırarak kendini toplamaya çalıştı. Sakin olmalıydı. Her zamanki canlı ses tonunu tutturmaya çalışarak, "Geç oldu, eve gitmeliyim. Giyinmeden önce seni uyandırmanın bu amaca hizmet edeceğini pek sanmıyordum," dedi.

Tamamen rahatlamış olan Martin güldü. "Beni çok iyi tanıyorsun Güzel Juno." Martin eliyle onu yanına çağırdı. "Buraya gel."

Helen şüpheyle baktı. "Martin, *gerçekten* gitmem gerekiyor."

Martin saate baktı. Teslimiyetle kaşlarını kaldırdı. "Sanırım öyle." İç geçirdi. "O zaman izin ver, elbiseni düğümleyeyim." Yatağın üzerinde oturup bacağını aşağıya sarkıtınca çarşaf beline kadar indi. Eliyle Helen'ı yanına çağırdı. Helen isteksizce gitti. Martin güçlü elleriyle onun belini sardı. Yüreklerini durduran bir an göz göze geldiler. Büyülenen Helen'ın soluğu tıkandı ve çok iyi tanıdığı gülümsemenin Martin'in dudaklarını büktüğünü gördü. Sonra Martin onu arkasına döndürdü.

Güçlü parmaklarıyla düğmeleri hızlı kapadı. Ama Helen uzaklaşamadan onu belinden tutup bacağına oturttu.

Kollarındaki sıcak bedeni hissedince Martin, Helen'ın onu daha önce uyandırmış olmasını diledi. Onu tekrar yatağa yatırıp elbiselerini çıkarmayı ciddi ciddi düşündü. Başkalarının ne düşündüğü kimin umrundaydı? Acı bir gülümsemeyle, yanında kontesi varken bu vahşiliğin artık Merton Kontu'na yakışmayacağını düşündü. Aklına gelmişken...

Yüzüne bakabilmek için Güzel Juno'yu çevirdi. Tam bir çapkın gibi şeytanca gülümsedi. "Hoşuna gitti mi?"

Helen'ın gözleri kocaman açıldı. Yüzü kıpkırmızı oldu.

Martin gülerek parmağıyla yanağını okşadı. "Benimle evleneceğini söyle ve bu mutluluğu her gün yaşayalım, ya da en azından her gece." İkinci evlilik teklifiydi ama bu kez onun tarzına daha uygundu. Kendinden emin gülümseyerek Güzel Juno'nun kabul etmesini bekledi.

Helen onun gözlerine bakamıyordu. Sessizlik uzadıkça Martin'in gerildiğini hissetti. Soğuk bir ürpertiyle kucağından kalkmaya yeltendi. Martin onu bıraktı. Helen kalkıp şömineye doğru ilerledi ve ona döndü.

Gücünü toplayarak Martin'in gözlerine baktı. Soğuk, gri bir taş üzerindeki gri bakışlardan daha sıcak olabilirdi. Yüzü kaya gibi ifadesizdi, ellerini yumruk yapmıştı. Sönmekte olan şömine ışığı çıplak göğüs kaslarında parlıyordu. Çok güçlü ve çok öfkeli görünüyordu.

"Martin, seninle evlenemem." Helen sözlerini açık ve sakin söylemeye çalıştı. Kendini ölü gibi hissediyordu.

"Anlıyorum." Sözleri kırbaç gibi indi. Helen başını eğdi. "Kendi rızanla yatağımı paylaşıyorsun ama benimle

evlenmiyorsun." Martin duraksayınca Helen onun yanılgısını görmekten korkarak aşağıya baktı.

"Neden?"

Bu tek kelimedeki şaşkınlık ve acı, Helen'ı altüst etti. Avuçlarını birleştirerek başını kaldırdı. "Üzgünüm. Açıklayamam."

"*Üzgün mü*?" Martin aniden ayağa kalktı.

Ürken Helen, yanakları al al, gözlerini kaçırdı. Boğuk bir küfürle Martin, arkasında ipek bir sabahlığın asılı olduğu sandalyeye doğru uzun adımlarla yürüdü. Sabahlığı giyerken beynindeki karmaşık ve şiddetli duyguları düzene sokmaya çalışıyordu. "Bir şeyi açıklığa kavuşturayım," dedi sabahlığın kuşağını sertçe çekerek. "İsteyerek yaptın, değil mi?"

"Evet." Helen başını kaldırdı, neyse ki Martin artık giyinikti. İtirafı onu yerin dibine batırmıştı ve en derinden sarsmıştı. Ama gerçek buydu. Hiç tereddüt etmeden kabul etmişti. Bütün enerjisini, Martin'i onu bırakmasına ikna etmeye yoğunlaştırdı. "Ama bu bir şeyi değiştirmez. Seninle evlenmem mümkün değil."

"Neden?"

Bu kez sorusu daha çok yanıt bekliyordu. Martin, yaralı bir vahşi hayvan gibi sağa sola yürüyordu. Helen onu rahatlatma güdüsünü bastırdı. Kararlı durmalıydı. "Üzgünüm, açıklayamam."

Martin alev alev bakan gözlerini kısarak tam Helen'ın önünde durdu. "Neden benimle evlenmek yerine kendini yüksek sınıf bir fahişe durumuna düşürdüğünü açıklayamaz mısın? Hiç şaşırmadım hanımefendi!"

İçten içe kaçmak istese de Helen gururunu elden bı-

rakmadı, parlayan gri bakışların altında ezilmedi. Midesi bulanıyordu. Martin artık sakinliğini korumayacaktı. Kırılan gururu, yüz ifadesini dağlamıştı. Ama Helen bugün yaşadıklarından pişman olmayacaktı. Yaşadığı en büyük mutluluktan dolayı suçluluk duymayacaktı.

Martin onu pes ettirmek için bakışlarını üzerinde tuttu. Ama Helen'ın berrak, yeşil gözlerinin sabit ve kararlı kaldığını görünce homurdanarak kollarını savurdu. Hiddetliydi. Helen'ı sarsmak, onu yatağa geri götürmek ve ne isterse yapacağı, ne isterse söyleyeceği bir duruma düşürmek istiyordu. Ama bu gerçek bir çözüm değildi. Öfkeyle baktı. Helen hâlâ, Martin'in sahte olduğunu bildiği bir sakinlikle şöminenin önünde duruyordu. Martin'in onu görmeyi hayal ettiği yer burasıydı. Ama omuzlarına örtmek istediği battaniye yoktu. Onu metresi olmaya zorlayabilir, Helen da kabul ederdi. Ama onunla evlenmek istiyordu.

Martin düş kırıklığıyla homurdanarak dönüp ona doğru yürüdü. "Dürüst teklifim size itici geliyorsa leydim, buradan gitmenizi öneririm. Temel içgüdülerim beni size daha aşağılayıcı bir teklif yapmaya zorlamadan gidin."

Helen'ın gözleri büyüdü. Martin'in parmakları, Helen'ın kolunu kıskaç gibi sarmıştı. Helen sesini çıkarmadan onu kapıya doğru yürütmesine izin verdi. Böylesi daha iyiydi. Eğer kendi istediği gibi ayrılacaksa; hiçbir açıklama yapmadan Martin'i yaralayacak, kıracaksa sonuçlarına da katlanacaktı. Martin'in öfkesi Helen'ın kalbini kırsa da onunkini kurtaracaktı.

Martin sersem, şaşkın bir öfke içinde, Helen'ı çekerek salona çıktı. "Hillthorpe!"

Uşağı anında yeşil, çuha kapının arkasından belirdi. Onları görünce her zamanki tutumunda hafif bir değişiklik oldu.

Martin, Hillthorpe'un şaşkınlığını görmezden geldi. "Leydi Walford gidiyor. Hanımefendi için kiralık bir araba ayarla." Helen'ı bıraktı ve sertçe başını eğerek dönüp oturma odasına gitti.

Kapıyı arkasından çarpınca Helen derin bir nefes aldı. Sanki dünya başına yıkılmıştı. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Ama bu felaketi elinden geldiğince onuruyla atlatacaktı. Saçları hâlâ dağınıktı, tokalarını da geri alamazdı, mümkün olduğunca düzeltmeye çalıştı. Kendi güvenli odasına gidene değin, ne kadar istese de ağlamamaya kararlıydı. İlk amacı yuvasına bir an önce varmaktı.

Uşağa baktığı an onun da Martin'in kabalığına şaşırdığını gördü ama Helen'ın aksine bu alışılmadık tepkisinin neden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Şapkamı ve pançomu alabilir miyim?"

Helen'ın sessiz sorusu üzerine Hillthorpe silkelendi. "Evet, tabii leydim." Bay Martin ile geçirdiği yıllar boyunca onu hiç böyle öfkeli görmemişti. Leydi Walford'ın eşyalarını getirirken bu öfkenin hiç iyiye alamet olmadığını düşündü. Bay Martin mirasını aldığında hizmetçiler çok sevinmişti. Evdeki dört oğlan arasında hepsinin en sevdiği oydu. Bay Martin sert ama adaletli bir efendiydi. Mirasın yıllar sonra adamakıllı birine kalması onları rahatlatmıştı. Martin'in babasının ölümünden sonra ilk defa kendilerini güvende hissetmişlerdi. Ve her hizmetçi gibi onlar da efendilerinin kontes arayışından haberdarlardı. Leydi Walford'ı seçtiğini duydukları zaman ciddi derecede rahatla-

mışlardı. Çünkü herkese eziyet edip hizmetçilerin arasını açan genç kızlarla evlenen lordlarla ilgili bir sürü örnek vardı. Ama Leydi Walford'ın kibar, cömert ve dürüst bir hanımefendi olduğunu duymuşlardı.

Leydinin pançosunu tutarken Hillthorpe kaşlarını çattı. Leydi çok üzgündü, üzülmek için geçerli bir sebebi olduğu aşikârdı. Bay Martin'in aklında ne vardı? Kiralık araba mı? Onun yerine damgasız arabayı da çağırtabilirdi. Helen pançosunun düğmelerini iliklerken ona bakınca Hillthorpe eğildi. "Arabanız gelene kadar sizi bekleme odasında birkaç dakika bekletebilir miyim leydim?"

Helen adamın durumu idare edişine minnettar olarak onu takip ederken duygularını bastırmaya çalışıyordu.

İki kat yukarıda, spiral merdivenlerin başında, Damian Willesden onun salondan çıktığını gördü. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Yavaşça yere çöktü, gördüğünün ne anlama geldiğini iyice düşünmesi gerekiyordu.

Demek Martin bekleneni yapmış ve güzel Leydi Walford'ı baştan çıkarabilmişti. Damian zevkten dört köşe olmuştu. Minik bir sevinç çığlığıyla Martin'in hovardalığına şükretti. Leydi Walford ağabeyinin metresi olabilirdi ama asla karısı olamayacaktı. Leydi, Merton Kontesi için muhtemel adaylar listesinden silinmişti.

Yoksa olabilir miydi?

Damian kendini toplayıp etraflıca düşündü. Ağabeyi gibi bir adamın, metresi yapabileceği bir kadınla neden evlenmek isteyebileceğini tahmin edemiyordu. Ama bazen böyle şeylerin olabildiği de yadsınamaz bir gerçekti. Hatta çok sık olurdu. Özellikle bekâr çiftler arasında.

Ön kapı açılıp kapandı. Leydi Walford gitmişti.

Ama *Damian* güvende değildi. Kaşlarını çatıp parmaklarıyla dizinin üstünde ritim tuttu. Martin'in böyle garip bir ayrılıktan sonra leydiyle evleneceğini sanmıyordu ama bu leydinin Martin'i daha sonra yine ayartmayacağı anlamına gelmiyordu. Hep özellikle kaçındığı sosyal sıkıntıların tam ortasına düşen Damian, derin derin düşündü. sonunda hem Martin, hem de kendisi için en iyisinin Leydi Waldorf'ın onunla evlenemeyecek duruma düşmesi olduğuna karar verdi.

Bunun için de kadının şöhretinin yerle bir olması yeterliydi.

Her şey bir yana, Dul Kontes buna asla izin vermezdi. Damian'ın annesine güveni sonsuzdu. Ve onun parasına.

Damian pis pis sırıtarak kalkıp merdivenlerden indi. Rahata ermesi çok çok kolay olacaktı. Şapkasını ve bastonunu aldı, bütün gerekli eşyalarını aldıktan sonra babasının evinden çıktı. Buranın bir gün kendi evi olmasını sağlayacaktı. St. James'e doğru ilerledi.

Dokuzuncu Bölüm

O gece Barham Malikânesi'nde balo düzenlenecekti. Helen istemeye istemeye bu etkinliğe katılmak zorunda olduğunu kabullendi. Barham'lar yıllardır onun arkadaşlarıydı. Martin'in zorunlu olmadığı için katılmayacağını umuyordu.

Üzgün bir iç çekişle, yatağının rahatlatıcı yumuşaklığından kendini ayırdı ve sırılsıklam olmuş mendiliyle gözlerini son kez sildi. Janet'ın şişlikleri indirmek için salatalık bulması gerekecekti. Ağlama nöbeti onu biraz rahatlatmış olabilirdi ama derinindeki acı devam edecekti. Helen zar zor kalkıp odanın diğer tarafındaki hizmetçi zilini çaldı. Sonra gardırobuna gitti.

İçinden siyah giymek geliyordu ama duruma uygun olarak lacivert de yeterli olacaktı. Kalın ipek kumaşın kenarları altın kuşaklıydı. Kuşaklar belinin üstünde birleşi-

yordu. Bu elbiseyle sade ve mesafeli görünecekti. O gece için harika bir seçimdi. Hatta koyu renk, yüzünün solgunluğunu da kapatabilirdi.

Banyo yapmak yüzüne biraz canlılık getirdi. Janet biraz ızgara tavuk yemesi için yalvarıp yakardı. Aşçısı özene bezene hafifçe kızartmıştı ama yaksaydı da bir şey fark etmezdi.

Sonra arabasına binip Barham Malikânesi'nin yolunu tuttu. Martin gelirse ne yapacaktı? Helen uzunca bir nefes alıp bu düşünceyi kafasından attı. Bu haldeyken bunu düşünmek fazla sinir bozucuydu.

Barham'lar onu sıcak karşıladı. Balo salonunda Dorothea ile Leydi Merion'u gördü. Tanıdıklarının yanında rahatladı ve yaralı kalbini sakin, aldırmaz bir ifadeyle maskeledi.

Akşamın ortalarına doğru maskesi kaydı. Vikont Alvanley ile vals yaparken Martin'in de baloya geldiğini gördü. Güçlü omuzlarını duvara dayamış; yüzünde karanlık, düşünceli bir ifadeyle balo salonunun kenarında duruyordu. Bakışlarını Helen'ın üzerine sabitlemişti.

Neşeli geveze Alvanley bile onun ürktüğünü fark etti. Dev boyun bağının arkasından bakıp "Ne oldu?" diye sordu.

"Ee... Yok, bir şey. Leydi Havelock ile ilgili ne diyordun?"

Alvanley yüzünü buruşturdu. "Havelock değil," dedi gücenerek. "Hatcham."

"Evet," dedi Helen, Alvanley'nin her ne anlatıyorsa ona bir an önce devam etmesini umarak. Gözlerini Vikont'un yüzünden ayırmıyor, nefes alıp verişlerini ve kalbinin kor-

kunç çarpıntısını kontrol altına almaya çalışıyordu. Neyse ki Alvanley hevesle hikâyesine devam etti.

Helen aklını her türlü başka şeye vermeye çalışarak odanın diğer tarafındaki gri bakışları görmezden gelmeye çalıştı. Martin'le göz göze gelecek olursa kırılgan kontrolünü kaybetmekten korkuyordu. Buna burada, Barham'ların balo salonunda izin veremezdi. Ayrıca Martin'in şu anki durumu, böyle bir zayıflığı kullanarak onu açıklama yapmaya zorlamaya ve hatta teklifini kabul ettirmeye çok müsaitti. Helen bir anda Ferdie'nin uyarısını hatırladı. Eski dostu haklıydı. Çapkınlar her zaman tehlike teşkil edebilirdi.

Aralarındaki bir sürü insana rağmen, Martin'in, Helen söz konusu olduğunda gayet açık olan algıları onun rahatsızlığını tespit etmişti. Mantığını gölgeleyen öfke bulutlarına rağmen Helen'ın ondan uzak durmak istediğini anladı. Onun ne istediğini boş verip valse kaldırmak geldi içinden. Ama ne olabileceğine dair belirsizlik, sorun çıkmasından duyduğu endişe ona engel oldu. Helen'ın oraya neden geldiğini bile bilmiyordu. Sadece başka hiçbir şey yapmak istemiyordu. Her akşam Helen'ı görmek Martin'de bir alışkanlık haline gelmişti. Sanki bu alışkanlığı bırakırsa lanetlenecekti. Bırakmak istemiyordu. Öğleden sonra olanlar Martin'i şaşkınlıktan da öteye götürmüştü. Öfkesi hâlâ sürüyor, mantıklı düşünme çabalarını etkiliyordu. Sorundan kurtulana kadar aklı düzgün çalışmayacağını önceki tecrübelerinden biliyordu. Bu zor görevi nasıl başaracağı konusunda ise hiçbir fikri yoktu.

Helen'a gözlerini dikmiş olmasının, insanların dikkatini çektiğinin farkındaydı ama kendini tutamıyordu. Aklı

tamamen ondaydı, gözleriyse sadece düşüncelerine uyuyordu. Hedley Swayne'i gördü ve bir dakikalığına sertçe ona baktı. Züppe adam korkup kalabalığa karıştı.

"Martin! Seni yeniden görmek ne güzel."

Koluna dokunan eli hissedince aşağı baktı. Serena Monckton -tabii artık Leydi Rochester'dı- ona gülümsüyordu. Kadının elini alıp bir kenara atmamak için kendini zor tuttu. Martin, umursamazca başını sallayıp doğruldu. "Serena."

Leydi Rochester saçıyla oynadı. Martin, Merton Kontu olarak döndüğünden beri ilk defa ona ilk adıyla seslenmişti. Belki onun için hâlâ umut vardı.

Martin onun tepkisini görünce içten içe lanet etti. Serena'nın ilgisinin ne kadar bıktırıcı olduğunu bildiğinden ondan özellikle uzak duruyordu. Bir de tabii haklı olarak ona hiç güvenmiyordu. Aklı fikri Helen'da olunca, gardını indirmişti. Şimdi bu zararı onarması gerekecekti.

"Valse *bayılıyorum.*" Leydi Rochester cilveli cilveli gülümsedi. "Bu günlerde çok az adam doğru düzgün vals yapmayı biliyor. Ama Waterloo'da Wellington ile beraberdin, değil mi?"

Martin içinden lanetler yağdırarak Serena Monckton'ın hiç değişmemiş olduğunu düşündü. Martin'e bu şekilde teklifte bulunması utanmazlıktı. Özellikle de Martin'e. Lafı gediğine koymak için ağzını açtı ama birdenbire başka bir utanmaz kadına reddedilmenin ne demek olduğunu göstermek için bir fırsat olabileceğini düşündü. Bütün günü onun yatağında geçirip sonra da teklifini reddeden utanmaz kadını... Kalabalığa doğru tek bir bakışıyla Helen'ın kenarda bir koltuğa, Dorothea'nın yanına oturdu-

ğunu gördü. Martin gözlerini Serena'nın hevesli suratına indirdi. "Sanırım şimdi vals başlayacak. Gidelim mi?" dedi tecrübeli bir gülümsemeyle.

İkinci kez sormasına gerek kalmadı. Ama dans etmeye başladıkları an Martin pişman oldu ve bir kere daha düşünmüş olmayı diledi. Serena ile dans etmek çok yanlış geliyordu. Kollarında olmasını istediği kadın o değildi. Birdenbire içi sıkılan Martin dans edenlerin üzerinden bakındı. Helen onları henüz görmemişti. Ama birçok kişi görmüştü. Şimdiye kadar sadece Helen Walford ile dans etmişti. Helen orada boştayken, dans pistinde başka bir kadınla görülmesi ve bu kadının Serena Monckton olması, bariz bir aşağılamaydı. Hatasının büyüklüğünü Helen'a tekrar baktığında fark etti. Ona daha yakınlaşmışlardı. Helen onları gördü ve büyük, yeşil gözlerindeki ifade Martin'in içini parçaladı. Helen ne yapacağını bilemez halde gözlerini kaçırdı ve Martin'e apaçık öfkeyle bakan Dorothea'nın dikkatini dağıtmak için ona bir şeyler söyledi.

Martin ürperdi. Serena'nın anlattıklarını dinlemeden, otomatik hareketlerle dans ediyordu. Helen'ın oturduğu yere doğru tekrar yakınlaştıklarında koltuğun boş olduğunu gördü. Üçüncü kez yaklaştıklarındaysa Dorothea geri dönmüş, Martin'e sertçe bakıyordu.

Helen baloyu terk etmişti.

Onun yüzünden. Martin kalbini kırmış, o da gitmişti. Ve Martin onun asla *dedikodulara* mahal verecek hiçbir hareket yapmak istemeyeceğini biliyordu.

Martin'in kalbi garip bir şekilde uyuşmuştu. Aklıysa çalışmayı tamamen reddediyordu. Dans biter bitmez Serena'nın eline eğilip onu odanın kenarında bırakarak, meraklı gözlerle bakan ev sahibesine selam verdi ve çıktı.

Odanın kenarındaki palmiye saksısının gölgesinde duran Damian, Martin'in gidişini keyifle izledi. Her şey daha iyiye gidiyordu. Bu küçük olaydan sonra ağabeyinin ve Leydi Walford'ın arasının düzelmesine imkan yoktu. Özellikle de bütün akşam bereketli topraklara tohumlarını ektiği hikâye filizlenmeye başlayınca. Birkaç güne kalmaz alnının akıyla bu işten çıkacak, kazanacak, güvende olacaktı.

Damian bu aralar, en azından Leydi Walford tehlikesi geçene kadar, birkaç *cemiyet* buluşmasına katılmanın iyi olacağına karar verdi. Görünüşe göre yakında bu sıkıcı toplantılara katılmasına gerek kalmayacaktı. Belli ki bütün balo odası olayın farkındaydı. Damian içten içe kendine sarıldı. Martin'in böyle etkili bir hareket yapmasının arkasında yatan sebebi bilemiyordu ama ağabeyinin vuruşunun her zaman etkili olduğunu kabul etmeliydi. Leydi Rochester hâlâ biraz uzakta duruyor, Martin onunla gerçekten de ilgilenmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Tabii buna kimse inanmazdı. Ağabeyine nedense birdenbire merhamet duyan Damian ona bir iyilik yapmaya karar verdi.

Leydiye doğru gitti ve o sırada yanında, kulağına doğru eğilmiş çapkın bir ihtiyarın oradan ayrılmasını bekledikten sonra selam verdi. "Martin'e destek olmanız iyi oldu."

Serena kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz bayım?"

Küstah ses tonu, Damian'ın içindeki şeytanı uyandırdı. "Ah, bildiğinizi sanıyordum." Leydi Rochester'ın yüzü kızarıyordu. "Kim bilir?" Leydi Rochester patlamadan Damian sakince devam etti. "Martin sizin de takdir edeceğiniz bir şekilde müteşekkir olabilir. Leydi Walford ile olan ilişkisine son verdi ve artık onun cazibesinden faydalanamayacak."

Serena'nın gözleri büyüdü. Damian'ın ne demek istediğini idrak edince daha da büyüdü. "Yani?" diye onun kulağına fısıldadı.

Damian şaşırmış göründü. "Bilmiyor muydunuz? Ben herkesin bildiğini sanıyordum. Neyse." Omzunu silkti. "Her şey ortada zaten, değil mi?" diyerek oradan uzaklaştı. Leydi Rochester'ı da vazgeçirmiş olduğundan emindi. Çünkü Martin, Leydi Walford gibi bir kadını baştan çıkarıp mahvedebildiyse, şüphesiz Leydi Rochester gibi biri onun için çocuk oyuncağıydı.

Yalnız kalan Serena, az önce aldığı bilgiyi en etkili ne şekilde kullanabileceğini uzun uzadıya düşündü. Martin'in sırf Helen Walford'ı üzmek için onunla vals yaptığını gayet iyi biliyordu. Şeytan adam, ona doğru düzgün bakmamıştı bile. Onun dikkatini çekmeye çalışmayı bırakmıştı. Ama Martin'in, o güzel dulu nasıl bıraktığına inanamıyordu. Hâlâ Leydi Walford'a tutkun olduğu aşikârdı. Martin Willesden ile evlenmediği sürece Helen Walford ile bir derdi yoktu. Zaten onun bu mevkiyi hak edeceğini hiç sanmıyordu. Hele şimdi. Ama Serena, Martin'in eşiyle eğlenmesi fikrinden uzak duruyordu. Leydi Walford dışında herkes daha iyi bir seçenekti. Doğru ya da yanlış, Damian'ın yaydığı dedikodu hiç şüphesiz Leydi Walford'ın kuyusunu kazacaktı. Ve Martin, Helen Walford'a gerçekten abayı yakmışsa, ki Serena'nın bundan şüphe duyması için yeterince gösterge vardı, işin sonunda Martin üzülecekti.

Leydi Rochester soğukkanlılıkla gülümsedi. Yıllar önceki tecavüz iddiasının tamamen temelsiz olduğunu kimse ondan iyi bilemezdi. Martin Willesden'ın inkâr ederek,

evlenmektense sürgüne gitmeyi seçerek onu ne kadar öfkelendirdiğini kimse ondan iyi bilemezdi. Zaman bazı yaraları iyileştirmişti ama Serena, Damian'ın harika dedikodusunu yaymamak için hiçbir sebep göremedi.

Fesatlığın tadıyla neşelenen Serena, elinden geleni yapmak için kalabalığa karıştı.

***

Kaşları hâlâ çatık olan Martin kütüphanesine gidip kapısını kapattı. İçki büfesine gidip kendine bolca konyak koydu ve şöminenin karşısındaki koltuğa oturdu.

Neden? Böyle bir hatayı nasıl yapabilmişti? Hayatında hiç böyle yanlış bir adım atmamıştı. Öfkesinin onu kontrol etmesine izin vermiş ve yoldan çıkmıştı. Dengesi bozulmuştu, tehlikeli bir şekilde sürükleniyordu.

Aşk bir adama bunu yaptırıyorsa, bu duygunun ona göre olduğundan hiç emin değildi.

Hüsran dolu bir inlemeyle kadehini bırakıp ellerini yüzüne götürdü. Helen'ın kalbini kırmıştı. Lanet olsun, tek istediği o zavallı kadını mutlu etmekti. Ama hem onu, hem kendini mahvetmeyi başarmıştı. Half Moon Sokağı'na gidip o açana kadar kapısını çalmak istedi.

Bu isteğini zorla bastırıp kadehini aldı.

Artık düşünmeden hareket etmeyecekti. Fevri hareketleri durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramamıştı. Olgun davranabilecek kadar yaşlıydı.

Olgun davranmak demişken, hiç evlenmeye niyeti olmadığı birinin onu baştan çıkarmasına izin veren bir kadınla gerçekten de evlenmek istiyor muydu? Bu zor bir soruydu çünkü baştan çıkaran kendisiydi ve daha önce hiç

evlenmemişti. Martin somurtarak konyağından büyük bir yudum aldı. Durumun şu anki görünüşüne rağmen, söylediklerine rağmen, Martin, bir çapkının her zaman tahmin edebileceği gibi Helen Walford'ın önüne gelenle yatıp kalkan bir kadın olmadığını biliyordu. Peki, Helen neden onu reddediyordu?

Martin uzun bir süre, köşedeki sarkaçlı büyük saatin tiktakları eşliğinde şömineyi izledi. Helen'ın onu yine reddedeceğini, şöminesinin önünde olmasını istediği kadının hiç düşünmeden yatağından kalkıp gidebileceğini anladığı an hissettiği saf öfke hâlâ sürüyor, aklını karıştırıyordu.

Başını hüsranla salladı. Bu iyi değildi. Aklı bu kadar karışıkken düzgün düşünemiyordu. Öfkesi dinene kadar en iyisi gitmek, uzaklaşmaktı. Sonra durumu daha sakin ele alabilirdi. Şimdi, istediğini nasıl elde edeceği bir yana, ne istediğinden bile emin değildi. Merton'daki vekili ona bir mektup yazmış, oraya gitmesini ısrarla istemişti. Dekoratörler orada, hayalini gerçekleştiriyordu. İşlerin nasıl gittiğini görmeliydi. Birkaç günlüğüne Merton'a gidebilirdi. Belki Hermitage'ın huzuru her şeyi anlamasına, nerede durduğuna ve ne yapmak istediğine karar vermesine yardımcı olurdu.

Kararını veren Martin kalkıp kadehini bıraktı. Uzunca bir an kıpırdamadan durarak ızgarada sönen küllere baktı. Sonra kadehini şömineye fırlattı. Kadeh bir şangırtıyla parçalara ayrılırken kristal parçaları havada uçuştu.

Martin kararlılıkla dönüp odadan çıktı.

***

Helen ilk defa iki gün sonrasında, kendini uyuşukluktan kurtarıp Cecily Fanshawe ile Park'a gittiğinde aslında her şeyin yolunda olduğunu düşündü. Barham'ların balosundaki felaketten sonra ilk defa dışarı çıkıyordu. Neyse ki Cecily rahatsız olduğundan baloya gidememişti. Her zamanki gibi neşe dolu olan Cecily çene çalıyor, Helen'a yorgun zihnini dinlendirmesi için fırsat tanıyordu.

Helen yorgun, üzgün, kırgın, bitap haldeydi. Martin'i Leydi Rochester ile vals yaparken görmek ona hiç beklemediği, hazır olmadığı büyüklükte acı vermişti. Böyle bir manzarayla eninde sonunda karşılaşacağını bildiğinden dayanabileceğini sanıyordu. Ama o gece buna hazır değildi. Martin'in bu hareketi ve kendisinin tepkisi konuşulacaktı, bunu biliyordu. Dolayısıyla ilk birkaç fısıltıyı duyduğunda umursamadı.

Ama Cecily ile turlarının ortasına doğru geldiklerinde, ortada daha ciddi bir şey olduğunu hissetti. Havada bir soğukluk vardı. Evlenme çağında kızları olan birkaç anne onun gülümsemesine yanıt vermemişti.

Şüphelerini doğrulayan Ferdie oldu. Ferdie, yolun en popüler noktasında, kenardan onlara el salladı. Arabaları durunca kapıyı açtı. Helen'a, "Seninle konuşmak istiyorum," dedi. Önceden tanıdığı Cecily'ye başıyla selam verip arabaya bindi. "Helen'ı evine bırakmanın zamanı geldi. Onunla baş başa konuşmak istiyorum."

Cecily yüzünü ekşitti. "Ama daha yeni gelmiştik."

"Boş ver. Evde çok işin vardır diye düşünüyorum."

Cecily, Ferdie'ye dik dik baktı. Ferdie de ona boş boş baktı. İlk pes eden Cecily oldu. "İyi, peki!" diyerek şoförüne talimat vermek için eğildi.

Helen kalbinin daha fazla ezileceğini tahmin etmiyordu. Ama Ferdie onlara ilgisiz konulardan bahsederken, Helen göğsündeki kurşun ağırlığının onu yerlere kadar çektiğini hissediyordu. Ama endişelenmemeye kararlıydı. En azından Ferdie'nin söyleyeceklerini duyana kadar.

Cecily onları Half Moon Sokağı'nda bıraktı. İçeri davet edildiğinde şakayla karışık reddetti. "İstenmediğimi biliyorum," dedi Ferdie'ye sertçe bakarak.

Ferdie gülümsedi. "Korkarım şimdilik yeterince değil. Evlenmek seni yaşlandırmıyor."

Cecily burnunu havaya kaldırıp uzaklaştı.

Helen'ın oturma odasında onu bekleyen bir misafiri daha vardı. Dorothea, sönük şöminenin önünde dolanıyordu. İçeri girdiklerinde onlara bakarak, "Tanrı'ya şükür!" dedi. "Çok geç kalmayacağını umuyordum."

Helen'ın arkasından Ferdie girdi. Dorothea onu görünce rahatladı. "Tam ihtiyacımız olan kişisin."

Ferdie bu garip karşılamanın üzerinde durmadı. "Kardeşini gönderdik ama. Durumu nasıl karşılayacağından emin olamadım. Kalkıp neler yapabileceğini bilemeyiz."

"Çok doğru," diyerek tüm kalbiyle onayladı Dorothea.

"Bana da anlatmak ister misiniz?" dedi Helen bir koltuğa oturarak. Durumun sakin sakin anlatılmasını isteyebileceğine dair içinde kötü bir his vardı.

Bu basit sorusu iki misafirini de afallattı. Önce ona, sonra da rahatsızca birbirlerine baktılar.

Helen iç geçirdi. "Ben ve Martin Willesden ile mi alakalı?"

Dorothea kanepeye oturdu. "Evet." Ferdie'nin sandalye çekip oturmasını bekledi. "Bazı söylentiler dolaşıyor.

Barham balosundan sonra bu şaşırtıcı değil tabii. Ama bu sabah duyduklarım biraz ciddi." Büyük, yeşil gözleriyle Helen'a sorgularcasına baktı.

Helen, Dorothea'nın gözlerine baktı, sonra iç çekip Ferdie'ye baktı. "Sen de mi duydun?"

Alışılmadık derecede ciddi olan Ferdie başıyla onayladı. "White's'ta duydum."

Helen gözlerini kapadı. White's. Yani bütün şehir duymuştu.

"Söylentilere göre," diye söze başladı Dorothea, "Sen... Martin'in... Metresi olmuşsun." Bekledi ama Helen gözlerini açmadı. "Bu doğru mu?" diye sordu nazikçe.

"Bir önemi var mı?" Helen'ın sesinde bezginlik vardı. Helen gözlerini açtı, kaşlarını aşağılayıcı bir havayla kaldırdı.

Cevap veren Ferdie oldu. "Korkarım hayır." Duraksadı ve devam etti. "Şimdi yapmamız gereken bu söylentileri nasıl bastırabileceğimize karar vermek."

"Evet," diye onayladı Dorothea. "Ve korkarım ki Helen, bununla yüzleşmen gerekecek. Marc öfkeden kudurdu. Sonuçta Martin ile ilk bizim evde tanıştın. Onu sadece ben seninle konuşana kadar hiçbir şey yapmaması için ikna edebildim."

Helen'ın gözleri büyüdü. Hazelmere, Martin'e mi öfkeliydi? Böyle bir savaşta kimin kazanabileceğini açıkçası tahmin edemiyordu. İkisi de her açıdan son derece güçlü adamlardı. Ama Hazelmere'in yanında sağlam bir sosyal geçerlilik vardı, bir de Dorothea. Helen ansızın doğrulup yalvarırcasına Dorothea'nın yakasından tuttu. "Benden haber alana kadar Marc'ın hiçbir şey yapmayacağına dair

söz vermesini sağlamalısın." Helen samimiyetle Dorothea'ya baktı. "Lütfen söz ver."

Dorothea endişeli bir şekilde yüzünü astı. "*Deneyeceğime* dair söz verebilirim. Ama bu konularda Marc'ı yönetmenin mümkün olmadığını biliyorsun."

Bu kesinlikle doğruydu. Helen, Dorothea'nın sınırlı sözünü başını sallayarak kabul etti. Sonra koltuğuna yaslandı. "Düşünmem gerekiyor."

"En iyisi hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam etmek," dedi Ferdie. "Merton'ın da üzerine düşeni yapması gerekecek. Eğer biriniz bu rüzgâra kapılırsanız kasıp kavuracaktır."

Helen boş boş başını salladı. "Evet. Sanırım doğru." Bariz bir zorlamayla misafirlerine gülümsedi. "Sizin gibi dostlarla bunu atlatacağımıza eminim."

Dorothea kalkıp eteğini düzeltti. "Seni düşüncelerinle baş başa bırakıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver. Bu sırada biz de ilgiyi azaltmak için elimizden geleni yapacağız."

Helen teşekkür edercesine başını salladı.

Ferdie de ayağa kalktı. "Seninle geleceğim," dedi Dorothea'ya. "Hazelmere'le görüşmem faydalı olabilir."

Dorothea ile Helen, onun bu yüce gönüllü teklifini memnuniyetle karşıladılar.

Misafirlerini yolladıktan sonra Helen küçük oturma odasına dönüp eskisinden daha büyük bir bezginlikle koltuğuna gömüldü. Olanları anlamaya çabaladı. Martin'le geçirdiği gün nasıl duyulmuş olabilirdi? Martin'in evinden çıkarken onu kimse görmemişti. Uşağı buna özellikle dikkat etmişti. Hatta Martin'in talimatına rağ-

men onu Merton arabalarından biriyle eve göndermişti. Araba damgasızdı yani kapısında onu ele verecek hiçbir işaret yoktu.

Martin onu üzmek için bu hikâyeyi yaymış olabilir miydi? Burnunun dibinde, Leydi Rochester ile vals yaparak herkesin içinde onun duygularıyla oynaması, ondan her şeyin bekleneceği anlamına geliyordu. Toplumdaki yerinin, Helen'ın sahip olduğu son birkaç şeyden biri olduğunu biliyordu. Bunu da mı elinden almak istemişti? Helen dudağını ısırdı. Mide bulandırıcı bir ihanet duygusu içini sarıyordu. Her şeyi daha açıkça görebilmek adına etraflıca düşünmeye çabaladı. Martin bunu yapmış olamazdı. Ona öfkeyle çıkışmış, Barham'larda kalbini kırmış olabilirdi ama o gün paylaştıkları şeyi herkese duyurmak bir centilmene yakışmazdı. Ve çapkın görüntüsüne rağmen Martin Willesden sonuna kadar bir centilmendi.

Bunun en büyük kanıtı da Helen'ın hafızasındaydı. Londra'ya yaptıkları sıradışı yolculukla ilgili Helen'ı hem kendinden hem de herkesten korumak için elinden geleni yapmıştı. Ahlaksız bir çapkın ondan faydalanabilirdi. Cholderton'daki geceyi yüzü kızararak hatırladı. Martin'in yeterince fırsatı vardı.

Hayır. O gün yaşadıklarını kesinlikle Martin yaymamıştı. O olamazdı. Ama belirsizlik, zaten yaralı olan kalbine bir darbe daha vurmuştu.

Helen isteksizce ayağa kalkıp pencerenin önündeki küçük yazı masasına gitti. Oturup önüne boş bir sayfa aldı. Tüy kalemini alıp on beş dakika boyunca boş boş baktı. En sonunda tiksintiyle silkindi. Kendisine daha fazla düşünecek zaman tanımadan Merton Kontu'na hızlıca bir not yazdı.

Cevap iki saat sonra geldi. Sekreteri Merton Kontu'nun şehir dışında olduğunu yazmıştı. Ne zaman döneceği bilinmiyordu ama mektubunu ona döner dönmez ulaştıracaklardı.

Helen kısa nota baktı, iki cümleyi tekrar tekrar okudu. On dakika geçti. Sonra yirmi. En sonunda akşam çökerken kıpırdadı. Notu buruşturup şömineye attı. Sonra yavaşça kapıya doğru gidip odasına çıktı.

Yatağına yatıp tavanı izledi. Yalnızdı. Bu alışık olmadığı bir şey değildi ama bu defa kendini çok kötü hissediyordu. Ormanda tanıştıkları andan itibaren Martin bilinçsizce hep onun yanında olmuştu. Şimdi, onun gücüne en çok ihtiyaç duyduğu zamanda gitmişti.

Ne yapacaktı? Bu soruyu defalarca kafasında evirip çevirdi. Gölgeler uzadı. Karanlık çöktü. Odası kasvetliydi. Martin yokken Helen söylentilerle baş edemez, sadece inkâr ederek skandalın üstünü kapatamazdı. Birlikte, bu durum ikisinden de çok şey götürecek olsa da, daha kolay üstesinden gelebilirlerdi. Martin'siz, o geri dönene kadar, başını dimdik tutacak gücü yoktu. Ne zaman döneceğini kim bilebilirdi?

Başka hangi seçenekleri vardı? Helen alt dudağını ısırıp kaşlarını çattı. Sezon'un geri kalanını şehirde geçirmezse, onunkini gölgede bırakacak başka bir skandalın çıkma ihtimali yüksekti. Ama Hazelmere'in bunu kabul etmeyeceğini biliyordu, çünkü bu dedikodularda bir gerçeklik payı olduğunun göstergesi olabilirdi. Helen toy bir kız değildi. Yirmi altı yaşında bir duldu. *Cemiyet* bu tür durumlara göz yumabilirdi. İlişki hepsinin gözünün önünde yaşanmadığı sürece tabii. Onlarınki gibi. Gelecekteki kabul edilebilirli-

ğini garantiye almak için ödenecek en ucuz bedelin, geçici olarak kırsala yerleşmek olduğunu düşünüyordu. Seneye tekrar şehre gelip hiçbir şey olmamış gibi Sezon'a katılabileceğine dair çok az şüphesi vardı.

O zaman kırsala gidecekti. Ama nereye? Helen artan karanlığa baktı. Hazelmere'in evleri ona her zaman açıktı ama şehirden gitmesini onaylamayacağı için Helen bunu kabul edemezdi. Batı Cornwall'da elinde kalan son malı, iki hektarlık arazisi ve Heliotrope Kulübesi vardı. Kulübe çok küçüktü. Sadece Janet'la ona yeterdi. Hazelmere, erkek koruması altında olamayacağı için orada kalmasına hep karşı çıkmıştı.

Ama Cornwall, Londra'dan çok uzaktı. Hem belki kırsalda inzivaya çekilmek kırık kalbinin daha hızlı iyileşmesini sağlardı.

Helen iç geçirerek yatakta doğrulup oturdu. Daha fazla düşünmenin bir anlamı yoktu. Düşünecek başka bir yer de yoktu. Heliotrope Kulübesi'ne gitmek zorundaydı. Kalkıp çanı çaldı. Janet bu gece eşyalarını toplarsa sabah evi kapatıp onları götürmesi için bir araba ayarlayabilirdi. Üç günde şehirden, rüyalarına giren gri gözlerden uzaklaşmış olurdu.

Gecenin geç saatlerinde gerekli planı yapıp emirlerini vermiş olan Helen yatağına girip gözlerini kapattı. Kararından kimseye bahsetmeyecekti. Çünkü herkes karşı çıkacaktı ve şu anda Helen'ın tartışacak gücü yoktu. Kapısının tokmağının alındığını, Janet'ın da evde olmadığını görünce herkes onun evini kapatıp gittiğini anlar ve kimse endişelenmezdi. Fikirlerine değer verdiği en yakın arkadaşları da onun bu kararına saygı duyacak kadar yakınlardı.

Belki de Noel'de, Hazelmere'e döndüğü zaman Dorothea'yı ziyarete giderdi.

Helen derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Uykusunun gelmesini beklerken, gri gözlü rüyalarının ne zaman biteceğini düşünüyordu.

Onuncu Bölüm

Hermitage'ın zemin katında hâlâ çekiç sesleri yankılanıyordu. Martin, balo salonunun arkasına eklenen serasında dolanıyor, yeni malikânesine hayranlıkla bakıyordu. Her şey planladığı gibi oluyordu.

Dekoratörler işlerini bir hafta sonra bitirecek; marangozlar yarın gidecekti. Yeni kokan ahşabın, taze çimle karışımının keskin kokusu... Martin'in bahçeyi vahşilikten kurtarmaları için tuttuğu bahçıvanlar, evdeki rakiplerinden altta kalmamak için güzel havadan iyice faydalanmışlardı. Martin eve gelir gelmez farkı anlamıştı. Bahçe yolu temizlenmiş ve yeni taş döşenmişti; yüzyıllardır ana girişte yer alan dev, demir kapılar temizlenip tekrar takılmıştı. Bunu görünce Londra'dan beri homurdanan Joshua bir anda sustu.

Martin iki eliyle açık bir pencerenin pervazına dayanıp derin bir nefes aldı. Nereye baksa başarısının kanıtlarını

görüyordu. Yakında hayali gerçek olacaktı. Hermitage bir kez daha yüksek sınıf yaşamının merkezi, Martin ve ailesi için uygun bir yer olacaktı.

Bu düşünce Martin'in ruh halini gölgeledi.

Bir taraftaki başarısını, diğer tarafta yakalayamamıştı. Artık onun için hangisinin daha önemli olduğundan emin değildi. Helen Walford'la tanışmadan önce Hermitage'ı yenilemek en büyük amacıydı. Şimdi bu amacını gerçekleştirdiği için daha ötesine bakıyor, evine sahip olmak bir yana daha temel bir ihtiyacı olduğunu görüyordu. Yakında evine sahip olacaktı ama onun içini doldurmak için bir aileye ihtiyacı vardı.

Ve ne kadar çabalasa da şöminesinin önündeki o önemli yerde hayal edebildiği tek bir kadın vardı. Helen Walford'ın muhteşem saçlarını ışıldatan şöminenin önünde, kucağında oğluyla duruşunun hayalini aklından silemiyordu.

Helen Walford onun için bir amaçtan ziyade, bir takıntı haline gelmişti. Onunla evlenmezse başka hiç kimseyle evlenmeyeceğini biliyordu. Evinde bir aile kurma hayali asla gerçekleşmezdi.

Ama gerçekleştirmeye kararlıydı. Kararlılığı, Helen'ın onunla evlenmekten duyduğu çekinceden daha güçlüydü.

Helen yakında bir şok yaşayacaktı.

Çünkü Martin pes etmeyecekti.

Martin'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Zengin, soylu bir çapkın olarak hayatında fedakârlığı anlaması zordu ama hayalinin peşini bırakmaya niyeti yoktu. Yine de Helen'ı ikna etmenin bir yolunu bulmak şimdiye kadar başarması gereken en zor şeydi.

Gölgelerin uzadığını fark eden Martin, düşüncelerinden sıyrıldı. Daha sonra derin derin düşünürdü. Şimdi biraz eğlenecekti.

Serayı hızlıca geçip yenilenmiş balo odasından geçti. Yenilenmiş yemek odasını kontrol etmek için duraksayıp merdivenleri çifter çifter çıktı. Annesinin odasına doğru ilerlerken uzun koridorlardaki havanın ne kadar değiştiğini derin bir memnuniyetle fark etti. Küf ve nem kalmamıştı. Yeni boyanmış ahşaplar ışıldıyor, yeni halılarla kaplanan yerler parlıyordu. Uzun süre kapalı kalmış pencereler onarılmıştı ve içeri taze sonbahar havasını taşıyorlardı. Duvar kenarlarındaki ince masaların bazılarının üstünde resimler, bazılarınınsa parlak çiçekli vazolar duruyordu. Martin birinden pembe bir çiçek seçti.

Çiçeği yakasına takarak annesinin kapısına geldi. Kapıyı çaldı. Annesi girmesini söyleyince şeytani bir sezgiyle gülümseyip içeri girdi.

Catherine Willesden içeri gireni görünce şaşırmadı. Artık onun kapı çalışını biliyordu. Son zamanlarda Martin'in akşamüstleri odasına geliyor olması onu şaşırtıyordu. Hem de kavga etmek için değil, sadece sohbet etmek için. Başta biraz afallamıştı ama sonra gardını indirdi. Martin'in keskin bir zekâsı vardı, tıpkı babası gibi. Ve Catherine oğluyla vakit geçirmekten, itiraf edebileceğinden de fazla hoşlanıyordu.

Catherine resmiyetle başını sallayıp Martin'in eline eğilmesini izledi. Martin, onun elini hürmetkâr bir edayla öpüp geri çekildi.

"Size bir sürprizim var," dedi Martin gülümseyerek.

Leydi Catherine duruşunu bozmamaya çalıştı. "Öyle mi? Nedir?"

"Söylersem sürpriz bozulur." Annesinin gözleri kısılmıştı.

"Sizinle tahmin oyunları oynayacağımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz bayım."

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Martin. Annesinin huysuzluğu ona tatlı geliyor, dalga geçmek hoşuna gidiyordu. "Sizinle oyun oynamayı asla düşünmem madam."

"Hah!" Annesinin ilk tepkisi buydu.

"Dikkatimi sürprizimden uzaklaştırıyorsunuz ama. Görmek için alt kata inmemiz gerekiyor."

Leydi Catherine kaşlarını çattı. "Çok iyi bildiğin gibi on yıldır aşağı inmiyorum."

"Böyle bir şeyden haberdarım. Altı hafta önce inip bakacak kadar iyiydiyseniz süprizimi de görebilirsiniz." Martin annesinin huzursuzca şalıyla oynadığını fark etti.

"Demek haberini aldın," dedi Dul Kontes.

"Evet," dedi Martin nazikçe. "Ama orayı bu şekilde görmenize gerek yoktu." İlk ziyaretinde Martin'in aniden çıkıp gitmesinden sonra, annesinin evin ne halde olduğunu görmek için aşağı indirilmekte ısrar ettiğini öğrenmişti.

"Korkunçtu." Leydi Catherine ürperdi. "Bazı odaları tanıyamadım bile."

Kaybolmuş hayallerinin, yıllarca gördüğü manzaraların çürüyüp gittiğini öğrenince yaşadığı hüsran, Catherine'in sesini gölgelemişti.

"Geçmişi düşünmeye gerek yok. Artık bitti." Martin eğilip annesini kollarına aldı. Leydi Catherine tedirgin oldu ama Martin ona gülümseyince rahatladı. Martin, Helen'ın annesinden en az iki kat daha ağır olduğunu düşünerek kapıya doğru ilerledi. Gözleri Melissa'nın eğilmiş

başına kaydı. "Melissa, geliyor musun? Akşam yemeği bugün aşağıda olacak. Onarımları görmek istiyorsan bizimle gel ya da saat altıda oturma odasına gelirsin."

Melissa aval aval baktı. Martin umursamadan kapıya gitti. "*Aşağıda mı?*" Leydi Catherine nihayet konuşabilmişti. "Ben akşam yemeğimi burada yerim. Tepside."

Martin başını iki yana salladı. "Artık değil. Artık uygun bir yemek odamız olduğuna göre, ben burada olduğum sürece sizi masamın başında, uygun olduğunuz yere götüreceğim." Sesinin emir verir gibi sert duyulmasına özen göstermişti.

Yan yan annesine baktı. Annesi ne diyeceğini bilemiyordu. Bir yandan Martin'in iyiliğini kabul etmek istemiyor, bir yandan masasındaki yerine tekrar oturmak için can atıyordu. Martin gülümseyerek koridordan merdivenlere doğru ilerledi.

Catherine Willesden, gözlerindeki yaşlar yüzünden yeni eşyaların çoğunu görememişti. Şimdiye kadar Martin'den ve onun küstah, düşüncesiz tavırlarından hiç hoşlanmamıştı. Bunun sebebinin, Martin'in kardeşleri kadar onun sözünü dinlememesiydi. Ama George, evi enkaz haline getirmişken, Martin düzeltmişti. Evin ne halde olduğunu gördüğünde Leydi Catherine'in kalbi çok kırılmıştı. Ne zaman sorsa, Bay Matthews ne yazık ki onu yanıltmıştı. Şimdiyse sanki sihirli bir değnek dokunmuştu. Hatırladığından çok daha iyi durumdaydı.

Ama bunu Martin'e söylemezdi. O serseriyle başa çıkamazdı. Merdivenlerin sonuna ulaştıklarında gözlerini kırpıştırdı. Martin onu, önceden hazırlanmış bir sandalyeye oturttu. Leydi eteklerini düzeltirken Martin de arkasına geçti.

Sonra birden sandalye hareket etmeye başladı.

"Martin!" Dul Kontes sandalyenin iki koluna da sıkı sıkı tutundu.

Serseri oğlu güldü. Gerçekten gülmüştü!

"Sakin ol. Ben tutuyorum." Martin sandalyeyi yavaş yavaş itti. "Bu tekerlekli sandalye. Ayaklarında tekerlekleri olduğu için rahatça gezebilirsin. Gördün mü?" Martin durup annesine tekerlekleri gösterdi. "Londra'da görmüştüm. Faydalı olacağını düşündüm."

"İtiraf etmeliyim..." Annesi sesini her zamanki gibi sert tutmaya çalıştı.

Ama yapamadı. Martin, yüzünde memnun bir gülümsemeyle onu oturma odasına götürdü.

Martin annesine bütün odaları gösterdi, işi bitmemiş olanların nasıl yapılacağını anlattı. İlginçtir ki, annesi onun hiçbir kararına itiraz etmemiş, sadece bazı önerilerde bulunmuştu. Saat beş olunca, birbirleriyle barış içinde akşam yemeği için giyinmek üzere ayrıldılar.

On üç yıldır ilk defa birlikte yemek yiyorlardı. Bu gerçeğin dışında başka hiçbir sıkıntıları yoktu. Bir de yemek boyunca aptal aptal oturan Melissa dışında. Martin onu da sohbete dâhil etmeye çalışmıştı ama en sonunda annesi yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı.

Akşamın sonunda, oturma odasının mavi beyaz renkli konforunda çaylarını içtikten sonra annesi odasına çıkma teklifine itiraz etti.

"Melissa gidebilir," diyerek işe yaramaz gelinini yolladı. Sonra Martin'e baktı. "Kütüphanede oturacak mısın?"

Martin şüpheli gözlerle baktı. "Evet."

"İyi! Beni de oraya götürebilirsin. Seninle konuşmak istiyorum."

Annesinin on üç yılda çok da değişmediğini düşünen Martin dudaklarında dertli bir gülümsemeyle ona uydu.

Kütüphane, dekoratörleri tarafından hayata döndürülen ilk odaydı. Martin'in babası hep bu odada otururdu. Martin'in sevdiği klasik, sade tarzda şık mobilyalar uzun odaya serpiştirilmiş; tavan yüksekliğinde ahşap kitaplıklar deri ciltli kitaplarla doldurulmuştu. Martin itaatkârca annesini içeri, şöminenin yanına getirdi. Aklında ne olduğunu merak ediyordu ama görünüşe göre annesi söze nasıl gireceğini bilemiyordu.

Dul Kontes kendine bu ünvandan ibaret olduğunu ve bir de karşısında, son moda koltukta rahatça oturan centilmenin annesi olduğunu hatırlatmaya çalıştı. Tereddütle, özel kesim mavi ceketli, siyah dizlikli bu şık adamı inceledi. Açacağı konu hassastı, en azından ne yapacağı belli olmayan oğluyla konuşmak için. Temkinli bir nefes alıp söze girdi. "Bildiğin gibi arkadaşlarım bana şehirde olan her şeyle ilgili bilgi verir. Bana son haberleri, *dedikoduları* yazarlar."

Martin bu konuya ani bir nokta koyma isteğini bastırdı. Tek kaşını soğuk soğuk kaldırdı. "Yani?"

Dul Kontes gerildi. "Hemen savunmaya geçmene gerek yok," dedi. Martin gerçekten de babasına çok benziyordu. Biri konuşmak istemediği bir konu açtığında Martin'in babası da hemen kaçardı. "Sana sadece şunu söylemek isterim..." Martin onu durduramadan Leydi Catherine sözlerine devam etti. "Helen Walford'a büyük ilgi duyduğunu öğrendim. Doğal olarak herkes ona teklif etmeni bekliyor. Hiçbir zaman mantıksız bir insan olmadığından onunla evlenmeye niyetin olduğunu tahmin ediyorum. Bu konu-

yu açmamın tek sebebi hiçbir şekilde itiraz etmeyeceğimi bilmeni istemem." İğneleyici bir tonla ekledi. "Zaten itiraz etsem de dinlemeyeceğinin farkındayım. Leydi Walford'ın hikâyesini hatırlıyorum, ailesini de biraz tanırdım. Duyduğum her şeye dayanarak, onun senin kontesin olmaya son derece uygun olduğunu söyleyebilirim."

Martin'in şaşkınlığını görünce Leydi Catherine kaşlarını çatarak duraksadı ve ekledi. "Zaten küçük, parlak bir genç kızla evlenmeni hayal bile edemiyordum. Muhtemelen daha balayı bitmeden onu boğazlardın. Hatta büyük ihtimalle kız benim başıma kalırdı."

Dul Kontes, oğluna baktı ve gözlerindeki neşeyi gördü. "Bu yüzden bu noktaya geldim," dedi gözlerini kısarak. "Kocamdan kalan evin ne durumda olduğunu bilmiyorum ama onu da yenilemen gerekiyorsa burada olmak zorunda kalacağım."

Martin cevap vermeyince sözüne devam etti. "Safsatalara katlanacağım elbette."

"Boş versene." Martin kadehini koltuğunun yanındaki masaya bırakıp annesinin, yüzünü rahat görebilmesi için öne eğildi. "Tam on yıldır üst kattaki odada yaşadın. Neredeyse elli yıldır bu evde yaşıyorsun. Ne ben ne de eşim senin gitmeni isteriz."

Annesi bir süre ona baktı. Önerisini kabul etmek istiyor ama kimsenin ona acımasını istemiyordu.

"Saçmalama," dedi en sonunda. "Eşin tabii ki beni ve Melissa'yı bu evde istemez."

Martin gülerek koltuğuna yaslandı. "Melissa'yı unutmuşum," diye itiraf etti gözleri parlayarak. "Kim bilir?" dedi gülümseyerek. "Belki Güzel Juno onu konuşturmayı başarır."

"Kim?"

Martin annesinin şaşkınlığını gülümsemeyle geçiştirerek konuşmaya devam etti. "Her şeye rağmen Helen'ın senin burada yaşamanı isteyeceğinden eminim. Çok iyi anlaşacaksınız. Ayrıca ne zaman geleneklere uymayan bir şey yapmaya kalksam karşımda fena bir ittifak bulacağımdan şüphem yok. Belki de senin desteğine ihtiyacı olacak." Dul Kontes hâlâ ikna olmamış gibi göründüğünden Martin kös kös devam etti. "Çocuklara bakılması gerekecek."

"Çocuk mu?" Martin annesinin dehşet içinde olduğunu görünce farkında olmadan yanlış ifade ettiğini anladı.

Martin gülümsedi. "Henüz değil. Ne kadar çapkın olsam da çocukları evlendikten sonra yapmanın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Annesi gerçekten rahatladı.

"Şimdi bütün endişelerine yanıt verebildiysem, seni yukarı çıkarabilirim." Martin kalkıp sessiz, düşünceli annesini kucağına aldı.

"Yani Helen Walford ile mi evleneceksin?" diye sordu annesi merdivenleri çıkarken.

"Kesinlikle," diye yanıt verdi Martin. "Gün doğarken, birkaç güne kalmadan... Emin olabilirsin."

Martin kütüphanesine ve içkisine dönünce sözlerini hatırladı. Doğruyu söylemişti. Geriye kalan tek soru müstakbel eşini nasıl ikna edeceğiydi.

Koltuğuna yayılıp bacaklarını uzattı. Helen'ın teklifini neden reddettiği hâlâ gizemini koruyordu. Ama artık yolunu tıkayan bir engelin olmadığını biliyordu. Helen'ın sebebi kesinlikle fiziksel değildi, bu onu rahatlatmıştı. Belki suskunluğu daha basit bir sorundan kaynaklanıyordu. Bel-

ki de bir adamın sadakatine inanmak istemiyordu. Martin kaşlarını kaldırdı. İlk kocasının şöhretine bakılırsa buna inanmak zor değildi. Sorun neyse çözümünü bulacağına emindi. Onunla yattıktan sonra reddetmesine olan öfkesi dinmiş, ona duyduğu ihtiyaç arttıkça kızgınlığı sönmüştü. Artık mantıklı düşünebiliyor, Helen'ın önüne gelenle yatan biri olmadığını biliyordu. Helen'ın davranışının daha derinde yatan bir sebebi vardı. Martin'in önünde hâlâ bir engel vardı ama bu aşılamayacak gibi değildi. Yine de bir an önce çözmeliydi. Her geçen gün Helen'ı daha da özlüyordu. Onun için hiçbir şey, *hiçbir şey,* daha önemli değildi.

Martin kararlı bir tavırla içkisini bitirdi. Düşünecek hiçbir engel, hiçbir detay yoktu. Yarın şehre dönecek ve onu görecekti.

Onu baştan çıkaracak, onu kazanacaktı. Sonra da onu evine getirecekti.

***

İki gün sonra, öğle saatinde Martin atlarını, Half Moon Sokağı'nın tanıdık yerine sürdü. Helen'ın dar cepheli evinin önündeki kaldırıma yanaştırdı. Joshua atlayıp öne geldi. Martin dizginleri Joshua'ya attı. "Ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Gerekirse onları biraz yürütürsün."

Martin kararlılıkla merdivenleri çıktı. Helen bu kez "evet" diyecekti. O kabul edene kadar oradan ayrılmayacaktı. Elini kapıya kaldırdı ve donakaldı.

Kapının tokmağı yoktu.

Çan şeklindeki pirinç tokmağın normalde durduğu yerin boşluğuna baktı. Sadece izi kalmıştı.

Helen şehri terk etmişti.

Martin ne yapacağını bilemez halde geri dönüp arabasına yürüdü. Efendisinin ani dönüşüne şaşıran Joshua konuşmak için ağzını açtı, sonra kapadı. Sessizce dizginleri efendisine verip arkaya geçti. Bay Martin gök gürültüsü gibi göründüğünde soru sormaması gerektiğini deneyimlerinden biliyordu.

Arabasını tekrar yola çıkardığında Martin, Park'ı düşündü ama sonra vazgeçti. Şu an ihtiyacı olan son şey ayak üstü muhabbetlerdi. Atlarını Grosvenor Meydanı'nın ahırlarına çevirdi. Biraz sonra kütüphanesinde şöminenin önünde voltalar atıyor, kendini tutsak ve çaresiz hissediyordu.

Neden? Neden gitti?

Barham'ların balosundan sonra dedikodular o kadar kötü olamazdı. Hissettiği baskı yüzünden bir hata yapmış olabilirdi ama Londra'yı tanıyordu. Dedikoducular en fazla yirmi dört saat konuşmuş, sonra olayı unutmuş olmalılardı.

O zaman neden gitmişti?

Ondan kaçmak için mi?

Martin bu düşünceyi bir kenara attı ama başka bir açıklama bulamayınca tekrar düşündü. Oturamayacak kadar rahatsızdı, odada dolanıyordu. Bu davranışını Selina ya da başka biriyle tekrarlayacağını ve hayatını mahvedeceğini mi düşünmüştü? Martin hüsran dolu bir iniltiyle başını salladı. Hayır, Barham'dan sonra Helen'ın onun tekrar kalbini kıracağını düşünmesine inanamıyordu. Birlikte geçirdikleri uzun saatlerde birbirlerini tanımışlardı. Onun mutsuzluğunu gördükten sonra Martin'in sakinleşeceğini bilmeliydi. Martin onunla evlenmek istiyordu. Helen,

Martin'in onu üzeceğini düşünmemeliydi. Düşünmüş olabilir miydi?

Martin suçluluk duygusuyla odada dolandı.

Ani bir farkındalıkla durdu. Başını kaldırıp şöminenin üzerindeki aynada yansımasına baktı. Helen ondan kaçmak için gitmiş olamazdı çünkü Martin zaten gitmişti. Rahatlayıp derin bir nefes alarak koltuğuna oturdu. Helen bir iki gün içinde Martin'in şehri terk ettiğini fark etmiş olmalıydı. Ayrıca arkadaşlarının da böyle bir şeyi onaylayacağından şüpheliydi. O zaman...

O zaman neden gitmişti? Belki de bunun ilişkileriyle bir alakası yoktu. Ailesi yoktu, arkadaşlarının sayısı azdı ve hepsi zaten Londra'da yaşıyordu. Belki de Dorothea hastalanmıştı ve şehirden ayrılmak zorunda kalmışlardı. Hazelmere'in güzel eşini hatırlayınca Martin bunun pek mümkün olmayacağını düşündü.

Helen tamamen başka bir sebepten mi ayrılmak zorunda kalmıştı? Bu düşünce Martin'i yerinden sıçrattı. Bir an enine boyuna düşündükten sonra kalkıp zili çaldı. Yapacak somut bir şey bulması onu rahatlatmıştı.

Hillthorpe gelince Joshua'yı çağırttı.

Dakikalar sonra Martin'in düşüncelerini Joshua'nın sözleri böldü. "Beni mi istemiştiniz efendim?" Martin başını kaldırıp Joshua'yı yanına çağırdı.

"Takip etmeni istediğim adam, Hedley Swayne... Bu adamla bir ilişki kurduğunu söylemiştin."

Joshua omuzlarını silkti. "İlişki derken, can ciğer dost olmadık. Anlatabildim mi efendim?"

Martin anlamıştı. Gülümsemesinde bir zalimlik vardı. "Bu kadarı yeterli. Şimdi oraya gidip Bay Swayne'in son

zamanlarda neler yaptığını öğrenmeni istiyorum. Alışılmadık ziyaretçileri olmuş mu ya da herhangi bir toplantıya katılmak için hazırlanmış mı öğren. Hizmetçisinin fark ettiği bir şeyler olmalı."

"Evet, fark etmiş olmalı. Onu son gördüğümde adamın yeni, renkli, ipek boyun bağlarıyla uğraşıyordu. Söylediğine göre, beyefendinin tek düşündüğü giysileri."

Martin kaşını kaldırdı. "Kesinlikle dışarıdan böyle görünüyor. Ama Hedley Swayne'in kafasını taktığı bir şey daha olduğundan eminim." Joshua'ya emreden gözlerle baktı. "Hedley Swayne'in bu hafta ne yaptığını bilmek istiyorum. Hem de bir an önce."

"Elbette efendim."

Joshua, neşeli bir selamla gitti.

Martin'in tahmin ettiğinden çok daha çabuk döndü.

"Gitmiş, kaçmış."

"*Ne?*" Martin gömüldüğü koltuğundan fırlayarak kalktı. "Ne zaman?"

"Görünüşe göre beyefendi uşağını ve her zamanki eskortunu -o da ne demekse- alıp malikânesine gitmiş. Hizmetçi Cornwall'da olduklarını söyledi. İki gün önce gitmişler."

"İki gün..." Martin şöminenin önünde volta atarak düşünüyordu. "Sebebini söylediler mi?"

Joshua başını iki yana salladı. Efendisinin odada dolanmasını izledi, sonra kendisine bir emir vermeyince sordu. "Ne zaman geri döneceğini görmek için izlemeye devam etmemi ister misiniz?"

Martin durdu. Joshua'ya baktı ve yavaşça kafasını salladı. "İçimde, geri döndüğünde çok geç olacağına dair kötü

bir his var." Joshua'yı gönderdi ve volta atmaya devam etti. Yürümek düşünmesine yardımcı oluyordu.

Helen'ın şehri terk etmesiyle, Hedley Swayne'in gitmesi arasında bir bağlantı olmak zorunda değildi. Ama bu olmadığı anlamına da gelmiyordu. Martin küfretti. Bay Swayne'in Helen'ı kaçırması olayının peşini bırakmamış olmayı diledi. Helen Waldorf'la evleneceğini ve böylece Hedley Swayne gibi tiplerden koruyabileceğini düşündüğü için o küçük olayı göz ardı etmişti. O zamana dair anılarının yerini bizzat Helen ile yaşadığı daha ilgi çekici anılar almıştı.

Martin, hatıralarını bir kenara bırakarak endişelerinin üzerinde durdu. Cevap arıyordu ve bulmasının tek yolu doğru insanlara sorular sormaktı. Ve bu durumda doğru insan kesinlikle Hazelmere'lerdi.

Centilmen kulüplerindeki hızlı aramaları boşa çıkınca Martin, Hazelmere Malikânesi'ne gitti. Mytton onu gördüğüne çok sevinmiş gibi görünüp hemen kütüphanedeki efendisine haber vermeye gitmiş olsa da siyah beyaz çinili zeminde sabırsızca kıpırdanarak beklediği süre Martin'e çok uzun gelmişti. Nihayet kütüphanenin kapısı açıldı.

Kucağında vârisiyle Dorothea çıktı.

Barham'larda ona gözünde hançerlerle baktıysa, bugün mızraklar ve oklar fırlıyordu. Şaşıran Martin, bu bakışlarla öldürüldüğünü hissetti.

Sertçe başını eğen Dorothea dönüp merdivenleri çıktı. Duruşunun dikliğinden hoşnutsuzluğu belli oluyordu.

Martin hafifçe kaşlarını kaldırarak izledi. Dorothea'nın hâlâ kızgın olmasına çok şaşırmamıştı. Helen ile hâlâ arasını düzeltmemişti ve Dorothea da sonuçta onun en yakın

arkadaşıydı. Ama Dorothea'nın duruşundaki yargılayıcılık, Martin'e on üç yıl önce kadınların ona nasıl baktığını hatırlatmıştı.

Mytton geldi. "Lordum sizi bekliyor, lordum."

Mytton'un ifadesiz yüzünden bir şey anlamasına imkân yoktu. Kütüphaneye doğru onu takip etti.

İçeri girince, şüphelerinin gerçek olduğunu anladı. Hazelmere, açık Fransız penceresinin önünde duruyordu. Duruşundaki sertlikten Martin bir şey olduğunu anladı. Yaklaştıkça taş gibi ela bakışları fark etti.

Martin bir koltuğun yanında durarak arkasından tuttu. Kısa ve anlamlı bir şekilde kaşını kaldırıp iç çekti. "Şimdi ne yapmışım?"

Hazelmere bu sorunun altındaki anlamı özümseyene kadar kısa bir sessizlik oldu. Sonra yüz ifadesi biraz gevşedi. "Bilmiyor musun?" Sesi biraz boğuk çıkmıştı.

"Geçen gece Barham'larda yaptığım delilik dışında, başka bir kuralı yıktıysam haberim yok."

"Barham balosundan *önce* bile mi?"

Bu sessiz soruyu duyunca Martin arkadaşıyla göz göze geldi. Uzun bir andan sonra Martin önündeki koltuğa yavaşça oturdu. "Ah."

"Kesinlikle." Hazelmere de yavaş yavaş gelip karşısındaki koltuğa oturdu. "Sanırım doğru olup olmadığını sormama gerek yok."

Martin yüzünü ekşitti. "Onu tedavi edeceğimi söylemiştim, değil mi?"

Hazelmere kabullenmişlikle başını salladı. "Ama böyle bir durumun, ortalığa yayılmasına izin verebileceğini hiç düşünmemiştim."

"*Yayılmak mı?!*" Martin ayağa kalkmış volta atıyordu. "Kahretsin!" diye gürledi. "Nasıl duyulmuş olabilir?"

Hazelmere arkadaşının sinirini içten içe memnuniyetle izliyordu. "Bundan haberin olmadığını düşünmemiştim."

Yumuşakça konuşmuştu ama Martin altındaki imayı yakaladı. Kaşlarını öfkeyle çatarak dolandı. "Tabii ki haberim yoktu! Nasıl olur?" Durdu, dehşet içinde donakaldı. Yavaş yavaş koltuğa çöktü. "Dorothea ve diğer herkes, bilgiyi benim sızdırdığımı düşünüyor, değil mi?"

Hazelmere başıyla onayladı. "Leydi Rochester'a," diye ekledi. "Barham'lardaki kısa dansınızdan hemen sonra hikâyeyi yaymaya başladı."

Martin inleyerek başını ellerine gömdü. Serena nasıl öğrenmişti? Daha üzücü bir düşünce yüzeye çıktı. Kafasını kaldırdı. "Helen buna inanmış olamaz, değil mi?"

Hazelmere'in kaşları çatıldı. "Dürüst olmak gerekirse Helen'ın ne düşündüğünü bilmiyorum. Ona sorma şansım olmadı. Ortalıktan kayboldu, şehri terk etti. Nerede olduğunu sen bilirsin diye umuyordum ama anlaşılan öyle değil."

"Ben nerede olduğunu sana sormaya gelmiştim." Martin doğruldu, endişesi sinirini alt etti. "Balodan sonra sabah erkenden şehri terk ettim. Tam olarak ne oldu?"

Hazelmere kısaca anlattı. "Sonra Dorothea ve Ferdie düşünüp taşınması için onu yalnız bıraktı. Ertesi sabah gitmişti."

"Lanet olsun!" Martin tekrar ayağa kalkıp volta atmaya başladı. Durumu soğukkanlılıkla değerlendirmek için kendini zorladı. "Neyse ki durum düzeltilmeyecek gibi değil. Evlendiğimiz zaman haber olmaktan çıkacak."

Hazelmere başıyla onayladı. "Doğru. Ama merakımı mazur görürsen, düğün tam olarak ne zaman?"

Martin'in attığı bakışlarda hüsran ve saf kızgınlık vardı. "Akılsız kadın kabul etmiyor."

Ela gözler samimi bir şaşkınlıkla açıldı. Kara kaşlarını kaldırarak Helen'ın inatçılığını düşündü. "Ne halt etmek istiyor?" diye sordu nihayetinde.

"Keşke bilsem," diye mırıldandı Martin. "Ama ona bir ulaşabilsem aklını başına getireceğimden emin olabilirsin." Volta atmaktan yorulan Martin, koltuğuna döndü. "Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Hazelmere kaşlarını çattı. "Çok fazla seçeneği yok. Benim evlerimden birine gitmediğini biliyorum. Yoksa kulağıma gelirdi. Bir hana falan da gittiğini sanmıyorum."

Martin başını salladı. "Çok riskli olurdu."

Hazelmere başıyla onaylayarak devam etti. "Geriye Heliotrope Kulübesi kalıyor."

Martin sorgulayan bakışlar attı.

"Helen'ın mülklerinden hiçbirinin Walford mirasının çöküşünden kurtarılamadığını anlatmıştım değil mi?" Martin başını sallayınca Hazelmere devam etti. "Düşününce bu doğru. Ama Heliotrope Kulübesi bir kumarbazın onurundan aşağıda görülürdü. Dolayısıyla Helen'ın babasından ona kalan tek şey buydu. İki hektar üzerinde, küçücük bir yer. Cornwall'da."

"*Cornwall da mı?*"

Martin'in duyduğuna inanmıyormuş gibi tepki gösterdiğini görünce Hazelmere gözlerini kırptı. "Evet. Cornwall. Biliyorsun, Devon'un biraz ilerisinde."

Martin onun alaycılığını bir kenara attı. "Kahrolası ye-

rin nerede olduğunu biliyorum ama Hedley Swayne'in de nerede olduğunu biliyorum. Onun mülkü de orada."

Hazelmere'in ela bakışları şaşkındı. "Cornwall'da birçok kişinin mülkü var."

"Ama," dedi gaddarca Martin tekrar ayağa kalkarken, "başka hiç kimse Helen'ı kaçırmaya kalkmadı."

Hazelmere gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

Yine volta atan Martin omzunun üzerinden anlatmaya başladı. "Helen'la ilk defa burada değil, Somerset'te, Ilchester'a yakın bir yerde tanışmıştım. İki zorba onu bir balodan kaçırmıştı. Efendilerinin gelmesini bekliyorlardı. Öğrendiğim her şeyden yola çıkarak söylüyorum, o efendi Hedley Swayne'di. Helen da öyle olduğunu düşünmüştü."

Hazelmere gözlerini ona çevirdi, sonra düşünüp taşınmaya başladı. "Bu hiç mantıklı değil," dedi en sonunda.

"Mantıklı olmadığını biliyorum," dedi Martin homurdanarak.

"Hepimiz Swayne'in Helen'ın peşinde koştuğunu görüyorduk ama bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmezdim."

Martin başını salladı. "O kesinlikle bizden biri değil." Bir an sonra konuşmaya devam etti. "Göremediğimiz bir sebep olmalı. Ama sebep her neyse cevabı Hedley Swayne'den almadan önce Helen'ın güvenliğini sağlamayı tercih ederim."

Hazelmere bu konuda tamamen hemfikirdi. "Sen mi gideceksin, yoksa ben mi gideyim?"

"Eğer yolu tarif edersen ben giderim. Eşinin en yakın arkadaşıyla çok uzun bir konuşma yapmaya niyetliyim.

Hatta sonrasında Merton'a uğrayıp öyle döneriz." Helen'ı Hermitage'a götürme düşüncesiyle, Martin'in yüzü o gün ilk defa yumuşamıştı.

Hazelmere başıyla onaylayıp ayağa kalktı. "Yol tarifini yazacağım. Çok basit değil."

Martin, Hazelmere'in onu tam Heliotrope Kulübesi'nin kapısına kadar götüreceğini garanti ederek hazırladığı karışık yol tarifini alarak Hazelmere Malikânesi'nden çıkarken durup Hazelmere'den öldürücü bakışları konusunda eşiyle konuşmasını istedi.

Grosvenor Meydanı'ndaki kapısından girer girmez Martin emirler yağdırmaya başladı. Joshua'dan atları hemen dizginlemesini isterken yukarı çıkıp bir çantaya birkaç kıyafet doldurdu. Çantanın dibine gömlekleri ve yeni yıkanmış kravatları koyarken Martin yüzünü buruşturdu. Bütün nezaket kurallarına uyması gerekiyorsa artık bir uşağı olmalıydı. Onun gibi adamların genelde olurdu ama Martin olaylı hayatı boyunca kendi başının çaresine bakmıştı. Ama madem toplumca kabul edilen bir evlilik hayatına başlayacaktı, bir uşak bulması kaçınılmazdı. Evlilik düşüncesi onu hazırlıksız yakalamıştı.

Cornwall'de neyle karşılaşacağını kim bilebilirdi? Helen'ı "evet" demeye ikna etmek için ne kadar uğraşması gerekecekti? Her şeye rağmen, Helen teklifini kabul ettiği anda ödülünü alacağı garanti olduğundan durum ona makul geliyordu.

Çarpık bir gülümseme Martin'in dudaklarını kıpırdattı. Çantasını hazırlamaya devam ederken, bir yandan da içinden Winchester piskoposuyla yapacağı konuşmayı prova ediyordu. Babasının tanıdığı olan piskoposun, onun gibi

bir çapkını evliliğin kutsal bağlarıyla bağlamaktan son derece memnun olacağına emindi.

***

Four Swans'taki yatak çok rahatsızdı. Martin, rahat hayatına ne kadar alışmış olduğunu fark ederek gerinip gözlerini kapadı. Fazla yorucu bir gün geçirmişti.

Önce Londra'ya gelmiş, Güzel Juno'ya dair bütün planları onun yokluğuyla yerle bir olmuştu. Sonra Hazelmere'le konuşmuş ve bu yolculuğa hazırlanmıştı. Sekreterinin izin günü olduğundan, evden çıkmadan önce masasının üzerinde biriken mektuplarına bakmaya karar vermişti. Mektup yığını içinde, üzerinde sekreterinin aceleyle yazılmış mesajıyla Helen'ın kısa notunu bulmuştu. Önce, Helen yardımını istediğinde orada olamadığı için üzülmüştü. Sonra yardım çağrısının anlamını kavramıştı.

Kalbini kırmış olmasına rağmen Helen onu çağırmıştı. Demek ki yasak ilişkilerini saklamak için onu yanında istemişti. Sonuçta birlikte oldukları sürece çok zor olmayacaktı. Ortada yanlış bir şey yokmuş gibi davranırlardı, kimse de üzerlerine gitmezdi.

Ama bu çağrısının önemli yanı; Helen'ın onu tekrar görmeye, onunla tekrar konuşmaya hazır hissetmiş olmasıydı. Bu Martin'i cesaretlendirdi.

Derin bir nefes alarak omuzlarını rahatlattı. Onu bekleyen çok şey vardı. Ekselansları'nın huzurunda akşam yemeğine davet edilmek için Londra'dan Winchester'a zamanında gitmeyi başarmıştı. Yaşlı akrabası tahmin ettiğinden daha iyi karşılamıştı onu ama biraz meraklıydı. So-

nuçta özel bir izin alabilmişti. Bunu da halledince üç gün sonrasını iple çekmeye başladı.

Ertesi gün, sabah erkenden yola çıkmış olsa da Heliotrope Kulübesi'ne ulaşması iki günden fazla sürecekti. İki gün boyunca bir yandan dileyeceği özürleri ve evlilik teklifini kafasında evirip çevirirken bir yandan da atlarını düzgün sürmesi gerekecekti. O akşam az daha bir hendeğe saplanacaklardı. Arabasını düzgün sürebilecek kadar dikkatini toplayabilmesi gerekiyordu. Daha fazla geç kalamazdı.

Birlikte geçirdikleri günün, *cemiyete* nasıl sızdığını hâlâ anlayamıyordu. Ne kadar çapkın olsa da muhtemel skandalın ona fazladan bir silah verdiğinin farkındaydı. Bunu dikkatle kullanmalıydı tabii ve sadece Helen isteksiz davrandığı sürece. Hiçbir kadın, dalavereyle bir karara zorlanmaktan hoşlanmazdı. Bunu kimse ondan daha iyi bilemezdi. Ama Martin bir şekilde, Helen'a aşkını ifade ederken onunla evlenmesinin toplum tarafından en çok kabul görecek yöntem olduğunu inceden gösterebilmeliydi.

Helen'ın onu reddetmesinin altında yatan nedeni hâlâ bulamamıştı. Tekrar evlenme konusunda çekinceleri varsa onu ikna etmenin tek yolu onunla evlenip yanıldığını kanıtlamak olurdu. Böyle bir durumda inceden ikna etmeye çalışmak çok yanlış olmazdı herhalde?

Martin kaşlarını çatarak bu küçük detayları kafasından atıp her zamanki iyimser tavrını takındı. Helen Walford'ın eşi olmasını istiyordu ve nasıl olursa olsun onunla evlenecekti. Sonuçta bu Helen için de en iyisiydi.

Açık pencereden ay ışığı sızıyor, hafif meltemle perde-

ler kıpırdıyordu. Martin uykuya dalacağını hissetti. Rüyalarında hiç şüphesiz en son uyuduğu han yatağını ve güzel yoldaşını görecekti.

On Birinci Bölüm

İki kaşık süt mü koymalıydı, bir mi? Helen unlu elleriyle alnını silerek Janet'in tarifini hatırlamaya çalıştı. Hizmetçisini bir kilometre uzaklıktaki küçük köydeki değirmene, daha fazla un almaya yollamıştı. O sırada da kalan malzemelerle ekmek yapmaya karar vermişti.

Daha önce hiçbir şey pişirmemişti. Ambarda geçirdikleri gece, yapılmasına yardım ettiği pankekler dışında. O zaman bile pişirme işini aslında *o* yapmıştı. Unutmasına yardımcı olacağını umut ederek adını anmak istediği o adamın düşüncesiyle gözleri doldu. Rahatsızlıkla gözlerini kırpıştırdı. Burnunu çekti. Kahretsin! Daha önce hiç ağlak bir tip olmamıştı ama Londra'yı terk ettiğinden beri hep ağlamaklıydı. Bu işe yaramazdı. Kendini toparlayıp hayatına devam etmeliydi. Hayatı artık çok çekici görünmese de. Bir anlığına geleceğe dair umutlarla dolmuştu içi. Hepsi

suya düşmüştü ama aslında hayatı eski halinden daha kötü değildi. Duygularıyla baş etmeye çalıştı ama başaramadı. Duyguları sadece Martin'i kaybettiği için üzülmeye yarıyordu.

Helen dişlerini sıkarak iki elini hamura soktu. Aniden harekete geçmesi aslında, ne kadar sonuçsuz olsa da hayatta bir amaç edinmek isteğinden kaynaklanıyordu. Heliotrope Kulübesi yeterince rahattı ama erkek hizmetçileri olmadığı için her şeyi Janet'in yapması gerekiyordu. Helen küçümseyerek hamura dokundu ve temizlik ile yemek işlerine yardım etmesi için genç bir kız alması, hatta bir de bahçıvan tutması gerektiğini düşündü.

Mutfak, kulübenin zemin katını oluşturan büyük odanın güneşli bir parçasıydı. Oturduğu masanın yanındaki pencere küçük mutfak bahçesine bakıyordu. Bitkiler fazla büyümüş, mevsimin yabani otları sarmıştı. Sadece Janet'ın temizlemeye başladığı köşede kırmızımsı toprak görünüyordu. Helen, kulübenin açık kapısından girip buklelerini uçuşturarak arka kapıdan çıkmadan önce keskin meltemi içine çekti. Yüzünü buruşturarak bakır kâsedeki unlu yığına baktı. İki kaşık olmalıydı.

Süt sürahisini dolaba yerleştirirken at kişnemeleri ve çukurlu yoldan gelen ağır, araba tekerleği seslerini duydu. Helen donakaldı. Kalbi beklentiyle güm güm atmaya başladı.

Kulübe yolun sonunda olduğu için önünden hiç araba geçmezdi. Onu ziyarete gelen kimdi?

Bir ihtimal, aklını karıştırdı.

Sonra bir ses duydu. Hafif bir ses talimat veriyordu. Sesin Merton Kontu'na ait olmadığını anladı.

Hayal kırıklığı onu tekrar ümitsizliğe boğdu.

Kapı eşiğinden sert ayak sesleri gelirken ellerini bakır kâseden hiç ayırmadan, mümkün olduğunca ilgili görünmeye çalışarak "İçeri gelin!" diye seslendi.

Kapıda Hedley Swayne'in cılız bedenini görünce şaşırdı. "Leydi Walford?"

Helen iç çekmemek için kendini tuttu. Kırsal misafirperverliğine göre onu en azından biraz dinlenmesi için içeri davet etmesi gerekiyordu. "Gelin, Bay Swayne." Beklenmedik misafiri, kırsal çevresini onaylamayan bir yüz ifadesiyle edalı edalı Helen'ın küçük ön odasına ilerlerken onu izledi. "Buralarda Londra'dan birilerini görmeyi beklemiyordum. Ziyaretinizi neye borçluyum?"

"Sevgili leydim." Hedley Swayne coşkuyla eğildi. "Bu sadece bir komşu ziyareti." Helen şaşkınlıkla bakınca ekledi. "Creachley Malikânesi bana ait."

Creachley Malikânesi mi? Helen gözlerini kırpıştırdı. Öyleyse Hedley onun en yakın komşusuydu. Malikâneye ait arsaların hepsi Helen'ınkini çevreliyordu. Yakın çevredeki tek, büyük mülk oydu.

"Anladım," dedi. "Ne kadar da düşüncelisiniz." Yakınındaki bir koltuğa doğru, beti benzi atmış eliyle işaret etti. Hedley ceketinin kuyruklarından şikâyet ede ede oturdu. Helen'ın bu ziyaret ve Swayne'in bu kadar yakınında olmasıyla ilgili ilk hissettiği kederdi. Onun geliş sebebine de bir gram inanmamıştı. "Burada olduğumu nereden biliyorsunuz?"

Hedley'nin solgun gözleri bir an boş boş baktı. "Eee... Bir şekilde kulağıma geldi. Köyün fısıltı gazetesi yani..."

Helen başını nazikçe eğdi. Hayatının çoğunu kırsalda

geçirdiği için Hedley'nin ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu ama hiçbir köyün fısıltı gazetesi, hızı Helen'ı her zaman şaşırtmış olsa da, bu kadar hızlı olamazdı. Janet ile akşam geç bir saatte gelmişlerdi. Arabası ve yardımcıları da hemen Londra'ya doğru yola çıkmıştı. Köyden birinin, geldiklerini öğrenmesi ancak bugün mümkündü. Onun yolu da Janet'ın değirmende görülmesiydi. Hedley Swayne yalan söylüyordu ama amacı neydi?

"Size çay ikram edeyim mi bayım?"

Hedley bu öneri karşısında hafiften tedirgin göründü. Fitil fitil gözleri, büfenin üzerindeki küçük içki sürahisine kaydı. Helen onun bakışlarını yakaladı ve müşkülpesent Bay Swayne'in çay içmeyeceğini anladı. "Ya da belki biraz çuha çiçeği şarabı almak istersiniz?"

Hedley Swayne seve seve kabul etti. Janet'ın hazırladığı erzakların içine bir şişe şarabı koyuveren Londra'daki aşçısına içinden teşekkürler ederek ellerini kâseden çekti ve vıcık vıcık parmaklarına dehşetle baktı.

"Hımm... İsterseniz siz bana kadehlerin yerini söyleyin."

Helen, bu komşuvari yardım gösterisiyle sakinleşerek Hedley'yi büfenin altındaki dolaba yönlendirdi. Ziyaretçisinin kalkıp kadehini alışını izlerken kaşlarını çatarak bu kez neyin peşinde olduğunu düşündü. Ziyaretinin sebebinin saf komşuluk göstergesi olmadığından emindi. Ama ne elde etmeyi düşünüyordu? Giyimi her zamanki gibi süslüydü, Cornwall'un derinliklerindeki bir kulübeye değil de Grand Strut'a daha uygundu. Patlıcan rengi ceketinin altındaki sarı pantolonu ve dev gibi sarı bir boyunbağıyla moda merakını belli ediyordu. Çoğu züppe

gibi, sosyete erkeklerinin giydiği parlak, uzun çizmeleri küçümsediğinden; altın tokalı, topuklu ayakkabıları tercih etmişti. Boyunbağının üzerinde altın bir broş vardı. Dev, züppe saati; korkunç, mor işlemeli yeleğinin üzerindeki kaşelerin büyüklüğüyle yarışıyordu. Helen iyice inceleyince Hedley'nin etki bırakmak için giyindiğine karar verdi. Ne yazık ki bulunduğu ortam düşünüldüğünde zavallı derecede uygunsuz görünüyordu.

Helen'ın üzerindeki yuvarlak yakalı, düz, zeytin yeşili elbisesi köy atmosferine çok daha uygundu. Elbisenin renginin, günlerce ağlamaktan solan cildine bir katkısı olmuyordu. Zaten umrunda da değildi. Kendine özen göstermesine gerek yoktu, komşularını etkilemek gibi bir istek duymuyordu. Hedley Swayne olsa bile.

Kendine cömert miktarda çuha çiçeği şarabı koyan Hedley koltuğuna döndü. "İtiraf etmeliyim ki, sevgili Leydi Walford, sizin gibi birinin böyle kadın işleri yaptığını görmek güzel."

Helen, Hedley'nin gülümsemesine dikkatle baktı. Halinden memnun görünüyordu, hatta fazla memnun. Sanki son derece zor bir sorunu çözmüş ve ödülünü almak için bekliyordu. Helen'ın rahatsızlığı arttı ama ne diyeceğini bilemeden sadece başını salladı. Neyse ki Hedley'nin çenesi asla yorulmazdı. Konuşmaya öyle devam etti ki Helen amaçsız olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sonra anlattığı *cemiyet* buluşmalarının hepsinde benzer bir nokta olduğunu fark etti. Hepsi son dönemlerdeki skandallar ve bu skandalları yaşayan kadınların nasıl kötü etkilendiğiyle ilgiliydi. Doğru anlarda doğru sesler çıkararak Hedley'yi konuşmasına devam etmesi için teşvik etti ve tahmininin gerçekliğini ölçtü.

Tam da şüphelendiği gibiydi.

"Aslına bakarsanız," dedi Hedley şarabından bir yudum almak için duraklayarak, "şehirden altı gün önce ayrıldım. Sezon çok moral bozucu geçti, sizce de öyle değil mi?"

Helen uygun bir şekilde mırıldandı.

"Hatta," dedi Hedley, tırnaklarını inceleyerek, "üzücü bir dedikodu dolaşıyordu."

Helen'ın sabrı taşmıştı. "Öyle mi?" Sesi en az kutuplar kadar soğuktu. Ama maalesef etkisi umduğu gibi olmadı.

"Ah canım Leydi Walford!" Hedley Swayne ayağa kalkıp ona yaklaştı.

Helen'ın gözleri, Hedley'nin kadehini masaya koyduğunu görünce fal taşı gibi açıldı. Şok içinde olduğu yerde kaldı. Hedley sanki ona sıkıca sarılacak gibi kollarını açarak yaklaşıyordu. Bir kolunu üzerinde hissedince Helen sıçrayarak kendine geldi. "Bay Swayne!" Onu itmek için ellerini uzattı. Ama Hedley sanki Helen ona kızgın bir damgayla saldıracak gibi geriye sıçradı. Helen parmaklarının hâlâ hamur içinde olduğunu fark etti.

Hedley, mükemmel giysilerine bir şey olacağı korkusuyla ona bakarken Helen kıkırdamamak için kendini zor tuttu. Sonra kararlılıkla ellerini hamura geri soktu. Parmaklarında bu ölümcül silah varken güvendeydi. "Bay Swayne," dedi sakin olmaya çalışarak. "Ne dedikodusu duyduğunuzu bilmiyorum ama bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Hedley Swayne, kendini çok iyi hazırladığı gösterisi yarıda kesildiği için gücenmiş bir şekilde kaşlarını çattı. "Sizin için söylemesi kolay olabilir leydim," dedi küstahça. "Ama insanlar konuşmaya devam edecek, biliyorsunuz."

"Ne söyledikleri beni ilgilendirmiyor," diye cesaret kırıcı bir ses tonuyla cevap verdi Helen. "Dedikodu, dedikodudur. Ötesi yok."

"Ah, evet. Ama bu dedikodu özellikle daha detaylı," diye sözlerine devam eden Hedley ev sahibesinin gözlerindeki öfkeyi görünce alelacele yön değiştirdi. "Ama buraya gelme sebebim bu değildi, hayır."

"Bay Swayne," dedi Helen bıkkınlıkla. "Ne konuşmak isterseniz isteyin ben duymak istemiyorum."

"Bu kadar aceleci olmayın leydim." Hedley Swayne bir adım geri çekilerek Helen'ın bakışlarına karşı gücünü topladı. "Sert tepki vermeden önce benim önerimi dinlemenizi isterim."

Helen'ın dudakları gerildi. Elinden geldiğince sakin bakmaya çalışarak kendini ona kulak vermeye zorladı.

Helen'ın sessizliğinden güç alan Hedley Swayne uğursuz bir nefes aldı. "Açık konuşacağım için beni mazur görün leydim ama ismi lazım olmayan bir adamla düşüncesizce yaşadıklarınız bütün şehirde konuşuluyor. Tabii hepimiz," diye devam etti, "ilişkinin bittiğini anladık." Kapıya doğru birkaç adım atıp Helen'a sertçe baktı. "Doğal olarak bütün bu süreç ve sonucundaki duyumlar sizi nahoş bir duruma soktu. Bu yüzden de..." Hedley tekrar Helen'a doğru yürüdü. "Sizi toplumun gözünde, toplumun acımasız gözünde, eski pozisyonunuza getirecek her türlü teklifi memnuniyetle karşılamalısınız."

Helen, onun ölçülü duraksamalarına karşı kahkahasını bastırmakta zorluk çekmedi. Hedley'nin sözü nereye getireceğini anlamıştı.

"Bu yüzden de, sevgili Leydi Walford, burada beyaz atlı

bir prens olarak karşınızdayım. Size soyadımın himayesini teklif etmek için geldim."

Helen'ın bu teklifi mümkün olduğunca kibar bir şekilde reddetmesi gerekiyordu. Niyetinin söylediği gibi iyi olmadığını biliyordu ama sonuçta bir komşu olduğu için onu gereksiz yere düşman etmesine gerek yoktu. "Bay Swayne, teklifiniz benim için gerçekten çok değerli. Ama ne yazık ki tekrar evlenmeye hiç niyetim yok."

"Evlilik haklarımı isteyeceğimden korkmanıza gerek yok leydim. Teklif ettiğim sadece sözde bir evlilik. Sonuçta siz bir dulsunuz, ben de şehirde bir adam. Çok iyi idare edeceğimize eminim. O konuda hiçbir endişeniz olmasın."

Hedley Swayne farkında değildi ama söyledikleri Helen'ın korkularını hafifletmek yerine onu alaşağı eden ıstırabını arttırmaktan başka bir şey yapmıyordu. Martin ona çok daha fazlasını sunmuştu ve reddetmek zorunda kalmıştı. Zalim kader ona, Merton Kontu yerine Hedley Swayne'in bu sahte teklifini reva görmüştü. "Bay Swayne, ben gerçekten..."

"Hayır, hayır! Acele etmeyin. Avantajlarını düşünün sadece. Böylece bütün dedikoduları susturacaksınız, bu köyde sürünmek yerine hemen Londra'ya dönebileceksiniz."

"Ben köyü seviyorum."

"Ah... Tabii." Bir anlığına Hedley'nin ışığı söndü. Sonra tekrar parladı. "Peki madem öyle, Creachley'de kalabilirsiniz. Hiç sorun olmaz. Ben orada kalamam ama istemiyorsanız şehre dönmenize gerek yok."

Helen gururla diklendi. "Bay Swayne teklifinizi kabul edemem... Etmeyeceğim. Lütfen," Hedley'nin tepkisini

durdurmak için hamurlu ellerinden birini kaldırdı. "Konuyu daha fazla uzatmayın. Tekrar evlenmeye niyetim yok. Kararım nihaidir."

Hedley'nin ifadesiz suratı asıldı. "Ama benimle evlenmelisiniz. Mantıklı olan bu. Merton sizinle evlenmeyecek. O sizi mahvetti ve evlenmekten başka çareniz yok. Benimle evlenmelisiniz, gerçekten."

Helen'ın içindeki son direnç kırıntısı da bu sözlerden sonra yok oldu. "Bay Swayne, kimseyle evlenmek zorunda değilim!"

Hedley, onun bakışlarına mücadeleci bir şekilde karşılık verdi.

Helen, ne kadar süre birbirlerine bakışlarıyla böyle meydan okuduklarını asla öğrenemeyecekti. Çünkü o sırada birinin geldiği duyulmuştu. Başka bir araba daha... İnanılır gibi değildi. Helen garip bir şekilde nefes almayı kesmişti. Bu kez kimin geldiğini görmek için gözlerini kapıya dikti.

O çok iyi tanıdığı, geniş omuzlu, dev beden ışığı kestiğinde rahatlasa mı, kaygılansa mı bilemedi. Martin'in gelip onu bulacağını tahmin etmeliydi.

Odada gezinen soğuk bakışlar, tuhaf bir şekilde donakalan iki kişiyi görünce parladı. Martin bir tartışmanın ortasına düştüğünü hemen anladı. Sanki bir sahnedeymiş gibi Helen masanın diğer yanında, elleri bakır bir kâsenin içinde, yüzüne dökülen altın bukleler arasından ona bakıyordu. Kendine iyi bakmadığı bir bakışta anlaşılıyordu. Yol boyunca onun bir anda şehirden kaçışına duyduğu kızgınlık arttı. Ama öncelikle onu rahatsız ettiği aşikâr olan Hedley Swayne'den kurtarmalıydı.

Martin soğuk soğuk Helen'a başını eğip odaya girdi. Sonra Hedley Swayne'e döndü. "Swayne." Martin, Hedley Swayne'in coşkuyla eğilmesini sertçe başını sallayarak yanıtladı. Adamın yüzünden dedikoduları duyduğu kolayca okunuyordu. Bunu kullanarak Helen'a yaklaşmaya mı cüret etmişti? Martin, Hedley Swayne ne kadar erken orayı terk ederse o kadar güvenli olacağını düşündü. Hedley Swayne için tabii. "Sanırım gitmek üzereydiniz Bay Swayne?"

Hedley Swayne yutkundu. Gerginlikle Helen'a baktı.

Helen onun bakışlarını hissetti ama karşılık vermedi. Bir daha asla göremeyeceğini sandığı adama doya doya bakmakla meşguldü. Martin'le tekrar tartışmaya gireceği anlamına geliyordu bu, ama o anda hiçbir şey umrunda değildi. Martin'in derin, pürüzlü sesi bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Helen tekrar hayata dönmüştü. Gözlerini; Martin'in ceketin mavi kumaşını esneten geniş omuzlarında, deri pantolonun içindeki kaslı, uzun bacaklarında gezdiriyordu. Siyah bir saç perçemi kaşının üzerine düşmüştü. Sadece varlığının bile nasıl heyecan yarattığını unutmuştu. Ama en azından bir anlığına sıcaklığın tadını çıkardı.

"Aslında... Hayır."

Bu tereddütlü cevap, Martin'in bütün dikkatini şaşırmış züppenin üzerinde topladı. "Ne demek 'hayır'?"

Martin'in sesinde safi öfke vardı. Helen tehlikeyi fark ederek gözlerini kırpıştırdı. Şu anda son istediği şey Hedley Swayne'i yok olmaktan kurtarmak için kendini tehlikeye atmaktı! Martin'i tanıyordu, bir başlasa duramazdı.

"Şöyle ki, lordum, siz bölmeden önce hanımefendi ile

nazik bir görüşme yapıyorduk ve konuyla ilgili bir karara varmadan gitmem düşüncesizlik olur," dedi Hedley cesaretini mümkün olduğunca toplayarak.

Martin'in yüzü karardı. Fırtınalı gri gözler ona döndüğünde Helen hangi talibini teşvik etmenin daha güvenli olacağını bilemiyordu. Martin'den dalga dalga tehdit yayılıyordu. Ayrıca çok kararlı görünüyordu. Çenesini sıkmış, soğuk soğuk bakıyordu. Onu evliliğe ikna etmek için ne kadar ileri gidebileceği hakkında Helen'ın hiçbir fikri yoktu. Hedley ile başa çıkabileceğini biliyordu ama Martin konusunda şüpheliydi.

Martin masanın karşı tarafına doğru birkaç adım attı. "Ne tür bir 'nazik görüşme' yapıyordunuz?"

Helen, Hedley'yi dürtmek istedi ama çok uzağındaydı. Tam tahmin ettiği gibi aptal adam çenesini kaldırıp konuştu. "Doğruyu söylemek gerekirse sizin pek de ilgi duymadığınız bir konuyu konuşuyorduk lordum. Evlilik hakkında konuşuyorduk."

Martin'in kara kaşları kalktı. "Anladım. Kimin evliliği?"

Helen gözlerini kapadı.

Hedley gözlerini kırpıştırdı. "Elbette bizimkini." Hedley duraksadı. Zaten başka bir şey söyleyemeden Martin'in, dikkatle kontrol ettiği kalın sesi araya girdi.

"Düşündüğünüzün aksine evlilik teklifleri konusunda neredeyse uzmanlaştığımı söyleyebilirim."

Martin gri gözleriyle Helen'a bakış attı. Helen tam o anda gözlerini açarak bu bakışları yakaladı ve yüzünü buruşturmamak için kendini tuttu.

"Leydi Walford'a zaten evlenme teklif etmiştim. Burada olmamın sebebi bu teklifi yinelemek ve hanımefendinin son kararını öğrenmek."

Hedley Swayne'in ağzı bir karış açık kaldı.

Helen gözlerini kapatıp numaradan bayılma isteğine direndi. Son üç kelimenin altındaki vurguyu kavramıştı. Martin ona bunun son olduğunu, mutluluğu yakalamak için son şansı olduğunu söylüyordu. Martin onun yüzüne bakmak için döndü. Gri gözleri tetikte, keskindi. Sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Evet canım?" Gri bakışlar hafiften alaycı, güvenilmez bir hale bürünmüştü. "İlişkimiz herkes tarafından duyulduğuna göre en uygun çözüm evlilik gibi görünüyor. Görünüşe göre iki seçeneğin var. Merton Kontesi veya Bayan Swayne olmak. Hangisini seçeceksin?"

Helen'ın soluğu kesildi. *Korkunç!* Onu bir karar vermek zorunda bırakmıştı. Ya birinin teklifini kabul edecekti ya da toplumun kurallarını umursamayan ahlaksız bir kadın gibi görünecekti. Onu soktuğu bu duruma içgüdüsel tepkisi ikisini de reddetmekti. En azından Martin, onun evlenmek zorunda olmadığını biliyordu. O ve lanet gri gözleri bu durumu kendi amacına ulaşmak için kullanıyordu. Tam ağzını açacakken kalın, pürüzlü sesi ona engel oldu.

"Seçimini yapmadan önce dikkatlice düşün canım."

Gözlerindeki ifadeden, ikisini de reddetmesinin hiçbir işe yaramayacağını anladı. Helen zorla derin bir nefes alarak düşünmeye çalıştı. Hedley Swayne ona büyülenmiş gibi bakıyordu. Şüphesiz Martin'in teklifini hemen kabul etmemiş olması, Hedley'ye cesaret vermişti. Eğer ikisini de reddederse, sadece biri değil, ikisi de sürekli baskı yapacaktı. Martin onun son şansı olduğunu söylemiş olabilirdi ama Helen buna inanmıyordu. Martin kararlıydı ve Helen son on üç yılda çok az kişinin onu reddetmiş olabileceğini

biliyordu. Diğer yandan, eğer Martin'i reddederse Hedley asla umudunu kesmeyecekti. Martin de son on iki ayda yaptığı gibi ısrar edecek ama cesareti kırılacaktı.

Bakışları, masanın karşısındaki gri gözlere kilitlenince Helen bütün gücünün yitip gittiğini hissetti. Kaşlarını çatarak gözlerini Martin'in gözlerinden kaçırdı ve istemsiz hareketle yüzündeki bukleleri geriye itmek için elini kaldırdı. İki adam da onu durdurmak için harekete geçti. İrkilen Helen, ellerinin ne halde olduğunu tam zamanında hatırlayıp bileğini kullandı. "Bir dakika düşünmeme izin verin," diye rica etti.

Bu tavrı Martin'i şaşırtmıştı. Kaşlarını çattı. Düşünecek ne vardı ki? Birbirlerini seviyorlardı, düşünüp taşınacak bir şey yoktu. Helen o kadar yorgun görünüyordu ki Martin onu kucağına alıp, yatağına götürüp uyutmak istedi. Bu da aşkın onu ne hale getirdiğinin iyi bir göstergesiydi. Şimdi istediği tek şey teklifinin kabul edilmesiydi. Sonra Helen'ı toparlamak için ona çok iyi bakması gerekecekti. Diğer her şey ikinci plandaydı. Hedley Swayne'in varlığı bir fırsat olmuştu. Helen'ın içgüdüsel olarak o adamı sevmediğini biliyordu. Bu duygusu çok güçlü olmasa da güzel bir kadının, güzel kadınların ihtiyaç duymadığı türden bir adama duyduğu doğal bir antipatiydi. Bu durum, Helen'ın zincirlerini kırmasını sağlayacaktı. Sadece bir "evet" demesi gerekiyordu. Sonra Martin, onu bu kararından asla pişman etmemek için, ilk evliliğinde ne kadar mutsuz olduysa ikincisinde o kadar mutlu olması için bütün hayatını adayacaktı. Sonuçtan son derece emin bir şekilde Helen'ın kararını bekledi.

Helen yerde bir delik açılsa da onu içine çekse diye dü-

şünüyordu. Ya da Janet gelip bu çıkmazı bozabilirdi. Yeter ki seçimini yapmak zorunda olmasaydı. Hedley Swayne ile evlenmek istemiyordu. Ama her geçen dakikada onunla bir evlilik fikri kafasına daha fazla yerleşiyordu.

Onu öfkeyle evden kovduktan ve Barham'ların balosunda yüzüne tokat gibi çarpan tavrından sonra Martin'i bir daha görmeyeceğini sanıyordu. Tabii bunların hepsi, onun karakterinde bir adam için doğal tepkilerdi elbette. Ama Helen artık her şeyin bittiğini düşünmüştü. O zaman neden buraya geldi? Bu sorunun yanıtı gözünün önündeydi, Martin açıkça söylemişti. Kalbi acıyla sıkıştı. Skandal yüzünden gelmişti.

Nasıl da unutmuştu? Martin'in *cemiyet* baskısı yüzünden bir daha evlilik teklifi etmek zorunda kaldığı için acı içinde olduğunu düşünerek hamurun içinde ellerini sıktı. O artık Merton Kontu'ydu ve toplumun kurallarına göre yaşaması bekleniyordu. Dolayısıyla ona teklif etmesi bekleniyordu. Ama kabul ederse hiç şüphesiz annesi Martin'i mirastan mahrum edecekti. Martin'in hayalleri yıkılacaktı. Hedley Swayne'le evlenerek Martin'i iki sonuçtan da kurtarabilirdi; ne toplumda küçük düşerdi ne de annesi onu cezalandırırdı. Hedley ile nişanlanması, Martin'i evlilik teklifi etme zorunluluğundan kurtarırdı. Annesinin onayladığı bir leydiyle evlenir, en çok arzuladığı şeye sahip olurdu.

Martin kıpırdandı. Helen zamanının azaldığını fark etti. Başını kaldırdı, göz göze geldiler. Kararını bakışlarından belli etmiş olmalıydı ki Martin'in kaşları aşağıya indi ve gözlerinde fırtınalar koptu.

"Kararımı verdim," diye duyurdu. Bir an önce söyle-

mezse cesareti kırılabilirdi. Bir an daha Martin'in yüzüne baktı ve gözlerini Hedley Swayne'e çevirdi. "Bay Swayne, teklifinizi kabul ediyorum."

Hedley Swayne bakakaldı. "Aa. Yani... Elbette! Çok sevindim, canım."

Masanın karşısındaki sessizlik korkunçtu. Helen bakmak için kendini zorladı. Bir anlığına Martin'in yüzü şaşkınlıktan hareketsiz kalmıştı. Sonra Helen'ın beklediği gibi çok kısa bir an acı ifadesi belirdi. En son, Martin yüzünü ifadesizlikle maskeledi. Korkunç bir resmiyetle eğildi. Onun bu doğal selamı, Hedley'nin gösterişli eğilmelerinden çok daha nazikti.

"Seçimini yaptın. Umarım mutlu olursun canım." Başını kaldırıp Helen'ın gözlerine baktı. Gözleri taş gibi soğuk, gri üstüne griydi, yüzüyse bir maskeydi. "Umarım bugün verdiğin karardan pişman olmazsın."

Martin acı verici bir an Helen gözlerine baktı, sonra arkasını dönüp gitti.

Helen masanın yanında durup ellerini yavaş yavaş hamurundan çıkardı. Hedley ne kadar sevindiğini anlatıp duruyordu ama Helen'ın kulağı onun gürültüsünü duymuyor, Martin'in uzaklaşan arabasının sesini dinliyordu. Arabanın sesi uzaklaşarak kaybolunca, yavaşça yürüyerek masanın sonundaki sandalyeye çöktü. Ne kaybettiğini, kendini nasıl bir şeyin içine soktuğunu ancak idrak edebildi. Başını, masanın üzerine uzattığı kollarının arasına gömüp ağlamaya başladı.

***

Arkasından alevlerin çıtırtısını duyuyordu ama iliklerine kadar donduğunu hissetse de Martin koltuğunu şö-

mineye çevirmek için kıpırdamadı. Eğer çevirirse şömine rafını görecekti. Bu da ona, o sabah Cornwall'da kaderine terk ettiği kadını hatırlatacaktı.

Helen'ın onun yerine Hedley Swayne'i tercih etmesine inanamıyordu. Çatılan kaşları, yüzünde bir somurtmaya dönüştü. Kadehindeki kırmızı içkiden uzun bir yudum aldı. En kötüsü de Helen'a korkunç bir ültimatom vererek kendi kendine onu Hedley Swayne'in kollarına ittiğini bilmesiydi. Bu düşünce onu delirtecekti. Öfkeyle ulumak istiyordu. Ama onun yerine kadehini bitirip hemen yanındaki küçük masanın üzerindeki içki sürahisine uzandı.

Perdesiz pencerelerden karanlık gökte parlayan yıldızlar görünüyordu. Hermitage'a varmadan karanlık çökmüştü ve Martin arabayı öfkeden deli gibi sürmüştü. Joshua yol boyunca sessizdi, bu da olanları onaylamadığının açık bir göstergesiydi. Martin, karanlık kütüphanede ne kadar oturduğunu, üzüntüsünü ne kadar süre eski yöntemlerle unutmaya çalıştığını bilmiyordu. Yeni uşağı Pentley akşam yemeğini sormak için yanına geldiğinde ona dışarı çıkmasını söyledi. Tek istediği üzüntüsünde boğulmaktı, bir de uyumasına yetecek kadar sarhoş olmak.

Helen'ı kaybetmişti, sonsuza dek. Ve başka hiçbir şeyin artık önemi yoktu.

Kapılar açıldı. Martin karanlığın içinden, üzüntüsünü bölen her kimse sağlam bir azar çekmeye hazırlanarak baktı. Karanlığa alışmış olan gözleri kimseyi seçemedi, sonra bir sandalye tereddütle odaya girdi. İçeri girip durdu, sonra arkasından kapılar kapandı.

Martin küfretmemek için kendini tutarak ayağa kalktı. Annesi yanına gelmişti. Kim ona geldiğini söylemişti ki?

Geçmiş tecrübelerine başvurarak uzun odayı geçip annesinin yanına gitmek için gücünü topladı. Annesinin elini ve yanağını öptü. "Anne. Buraya gelmenize gerek yoktu. Yarın daha uygun bir saatte görüşebilirdik."

"Evet, kendini kaybedene kadar içebilmen için seni yalnız bırakmamı yeğlerdin. Ama sen aklını iyice kaybetmeden önce söylemem gereken bir şey var."

Karanlığın içinden, Martin kaşlarını çattı. "Nasihat dinleyecek durumda değilim madam."

Catherine Willesden'in dudakları buruldu. "Bu daha çok bilgi verme amaçlı. Düşünceme göre, er ya da geç duymak isteyeceğin bir bilgi." Sinir bozucu oğlu kılını kıpırdatmayınca yüzünü ekşitti. "Kendine gel Martin! *Bu* kadar sersemlemiş olamazsın. Tanrı aşkına bir mum yak. Karanlığı sevmiyorum. Ve bir sakıncası yoksa beni şömineye yaklaştırabilirsin."

Martin derin bir iç çekişle kaçınılmazı kabullendi ve söyleneni yaptı. Annesinin ona ne söyleyeceğine dair bir tahmini yoktu ama böyle sersem bir haldeyken tartışacak gücü yoktu. Bir mum yakarak, annesinin şömineye yaklaştırttığı sandalyesinin yanındaki masaya yerleştirdi. Sonra hâlâ karanlıkta kalan koltuğuna oturdu. Annesini görebileceği ama şömineyi büyük ölçüde göremeyeceği bir şekilde koltuğunu geriye itmişti.

Oturunca, annesinin yüzünün hatırladığından daha solgun ve zayıflamış olduğunu gördü. "İyi misiniz?"

Annesi hafiften irkilerek Martin'in yüzüne baktı. "Evet. Gayet iyiyim. Ama..." Zaman kazanmak için duraksadı. "Son zamanlarda kafamı yoran çok şey var."

"Ne gibi?"

Annesi karanlık bir bakış attı. "Öncelikle şunu söylemeliyim ki, Serena Monckton hikâyesinin asılsız olduğunu uzun zamandır biliyordum."

Sessizlik uzadı. "Babam biliyor muydu?"

Catherine Willesden başını iki yana salladı. "Hayır. John'un ölümünden birkaç yıl sonra gerçeği Damian'dan öğrendim. Ama sanırım artık çoğu insan şüphe duymaya başladı."

Uzunca bir süre bakışlarını kucağında kavuşturduğu ellerine odakladı. Bir yorum gelmeyince başını kaldırıp karanlığa doğru baktı.

Martin omuz silkti. "Artık bir önemi yok. Hepsi geçmişte kaldı."

Annesi başıyla onayladı. "Sana haber vermeyi düşündüm. Ama duyduklarıma göre çok güzel zaman geçiriyordun ve çağrıma aldırmayacaktın bile."

Yanıt bir kahkaha oldu. "Çok doğru." Martin kadehine uzandı.

Dul Kontes, kristalin üzerinde ışıldayan alevleri yakalayınca konuyu kısa kesmesi gerektiğini düşündü. "Geri dönüp cemiyete katıldığından beri, arkadaşlarımın mektuplarından senin hakkında çok şey duydum. Beni endişelendiren şey, dört yıldır şehirde olmasına rağmen Damian'la ilgili hiçbir şey duymamış olmamdı. Bu yüzden de en yakın tanıdıklarıma bazı sorular sordum. Yanıtları, bir annenin huzurunu bozacak türdendi." Gölgelerin içindeki Martin'e bakmak için duraksadı. "Damian'ın Tothill Fields gibi yerlere gidip cin içerek utanç verici davranışlarda bulunduğu doğru mu?"

Martin uzun bir sessizlikten sonra cevap verdi. "Bildiğim kadarıyla doğru."

Catherine Willesden ellerine bakarak iç geçirdi. "Sanırım bu olanların bir kısmını açıklıyor. Sadece benim oğlum olan birinin böyle davranabilecek olmasını kabullenememiştim. Ama demek ki uzun zaman önce yoldan çıkmış."

"Kardeşimi savunmam gerekirse, herhangi birinin ona yol gösterdiğini sanmıyorum. Peki şimdi ne yapmış?"

Bu soru Dul Kontesi telaşlandırdı. Kucağındaki kasılmış parmaklarını gevşetip sonra tekrar kavuşturdu. "Korkarım ki söylediğim bir şey onun aklına bu fikri soktu. Sırf onu suçlamamalısın."

Martin yavaş yavaş doğruldu. "Ne için suçlamamalıyım?"

Ses tonu, Dul Kontes'i ürpertti. Ama gücünü kaybetmeden, olayı doğru bir şekilde anlatmaya kararlıydı. Martin duyunca onları mirastan reddetmek isterse öyle olacaktı. "Bildiğin gibi," diye söze başladı. "Damian benim en sevdiğim oğlumdu. Her şeyden çok seviyordum, çünkü sizlerden geriye kalan bir tek o vardı ve yaşı çok küçüktü. Ayrıca, " Dürüst olmaya kararlı bir şekilde ekledi. "Hepinizden daha sokulgandı. Özellikle senden."

"Bunları biliyorum."

"Evet ama şunu bilmiyor olabilirsin; Damian uzun zamandır kont ünvanını miras alacağını düşünüyordu. George'tan olmasa da, senden. Geçmişteki davranışların ölüm arzusu gibi bir şeydi. Ayrıca evlenme konusunda en ufak bir isteğin yoktu. Doğal olarak Damian zaman içinde Hermitage'a sahip olabileceğini düşündü." Dul Kontes düşüncelerini toplamak için biraz duraksayıp hemen sözlerine devam etti. "Ancak daha da önemlisi, Damian'ın gelip

beni ziyaret etmek gibi bir alışkanlığı vardı. Ve ne zaman akıllıca olduğunu düşündüğü bir şey yapsa bana anlatırdı."

"Kendiyle övünmek için sanırım."

Dul Kontes başıyla onayladı. "Evet. İtiraf etmeliyim ki sen gelmeden önce, seninle ilgili yaptığım planlardan Damian'a söz etmiştim." Duraksayıp başını kaldırdı. "Bu planların ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hatırladığım kadarıyla beni aptal bir kızla evlendirmekti."

"Evet. Ve mirastan çıkarma tehdidiyle seni buna zorlayacaktım."

Martin başını salladı. "Evet?"

Dul Kontes bir nefes aldı. "Dolayısıyla Damian senin Helen Walford ile yakınlaştığını görünce, tehditlerimi ona da iletmiş. İşin aslının öyle olmadığını bilmiyordu." Başını kaldırıp yutkundu. Martin artık koltuğuna yaslanmıyordu. Karanlık figür dik ve gergindi.

"Bana Damian'ın Helen'a benimle evlenirse bütün mirasımı kaybedeceğimi düşündürdüğünü mü söylüyorsun?"

Yavaşça sarfedilen sözlerin altındaki bastırılmış öfke Dul Kontesi dondurdu. Kızgın bir vahşi hayvana yem olacakmış gibi hissederek başıyla onayladı.

"Aaaaaaaaah!" Martin koltuktan fırlayıp odada dolanmaya başladı. Bütün uyuşukluk hissi kaybolmuştu. Odanın yarısını yürüdükten sonra aniden dönüp annesinin karşısına dikildi. "Helen'ın Merton evinde geçirdiği günle ilgili dedikoduları yayan Damian mıydı?"

Dul Kontes çakmak gözlerine baktı. Zavallı küçük oğlunu savunma içgüdüsü yok olmuştu. Başıyla onayladı.

"Evet, bunu da itiraf etti. Ama sana iyilik yaptığını düşünüyormuş."

Martin durup inanmadığını belirten bir bakış attı. "*İyilik mi?*"

"Leydi Walford ile ayrıldığınızdan emindi sanırım. Leydinin şöhretini yerle bir ederek kötü iddialardan seni koruyabileceğini düşünmüş."

Martin ona dik dik bakarken Catherine Willesden başını salladı. "Biliyorum. Hiç de akıllı biri değil. Nasıl davranılması gerektiğini anlamıyormuş gibi."

Martin inledi. "Nerede o?"

"Dunster yakınlarında, Bascombes'da. Birkaç gün içinde döneceğini söyledi."

Martin başını salladı. "Onunla sonra ilgileneceğim."

Beş dakika boyunca çatık kaşlarıyla odada dolanıp evlilik tekliflerini ve Helen'ın reddedişlerini gözden geçirdi. Lanet kadın onu finansal bataktan kurtardığını düşünerek cehennemi yaşatmıştı. İçten içe bir inlemeyle o yanında olduğu sürece servetinin umrunda olmadığını söylediğini hatırladı. Bu tutkulu vaatle kendi kuyusunu kazmıştı. Ama en sonunda her şeyi çözebilmişti. Tabii ki Damian'ı adam etmesi gerekecekti. Ama öncelikle Helen'ı, kendini feda ederek düştüğü durumdan kurtarması gerekiyordu. Artık onu neden inatla reddettiğini biliyordu. Helen, onu kurtarmaya karar vermişti ve Martin'in söylediği hiçbir şey onu vazgeçirememişti. Bu, ne kadar üzücü olsa da bir yandan memnun ediciydi.

Çileden çıkmış bir homurdanmayla Martin şöminenin önünde durdu. Hermitage ile Merton Malikânesi'yle ilgili durmadan anlattıklarının da katkısı olmuştu şüphesiz. Ha-

yallerini ona anlatıp onu hayatının bir parçası olarak görmesini sağlayarak fazla ileri gitmişti. Hayallerinin, Helen bu şöminenin başında olmadan ne kadar eksik olacağını anlayamamış mıydı? Bir evi ondan, aşklarından daha fazla önemseyebileceğine nasıl inanabilmişti? Belli ki Güzel Juno'nun aşk ilişkisindeki nedenleri ve sonuçları iyice öğrenmesi gerekiyordu.

Başını kaldırınca annesinin gri gözlerinin onu endişeyle izlediğini gördü. Martin o gün ilk kez gülümsedi. Ona giderek sandalyesini şöminenin önünden kendine döndürdü. "Bilgi verdiğin için teşekkürler anne. Seni odana götüreyim."

"Peki sonra?" Annesi ona bakmak için başını çevirdi.

"Sonra ben de yatacağım. Sabahın ilk ışıklarıyla da Cornwall'a doğru yola çıkacağım."

"Cornwall mu?"

"Cornwall. Bir tanrıçayı, ölümden daha kötü bir yazgıdan kurtarmam gerekiyor."

Annesi soran gözlerle bakınca Martin ekledi. "Bir züppeyle evlenmesini engelleyeceğim."

On İkinci Bölüm

Helen'ın yatak odası penceresinin kurşun kaplı camlarından sis görünüyordu. Pencerenin önünde durup sabahın uğursuz soğukluğuna uyumlu olarak ilgisizce saçlarını tarıyordu. Birazcık aklı olsaydı yataktan çıkmazdı. Ama uyuyamıyordu ve orada yatıp ihtimalleri düşünmenin bir anlamı yoktu. Geleceği aklından çıkarmaya çalışıyordu.

Ama kaçışı yoktu. Kendisi yüzünden ok yaydan çıkmıştı. Şimdi bedelini ödemek zorundaydı. Ama hesabın bu kadar erkenden kesilmesini beklemiyordu.

Hedley özel izin almıştı. Adam tam bir çelişki yumağıydı ama belli ki yeterince isteği olduğunda kendini gayet hizaya sokabiliyordu. Ve önceki gece kesinlikle istekliydi.

Helen dışarıdaki kasvete bakarak dudağını ısırdı. Martin gittikten sonra ender görülen türde bir ağlama krizine girmiş saatlerce hıçkırmıştı. Janet eve dönmüş, Helen bitap düşüp susana kadar onu kucaklamış, bebek gibi sal-

layıp anlamsız tesellilerde bulunmuştu. O anda Hedley Swayne'in hâlâ orada olduğunu fark etmişti.

Hedley yaptığı planları anlatınca bir ara gitmiş olduğunu, sonra evlilik tarihini söylemek için geri döndüğünü anladı. Ertesi gün olacaktı.

Bugün. Bu sabah hatta.

Derinden bir iç geçirerek pencerenin cumbasına, minderlerin üzerine oturdu. Hedley ile yarım saat tartışmıştı, sebebini şimdi hatırlamıyordu. Martin gitmişti. Hedley ile ne zaman evleneceğinin bir önemi yoktu. Belki de onun için en iyisi, Hedley'nin de söylediği gibi bir an önce evlenmekti. Evlendikleri andan itibaren Martin sonsuza kadar güvende olacaktı.

Helen tekrar iç geçirdi. Düşünmek bir yana, ayakta duracak enerjisi bile yoktu. Düşünmek acı vericiydi. Eğer bunaltıcı düşüncelerine izin verseydi, yine Martin'le evlenmenin ona kazandıracakları, Hedley ile evlenmenin nasıl da tam tersi olduğu fikrine saplanıp kalırdı. Hedley gayet basit ve açık bir şekilde, evliliklerinin sözde olacağını belirtmişti. Helen, Hedley'nin ona gerçekten ilgi duymadığını ama anlaşılmaz bir nedenle onunla evlenmeyi arzu ettiğini anlıyordu.

Başını sağa sola sallayarak fırçasını yine omuzlarına dökülen saç lülelerine götürdü. Hedley'ye akıl sır ermezdi. Tek bildiği, birkaç saat içinde, hayatında onu ikinci kez arafa düşürecek sözleri söyleyeceğiydi. Umutsuzluk; ıslak, gri bir pelerin gibi omuzlarından onu aşağı çekiyordu. Kilisede, çok fazla insan olmayacağını düşünse de cesur bir ifade takınmalıydı. Janet ile Hedley'nin hizmetçileri dışında köyde kimseyi tanımıyordu. Papazı bile tanımıyordu.

Fırçası durdu. Gözyaşları gözlerini doldurup yanaklarından yavaşça süzülerek kucağına düştü.

Dakikalar geçti ve sis dağıldı ama soğuk bir umutsuzluk bulutu hâlâ kalbini kaplıyordu.

En sonunda Janet imdadına yetişti. Hizmetçisi yaygara kopardı, dürttü, çekiştirdi, tatlı sözlerle yatıştırdı ve Helen'ı hazırladı. Tabii ne kadar hazır olabilirse. Helen yanında sadece bronz, ipek elbisesini getirmişti ve duruma pek de uygun değildi, hatta biraz fazla zorluyordu. Elbisenin düşük yakası ve dar eteği *cemiyet* partileri için uygundu, dini bir tören için değil. Çiçek buketi yoktu ama küçük, boncuklu bir el çantası almıştı. Bukleleri, onun tercih ettiği gibi sade bir topuz haline getirilmişti. Janet'ın solgun yüzü için sıraladığı eleştirilere rağmen Helen allık kabını elinin tersiyle itmişti.

Hedley bir araba göndermişti. Kaderine boyun eğen Helen, bindirilmeye izin verdi.

Köye yolculuk fazla kısa sürdü. Kilisenin bahçe kapısında inerken Helen köy halkından, beklenmedik olaya tanık olmak isteyen kalabalık bir grubun toplandığını görünce şaşırdı. Dudaklarına bir tebessüm yerleştirdi. Duruma bakılırsa bu insanlar, artık hayatı boyunca komşuları olacaktı.

Çiftçilerin tombul eşleri yuvarlak yüzlerini eğip gülümseyerek selam verirken güçlü kuvvetli çiftçiler de sırıtıyordu. Çocuklar, yetişkinlerin arasında dolanıp duruyorlardı. Aniden çilli yüzlü bir genç kız Helen'ın yoluna çıktı. Gözleri mutlulukla parlayarak Helen'ın yüzüne baktı. Küçük elinde bir çiçek buketi vardı; papatyalar, zambaklar, kır çiçekleri...

Bir anlığına Helen'ın kararlılığı sarsıldı. Vazgeçer gibi

oldu. Ama kızın sunduğunu kabul ederek teşekkür etme zorunluluğunu yerine getirirken bu tehlikeli anı atlattı. Neler olabileceğini *düşünemezdi.* Hem kendi hayallerini, hem onun hayallerini gerçekleştiremezdi.

Kilise verandasının soğuk loşluğu onu rahatlattı. Helen derin bir nefes alarak küçük kilisenin insan dolu olduğunu gördü. Büyük ihtimalle Creachley Malikânesi'nin hizmetçileriydi çünkü dışarıdaki çiftçiler gibi görünmüyorlardı. Herkes onun geldiğini fark etmişti. Kısa nefin girişinde buz kesmiş bir şekilde dururken bütün gözler yavaş yavaş ona döndü.

Helen son bir umutsuz solukla başını kaldırdı ve yürümeye başladı.

***

Martin kırbacını şaklattı. Derdi atların daha hızlı gitmesi değil, yaşadığı hüsranı dindirmekti. Zaten çok hızlı gidiyorlardı, araba tehlikeli bir şekilde sağa sola sallanıyordu. Joshua, güneş doğmadan Hermitage'tan yola çıktıklarından beri sessizdi.

Martin, güneş ışığı karşısında gözlerini kısarak sert bir virajı son hızla döndü. Altı saatlik uyku kafasını açmış, akşam içtiği konyak sayesinde iyi bir uyku çekmişti. Ama etkisi azalıp uyandığında felaket potansiyelini kavradı. Şu anda Helen'ın onu reddetmesinin sebeplerini bilmesi; arkasına rahatça yaslanarak ona fedakârlık yapmasına gerek olmadığını nasıl anlatacağını uzun uzun planlayabileceği anlamına gelmiyordu. Hele ki onu bu fedakârlığı yapma zorunluluğuna düşürmüşken. Dünyanın nasıl işlediğiyle ilgili bu kadar tecrübesi olmasaydı, Hedley Swayne'in He-

len evlenmeyi kabul eder etmez onu apar topar kiliseye götürebileceğini tahmin edemezdi. Ama Martin servetini gereksiz riskler alarak kazanmamıştı, şimdi de geleceğini neden riske atmayacaktı?

Her şey bir yana, Martin'in içinde saf bir korku vardı. Ya Hedley Swayne hakkında yanıldıysa? "Ya bu züppe gerçekten de Helen'ı arzuladıysa? Ya onu derhal evlenmeye zorladıysa? Ya Helen evlilik teklifini kabul etti diye bu hergele kocalık hakkının avansını istediyse?"

Kırbaç yine şakladı, Martin dişlerini sıkıyordu. Evlilik törenini önceden ayarlamak tam da onun yapabileceği bir şey gibi görünse de mantığı ona, Hedley Swayne'in böyle bir insan olmadığını söylüyordu. Ama mantık yeterli değildi. Bir an önce Helen'ın iyi olduğunu görmeliydi.

St Agnes köyüne giden dar yola saparken Martin, lüzumsuz Bay Swayne'den kurtulmanın yollarını düşündü. Gerekirse istediği kadar para verirdi. Bu düşünceyle Martin, kendini aşağılayıcı bir edayla gülümsedi. Babası, onu Serena Monckton'ın elinden kurtarmak için küçük bir servet ödemişti. Şimdi de Martin, Hedley Swayne'e verdiği hatalı sözden Helen'ı kurtarmak için daha fazlasını ödeyecekti. Hiç kuşkusuz, bir keresinde Güzel Juno'nun da dediği gibi, bundan ders çıkarılmalıydı.

St Agnes'de pazar kurulmuştu. Ve bu Martin'in sabrını sınıyordu. Arabasını ve büyük atlarını kalabalığın içinden dikkatle sürerken, onu yavaşlattıkları için küfür mırıldanıyordu. En nihayetinde köyden çıkarak Helen'ın küçük kulübesine giden yoldaki Kelporth mezrasına doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Joshua, Kelpoth gibi ücra bir yere bir daha gelmekten

memnun olacağını düşünmemişti. Yine de köyün önündeki küçük tepenin zirvesine çıktıktan köye giden yokuştan aşağı inerken, içten gelen bir rahatlama hissetti. Sonbahar renklerine bürünmüş düzgün, küçük bahçelerin içindeki düzgün, küçük kulübelere baktı. İleride solda, bir grup çocuk yol kenarına çekilmiş bir arabanın arkasında oynuyorlardı. Yaklaştıkça, Joshua oranın, bir kilisenin bahçe kapısı olduğunu fark etti. Yüzü soldu, dört nala koşan atlarıyla meşgul olan efendisinin dik sırtına baktı. Joshua öksürdü. "Efendim, ne kadar önemlidir bilmiyorum ama sola bakın."

"Ne var?" Martin kızdı ama söylediğini yaptı.

Atlar bir anda öyle durdu ki araba beşik gibi sallandı, Joshua neredeyse düşüyordu. Sıkıca tutunup güvenliğini sağladıktan sonra tutulmuş bacakları el verdiğince atların başına doğru koştu. Efendisi çoktan aşağı atlamış, dizginleri rastgele ona atıyordu.

Beyaz kurdeleli arabanın arkasında oyun oynayan çocuklara bakan Martin'in kanı dondu. Sonra gözlerini bu korkunç görüntüden alıp kilisenin kapısına dikti. Ya evlendiyseler?

Bu düşünce onu harekete geçirdi. Patikadan koşa koşa kiliseye giderken taş verandada kayarak durdu. Kapıya yakın birkaç kişi dönüp ona baktı ama Martin umursamayıp izleyicilerin çoğunu büyüleyen manzaraya baktı.

Geç mi kalmıştı? Kalbi öyle bir çarpıyordu ki kulakları duymuyordu. Martin yumruklarını sıkarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Kulakları yavaş yavaş normale döndü. Kaşlarını çattı. Evlilik töreninde söylenen sözleri bilmediğinden, son bir şansı kaldığını fark etmesi acılı üç dakika-

sını aldı. Martin rahatlamışken papazın tok sesi duyuldu. "Bu evliliğe itirazı olan varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza dek sussun..."

Martin daha fazla beklemedi. "Evet!" diye bağırdı ve papazın anlamama ihtimaline karşı, "İtirazım var," diye ekledi. Martin ileri atıldı, botlarının sesleri taşta yankılanıyordu, bakışları arzuladığı insana sabitlenmişti.

Hiç beklemediği, bir daha duymayacağına kendini inandırdığı o kalın sesin yankısıyla Helen donakaldı. Tüm hislerini, tüm zaman ve mekân algısını bir anda kaybetti. Nefesi kesildi. Martin kararlılıkla parlayan gri bakışlarıyla yanıbaşına geldiğinde bile Helen'ın gözleri inanmazlıkla kocaman açılmıştı.

Martin onu kolundan tutunca şaşırdı.

"Seninle konuşmak istiyorum."

Papaz ve sözde damadın itirazları olmasaydı Helen'ı tuttuğu gibi kiliseden çıkarabilirdi.

"Merton, o benimle evlenmeyi kabul etti. Biliyorsun!"

"Bu ne anlama geliyor efendim?"

Martin kaşlarını çatarak papaza baktı.

Ama kendi evinde güvende olan ve durumu onaylamayan papazın gözü korkmadı. "Bu bir evlilik töreni. Ne cüretle araya girersiniz?"

Martin'in yakışıklı, küstah yüzüne bakan Helen, gözlerindeki alaycı parıltıyı gördü. Kalbi ezildi. Tanrım! Martin olay çıkaracaktı.

"İtiraz edenlerin konuşmasını istemiştiniz ama," diye yanıtladı Martin. "Ben itiraz ediyorum."

Haklı olduğunu anlayan papaz bir an boş baktı, sonra yıldırım çarpmışa döndü. "*İtiraz* ediyorsunuz!" Martin'in

gösterişli, pahalı giysilerine ve buyurgan yüz ifadesine baktı. Sonra bakışlarını Hedley Swayne'e çevirdi. "Böylesine alelacele bir töreni kabul etmemem gerektiğini biliyordum," diyerek elindeki İncil'i sertçe kapattı.

"Böyle bir şey olamaz!" Hedley renkten renge girmiş, endişeyle çırpınıyordu. "İtirazının ne olduğunu sorun. Bu saçmalıktan başka bir şey değil, çünkü Helen'ın *benimle* evlenmeyi kabul ettiğini biliyor!"

Hedley sertçe Martin'e baktı. Helen yere yığılacaktı ama kolundan tutan Martin, parmaklarını bir nebze bile gevşetmemişti.

Papaz zorla bakışlarını Martin'e çevirdi. "İtirazınızın ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Leydi Walford benimle evlenmeyi kabul etti," dedi Martin gözünü bile kırpmadan.

Bunun apaçık bir yalan olduğunu bilen Hedley'nin soluğu kesildi. Helen artık duruma el atması gerektiğine karar verdi. Her şeye rağmen Martin'in hayallerinden vazgeçmesine izin veremezdi. Hele ki onu kurtarmak için çektiği acılardan sonra. "Sizinle evlenmeyi hiçbir zaman kabul etmedim, lordum."

Martin, Helen'a baktı. Gri gözlerinde beliren sıcak bir minnettarlık, Helen'ın aklını karıştırmak üzereydi. Bu bakış yerini sadece uğursuz olarak tanımlayabileceği bir ifadeye bırakınca gözlerini kocaman açtı. "Kabul ettin, biliyorsun," dedi sakin bir gülümsemeyle. "O gün benim yatağımdayken."

Helen ağzının açık kaldığını hissetti. Yanakları alev alevdi. Martin nasıl böyle bir şey söylemeye *cesaret* edebilirdi? Hem de kilisede, herkesin önünde?

Papaz büyük bir dehşetle kollarını açtı. "Bu sosyete takımına bulaşmamalıydım. Londra sosyetesi," diyerek Hedley'ye ters ters baktı. "Hepinizin, *üçünüzün de*, hemen kiliseyi terk etmesini istiyorum! Ayrıca maneviyatınızı bir gözden geçirmenizi şiddetle tavsiye ederim." Bu çıkışından sonra papaz dönüp kutsal eşya odasına doğru gitti.

İzleyiciler de ateş püskürmeye başladı. Kopan gürültünün altında Martin, Helen'ı yan kapıdan mezarlığa çıkardı. Eski mezar taşlarının olduğu çimli geniş alanın ortasına geldiklerinde Helen karşı çıkacak gücü ancak buldu ve Martin'i durdurdu.

"Lordum! Bu çok saç..."

Sözlerinin geri kalanı, Martin'in öpücüğünün altında dağıldı. Ateşli tutku Helen'ın dudaklarını yaktı, aklını kaybetmemek için teslim olma isteğini bastırdı. Çok istediği kaderinden kaçmak için aklına hükmeden arzusuna karşı savaştı. Onun çırpınmalarına karşı, Martin kollarını daha fazla sıktı, onu sert göğsüne bastırdı. Ta ki yenilgiyi kabul edip kendini ona bırakana kadar.

Martin, Helen'ın tüm direncini bastırdığını anladığı anda dudaklarını bırakma riskini aldı. Helen çok inatçı bir tanrıçaydı, Martin bunu çok iyi öğrenmişti.

Martin, "Konuşma," diyerek parmağını, Helen'ın kızarmış dudaklarına götürdü. "Sadece dinle." Helen'ın büyük, geniş göz bebeklerine bakarak gülümsedi ve açıkça konuştu. "Servetim bana ait. Anneme değil, onun isteğine bile bağlı değil. Tamamen bağımsız olarak zenginim ve kendi eşimi kendim seçeceğim. Anladın mı?"

Büyük gözler, daha da büyüdü. Helen en sonunda konuşacak soluğu bulduğunda, "Ama kardeşin dedi ki..." diyebildi sadece.

"Ne yazık ki," dedi Martin çenesini sıkarak, "Damian bazı şeyleri yanlış anlamış."

Helen, Martin'in öfkesini fark etti ama bu öfkenin ona karşı olmadığını biliyordu. Bütün bunların ne anlama geldiğini kavramaya çalışarak, "Demek öyle," dedi.

"Yani seninle evleneceğim."

Bu kararlı söz, Helen'ın bakışlarını Martin'in gri gözlerine çevirdi. Müsamahasız, sert ifadesi onu durdurdu. "Ah," söyleyebileceği en güvenli şeydi.

"Evet, öyle,'" dedi Martin. "Sana zaten üç kere sormuştum, yeter de artar bile. Teklif etmeyi bıraktım. Her halükârda benimle evleneceksin."

Helen sadece baktı. Ufukta yeniden bir gökkuşağı gördüğü için büyülenmişti.

Helen hiçbir şey demeyince, Martin ciddiyetle konuşmaya devam etti. "Gerekirse kabul edene kadar seni Hermitage'daki odalarımdan birine kapatırım." Duraksayıp kaşlarını kaldırdı. "Aslında bu çok iyi fikir. Evlilik teklifinden daha çekici," dedi.

Helen kızararak başını eğdi. Her şey çok hızlı ilerliyordu. Başı dönüyor, kalbi mutlulukla çarpıyordu. Başı, Martin'in mutluluk vaatleriyle dönerken hiçbir şey düşünemiyordu. Bu gerçek olabilir miydi?

Martin, Helen'ın kızarmış yüzüne bakarken duygu karmaşasının damarlarında gezdiğini hissediyordu. Helen'ı tekrar kollarına almış olmanın rahatlığı, yerini Helen'ın onu başka bir anlamsız evliliği tercih edecek kadar sevdiğini bilmenin gururuna bıraktı. Onun kabul ettiğinden emin olma ihtiyacı, bütün muhtemel kayıpların ötesinde artmaya başlamıştı. Tam ona tuhaf davranışının sebebini

anladığını ve bunu takdir ettiğini anlatmak için ağzını açacaktı ki gözünün ucuyla Hedley Swayne'in de yan kapıdan çıktığını gördü. Züppe adam onları görüp yolunu değiştirdi. Sarsılarak mezar taşlarının arasından giderken omuzlarının düşüklüğünden üzüntüsü belli oluyordu.

Martin isteksizce Helen'ı serbest bıraktı. "Burada bekle. Kıpırdama!" Emrini anlamlı bir bakışla vurgulayarak Hedley Swayne'in peşinden gitti.

Bay Hedley Swayne, Helen'la evlenmek için fazla mücadele etmişti. Neden? Martin'in müstakbel eşi için hiçbir korkusu yoktu. Onu bütün tehlikelerden koruyacaktı. Ama Hedley Swayne'in ilgisi öyle merak uyandırıyordu ki sırrının açığa çıkarılması gerekiyordu.

Hedley onu duyup durdu. Yüzü hayal kırıklığıyla asılmıştı. "Şimdi ne istiyorsun?" diye sordu Martin gelince.

"Tek bir cevap," dedi Martin küçük adamın tam karşısında durarak. "Neden Leydi Walford ile evlenmek istedin?"

Hedley sertçe baktı. Manalı bir duraksamadan sonra omuz silkti. "Pekâlâ. İş bağlantılarından eninde sonunda öğreneceksin zaten." Martin'e teslimiyetle baktı. "O küçük kulübesinin arsası benimkine bitişik. Buradaki kalay madenlerinin çoğu benim. Ama adamların bulduğu en saf maden yatağı o iki hektarın altında yatıyor. Ona başka türlü sahip olamazdım."

Martin uzunca bir süre züppe adama yeni bir bakış açısıyla baktı. Aniden bir karar verdi. "İşte," dedi cüzdanını çıkararak ve kartını uzattı. "Şehre döndüğümüzde gelip beni bul. Kiralama konusunu konuşuruz."

"Kiralama mı?" Solgun gözlerinde şüphe doğdu.

Martin omuz silkti. Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Ama uyarayım, birkaç ay beklemen gerekecek. O zamana kadar hem Helen, hem de ben sana borçlu hissedeceğiz."

Başıyla selam vererek ne ima ettiğini anlamaya çalışan Hedley Swayne'in yanından ayrıldı.

Helen bir mezarın mermerine oturmuş, bundan sonra ne olacağını düşünüyordu. Martin'in bütün söylediklerini kabul mü etmeliydi yoksa durumu aslında olduğundan daha iyi mi gösteriyordu? Martin onunla evlenmek istiyordu, buna şüphe yoktu. Amansız, kararlı ve istediğini almaya alışık biriydi. Helen'la evlenmek onun için en iyisi miydi? Daha da önemlisi Helen bunu nereden bilecekti? Güzel kaşlarını çatarak yaklaşan Martin'e baktı.

Martin bunu görmezden gelerek Helen'a ellerini uzattı. Helen usulca ellerinden tuttu. Martin onu ayağa kaldırdı. "Evet, Güzel Juno, artık gitme zamanımız geldi."

"Ama Martin..."

"Hizmetçini ve eşyalarını getirmesi için Joshua'yı burada bırakacağım. Hermitage'dan onlara araba göndeririz." Martin durup elbisesine baktı. "Ceketin nerede?"

"Arabada. Ama Martin..."

"İyi. Hemen yola çıkarsak akşama Hermitage'da oluruz." Alçak merdivenlerden yola çıkarken ona eşlik etti ve Hedley'nin arabasından ceketini aldı.

Martin kolundan tutarak Helen'ı arabasına bindirdi. Helen, son kez, kısa bir an yukarı baktı. Martin böyle davranacaksa Helen istediği hiçbir şeyi öğrenemezdi. Kararlılığı artarken onu belinden tutan Martin'in kollarına tutundu. "Lordum, bu şekilde sizinle gelemem."

Martin iç geçirdi. "Gelebilirsin, biliyorsun. Gayet basit. Ama arzu edersen geleceğimiz hakkında seninle detaylı bir şekilde konuşmaya hazırım. Ama bunu ortalık yerde yapmamayı tercih ederim."

Helen'ın, meraklı yüzlerle dolu kilise bahçesini görmesi için geri çekildi. Helen'ın gözleri büyüdü. "Oo," dedi. Martin onu kaldırıp arabaya oturturken sakinliğini bozmadı ve ona da yer açtı. Şoförüne talimatları veren Martin de yanına oturdu. İki dakika içinde Kelporth'u, Helen'ın geçmişini geride bırakmışlardı.

Helen yüzüne esen rüzgârın tazeliğinin, üzücü bir olayı geride bırakmanın verdiği hissin tadını çıkardı. Artık onu heyecan verici, cezbedici bir gelecek bekliyordu. Ama bilinmezliklerle dolu bir gelecekti bu. Helen derin bir nefes alarak yanındaki adama baktı. Dizginleri tutan güçlü ellerine, hafif çatık -konsantre olduğu için miydi?- kaşlarına baktı. "Lordum," diye söze başladı.

Anında cevap geldi. "Martin de bana."

Kararlılığına rağmen Helen'ın dudakları titredi. "Peki, Martin." Yüzüne baktı. "Benimle evlenmenin durumunu değiştirmeyeceği gerçekten doğru mu?"

Martin büyüleyici bir tebessümle baktı. "Durumumu değiştireceğini ümit ediyorum." Helen şaşırınca güldü. "Ama finansal durumumu soruyorsan, hayır. Sana uygun gelirleri ayarlamak dışında evlilik, servetimi ciddi derecede etkilemeyecek." Helen sessiz kalınca ekledi. "Sana da böyle söylemiştim."

"Seninle evlenmeyi kabul ettiğimi de söyledin!" diye karşılık verdi Helen, o anın öfkesini tekrar yaşayarak.

Martin tebessümünü bozmadı. "Evet. Çaresizlik insana neler yaptırmaz?"

Helen burnundan soluyarak başını çevirdi. Martin imkânsız biriydi. Ne zaman isterse ölçüsüz davranacak, şeytani gülümsemesiyle yaptığı her şeyin affedilmesini bekleyecekti. Birkaç kilometre boyunca arabanın düzenli seslerinin, karmaşık duygularını yatıştırmasına izin verdi. "Evini kaybetmeni istemedim," dedi en sonunda. Sesi az çıkıyordu. Bunu söylemezse, Martin davranışlarını yanlış anlayabilirdi.

"Evim ve onu yenileme hayallerim mi?" diye sordu Martin nazikçe.

Helen hiçbir şey söylemeden, başıyla onayladı.

"Senin ve kaderin bütün cilvelerine rağmen büyük çoğunluğunu hallettim. Hermitage konusunda hayallerimin gerçek olduğunu göreceksin. Ama gerçekleşmesini çok istediğim daha önemli bir hayalim var. Bana yardım edebilirsin."

"Öyle mi?" Helen, ciddi mi yoksa onu neşelendirmeye mi çalıştığını anlamak için Martin'e baktı. Ama onu soluksuz bırakan gri gözlerindeki ifade açıktı.

"Evet," dedi Martin yola dikkatini vermeden önce gülümseyerek. "En çok hayalini kurduğum bu şeyin gerçekleşmesi biraz zaman alacak. Ama kendimi bu hayali gerçekleştirmeye fazlasıyla adadım."

"Nedir bu hayalin?" diye sordu Helen bir an düşündükten sonra.

Martin uzun uzun düşünüp sonra başını iki yana salladı. "Bunu şu anda sana söyleyemem. Evlenmeden önce olmaz. Hatta sonra da olmayabilir."

"Ne olduğunu bilmezsem gerçekleştirmene nasıl yardım edebilirim?" Helen bıkkın gözlerle baktı, hâlâ cid-

di olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ama Martin'in yüzü gayet ciddiydi.

"Sana ne istediğimi söylersem," dedi Martin düşüncelerinin düğümlerini çözmeye çalışırken kaşlarını çatarak, "yine kendi duygularını düşünmeden benim hayalimi gerçekleştirmeye çalışırsın. Gerçekten kendin istediğin için mi yoksa ben istiyorum diye mi yardım ettiğini nereden bileceğim?"

Helen kafası karmaşık bir halde ona baktı. Martin'in şimdiki hayali neydi acaba?

Martin onun şaşkınlığını görünce güldü. "Söz veriyorum, ee, aktif yardımına ihtiyacım olduğunda sana söyleyeceğim." Martin azgın hayal gücünün yarattığı vahşi sahnelere rağmen yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Neyse ki gözlerini yolda tutması gerekiyordu.

Güçlü atların üzerinde yol alırlarken Helen, Martin'in anlattıklarını etraflıca düşündü ama fazla anlam çıkaramadı. Eviyle ilgili söylediği, aklının en kalıcı endişesinden kurtarmıştı. Ama gökkuşağının üzerinde bir bulut kalmıştı. "Bana annenden bahset," dedi. "Hermitage'ta yaşıyor, değil mi?"

Martin, hasta annesine şimdiden sempati duyan müstakbel eşini bu konuda bilgilendirmeye fazlasıyla hazırdı. "Ayrıca Damian'ın söylediklerine rağmen seninle evlenmemi kesinlikle onaylıyor. Hatta Damian'ın yaptıklarını bana o anlattı. Hatta bana söylemese de, senin için dün geceden yola çıkmamamın onu hayal kırıklığına uğrattığını tahmin ediyorum."

Helen içten içe bunun mantıklı bir tepki olduğunu düşündü. Düşüncesi gözünden anlaşılmış olacak ki başını

kaldırıp onunla göz göze geldiğinde Martin gülümseyip sözüne devam etti. "Yola çıkmadım çünkü yolların durumu haricinde... Eee... Biraz kötü durumdayım. Senin yüzünden, bu arada."

Helen, bunun normalden daha fazla içki içtiği anlamına geldiğini kavrayarak içten içe sevindi. Araba bir çiftçi arabasının yanından geçerken, Martin'in şu anda sarhoş olmamasına şükretti. Dehşet bir hızla gidiyorlardı.

Martin atlarının dizginlerini sıkı tutuyor, sadece çok gerekli olduğunda gevşetiyordu. Güçlü, bir çift safkan Galler atlarıydılar ve nispeten düzgün yollarda hızla gidebiliyorlardı. Öğle yemeğini Wadebridge'de küçük bir handa, peynir ekmekle geçiştirmişlerdi. Yine de Barnstaple'dan çıkıp Güney Molton'a doğru atlarını sürerken güneş batmaya başlamış, önlerindeki yolu eğik ışığıyla aydınlatmıştı. Martin, Wiveliscombe'un kuzeyinde yer alan Hermitage'a akşama kadar varamayacaklarını fark edince Güzel Juno'ya uygun bir anda bilgi vermesi gerektiğini düşündü.

"Yarın evleneceğiz."

Bu cesur cümle, Helen'ın uykulu aklını bir anda başına getirdi. Yarın mı? Martin'in bakışlarını yakalamak için tam zamanında baktı. Son derece ciddiydi. Helen bakarken Martin'in kara kaşlarından biri küstahça kalktı. "Winchester piskoposundan özel izin aldım."

Helen koltuğunda doğruldu. "Sence de...?" diye söze girdi.

"Hayır," dedi Martin. "Seninle bir an önce evlenmek istiyorum. Yani yarın."

Helen, Martin'in yüz ifadesinin sertleşip dudaklarının inceldiğini görünce ertesi sabah erkenden evlenmenin iyi

olacağına ikna oldu. Ama zorba talibinin, istediği gibi davranmaya başladığını hissetmeye başlamıştı. "Belki," dedi Helen ifadesini sakin ve açık tutmaya çalışarak, "ama zıttını iddia ediyor olsan da seninle evlenmeyi hâlâ kabul etmedim Martin."

Martin, kaşlarını endişeyle çatarak baktı. Bir an hiçbir şey demedi. "Sadece bir 'evet' demen yeter."

Zayıf bir inlemeyle, Helen başka çaresi olmadığını belli etti. Başını eğerek düşündü. "Annenle tanışana kadar beklemeyi tercih ederim."

"Bu akşam onunla tanışabilir, yarın sabah da tüm zamanını onunla geçirebilirsin. Öğleden sonra da evleniriz."

"Ama giyecek hiçbir şeyim yok," dedi Helen dehşet içinde. Hedley Swayne'le evlenirken, düşünmeden elinde ne varsa onu giymişti ama eski bir balo kıyafetiyle Merton Kontesi olma fikri korkunçtu. "Hayır, Martin," dedi sesini kararlılıkla yükselterek. "Korkarım ki, en azından uygun bir elbisem olana kadar beklemek zorundayız. Yoksa seninle evlenmem."

Martin hayal kırıklığıyla homurdandı. Atlar birdenbire durdu. Helen, Martin'in kollarına çekilip kıyasıya öpüldü.

"Kadın!" diye gürledi Martin en sonunda başını kaldırarak. "Bana daha ne işkenceler yaşatacaksın?"

Helen ciddi bir çabayla kendini toparladı. Tanrı korusun, Martin onu her öptüğünde aklını kaybettiğini bilseydi başı ciddi derecede derde girerdi. "Bu işkence mi?" diye sordu büyülenmiş bir halde.

Bu soru karşısında tekrar öpüldü. "Kahretsin. Seni istiyorum, bunu bilmiyor musun?"

Helen bunu biliyordu ama güzel bir düğün de istiyor-

du. İlk düğününü unutmak için yıllarını harcamıştı. Ayrıca acele bir düğün bütün dedikodu kazanlarını beslerdi. Martin'in pürüzlü ses tonunun onda yarattığı titremeyi bastırarak onu ikna etme işine koyuldu. "Sadece birkaç gün sürer, en fazla bir hafta," dedi.

Martin bezginlikle homurdanarak onu bıraktı. Dizginleri tekrar eline alıp atları sürdü. Yüzündeki ifadeye bakılırsa ya düş kırıklığına uğramış ya da çileden çıkmıştı. Helen bu ertelemeyi bir şekilde Martin'e çekici gösterecek bir yol bulmalıydı. Sonra evini ve ona dair umutlarını hatırladı. Doğruldu. "Babanın Hermitage'da birçok etkinlik yaptığını ve senin de bunu yapmak istediğini söylemiştin."

Martin çatık kaşlarının altından bir bakış attı. "Yani?"

"Yenilenmiş evinin açılış etkinliği neden düğün törenimiz olmasın?"

Birkaç dakika boyunca tek duyulan ses, atların solukları ve tekerleklerin tıngırtısıydı. Helen, Martin'in düşünceli düşünceli dudaklarını büzdüğünü gördü. Hoşnutsuzluğunun azaldığını fark edince, Helen içten içe kendine sarıldı.

"Fena fikir değil," diyerek kabullendi en sonunda. Helen'a baktı. "Hazelmere'leri, Fanshawe'ları ve Acheson-Smythe'i ve birkaç kişiyi daha çağırabiliriz."

Helen sevinçle gülümseyerek Martin'in koluna girdi. "Geleceklerine eminim."

Gri gözler parlayarak ona baktı. Sonra Martin öfleyerek dikkatini yola verdi. "Doğru zamanda evet dediğin sürece."

On Üçüncü Bölüm

Hermitage, Helen'ın tahmininden çok daha büyüktü. Alacakaranlığın yarattığı yanıltıcılığa rağmen, evin çok pencereli iki kanadı, bahçelerin içine doğru uzuyordu. Martin arabayı ahıra doğru götürdüğü için eve arkadan geldiler. Bir yanında göl, diğer yanında dev at kestaneleri olan düzgün kesilmiş çimlerin arkasında dikkat çeken ön cephe çok etkileyiciydi. Malikânenin arka tarafı, ana bloğun ortasındaki balo salonunun arkasına yapılan çardak görünümlü serayla çok daha çekiciydi. Seranın basamakları, kanatların arasında kalan bahçenin ortasındaki küçük bir fıskiyeye iniyordu. İleride Helen sadece bir ormanın tepesini ve mutfak bahçesinin tuğla duvarını görebildi.

Helen bir eli Martin'in koluna hapsolmuş bir halde kanatlardan birinin sonundaki kapıya doğru götürüldü.

"Seni ön kapıya götürmeliydim ama çok uzak." Eğilip

Helen'ın yüzüne bakınca, Martin onun da yorgun olduğunu söylememek için kendini tuttu. Şaşırtıcı değildi, Helen çok uzun bir gün geçirmişti ama en azından gülümsüyor, gözleri parlıyordu. Martin onun elini okşadı. "Akşam yemeğinden önce kendini tazelemek istersin."

Helen aniden durdu. Martin'in niyetini fark edince gözleri büyüdü. Sonra bakışları buruş buruş bronz ipek elbisesine kaydı. "Of Martin!" diye hayıflandı.

Martin onu kendine çekip öptü. "Paçavra giysen bile annem seni hoş karşılar. Hiç endişelenme." Üzgün gözlerine bakıp gülümsedi. "Seni hizmetçim Bender'a götürürüm. Eminim yardımcı olur."

Yirmi dakika sonra Helen, Bender için minnettardı. Dev, yuvarlak yüzlü, bombazen yerine ekose giymiş kadın onun sözsüz ricasını anında anlamıştı. Helen elini, yüzünü yıkayıp yolculukta tozlanmış saçlarını tararken elbisesi silkelenmiş ve hızlıca ütülenmişti. Elbisenin bir daha eski haline gelmesi imkânsızdı tabii ama en azından biraz saygın görünüyordu. Martin, Bender'ın onu götürdüğü güzel yatak odasının kapısını çaldığında Helen içten içe son engel olarak düşündüğü şeyle yüzleşmeye hazırdı. Gökkuşağına ulaşmadan önce son engel.

Yanında Martin'in büyük ve güven veren varlığını hissederek, oturma odasının eşiğini başını dik tutarak geçti. Yıllardır girdiği en şık odaydı burası. Aniden, kader son kez ona iyi davranırsa bu odanın hanımı olacağını düşündü. Helen'ın özgüveni azalıyordu. Sonra Martin konuşmaya başladı. Onu tanıttı. Helen onu izleyen gri gözlere baktı ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

İlk düşüncesi ikisinin birbirlerine ne kadar benzediğiy-

di, sonra ince farkları gördü. Martin'in annesinin kaşları daha hoştu. Yüz ifadesi eşit derecede kibirli olsa da çenesinin ve dudaklarının hatları daha yumuşaktı ve ürkütücü derecede benzer olan gri gözlerinde oğlunun şeytani bakışları yoktu. Helen onun boş boş baktığını fark edince irkilerek reverans yaptı.

"Sizinle tanıştığım için onur duydum madam."

Catherine Willesden karşısındaki altın saçlı güzelliğe baktı. Gördüklerinden hayli hoşnuttu. Olağandışı derecede uzun boyu ve güzel yapısına bakınca Helen Walford'ın oğlunun ilgisini neden bu kadar çektiği anlaşılıyordu. Ayrıca daha da önemlisi çocuk yapabilecek ve bunu yapmaktan zevk alacak bir tipe benziyordu. Ama Dul Kontes'i Helen konusunda en çok etkileyen şey, oğlunun gri gözlerinin ona her bakışında gururla parlamasıydı. Bunun en önemli şey olduğunu düşündü.

"İnan bana, asıl ben seni gördüğüme çok memnun oldum canım." Dul Kontes oğluna anlamlı bir bakış atarak Helen'ın soğuk parmaklarını tutmak için ellerini uzatmaya çalıştı.

Dul Kontes'in zorlandığını fark eden Helen hemen kırılgan ellerinden tutup yaşlı kadının çizgili yanağına bir öpücük kondurdu.

Ondan sonrası Dul Kontes ve müstakbel Kontes arasında tatlı muhabbetle geçti. Birbirlerini hemen kabullenmelerinden memnun olan Martin, ilgisini çekmeyen bu sohbetten uzaklaşarak iki kadını birbirlerine bıraktı. Ama yemek masasından kalkıp oturma odasına geçtiklerinde, yarım saat boyunca bir hafta sürecek düğünün planlanmasını ve detaylarını konuştuktan sonra düğün yemeği konusuna da girince Martin'in sabrı taştı.

"Anne, geç oldu. Seni yukarı götüreceğim."

Annesinin gözleri büyüdü. İtiraz etmek için ağzını açtı ama Martin'in bakışlarını görünce kapadı. "Pekâlâ," diye kabul etti. Narin elini uzatarak Helen'a, "İyi uykular, evladım," dedi.

Annesi daha fazla şaka yapmadan Helen'ı dışarı götürdü. Dul Kontes'in odasından döndüğünde Helen'ı salonda, duvardaki peyzajları incelerken buldu.

"Gezintiye çıkalım. Henüz karanlık olmadı."

Helen gülümseyerek sakince onun koluna girdi. Tek hissettiği huzurdu. Kalbi saf bir mutlulukla taklalar atıyordu sanki. Dul Kontes korkutucu değildi ve çok iyi niyetliydi. Ev, -Martin'in yuvası- Helen'ın en çılgın hayallerinin bile ötesindeydi. Şimdiden evin büyüsüne kapılmıştı. Ama bu büyünün evin kendisinden mi, yoksa Martin'e duyduğu aşktan mı kaynaklandığını bilemiyordu.

Terastan çıkıp çakıl yoldan, düzenlenmiş çalılığa doğru kol kola yürürken asla hissetmeyeceğini düşündüğü türden bir memnuniyet duyuyordu.

"Hazelmere'ler ve diğerlerine yarın mektup gönderebiliriz."

Martin'in mırıltısı, Helen'ın kulağının üzerindeki bukleleri uçuşturdu. Uysallıkla ona gülümsemek için döndü ve şakağını omzuna dokundurdu. Hiç konuşma gereği duymadan, minyatür bir labirentin alçak duvarları arasından geçerek, ortadaki fıskiyenin yanında durdular. Martin, omuzlarını göğsüne yaslayacak şekilde Helen'ı döndürdü. Beline sarıldı, çelik gibi kollarıyla onu kendine yasladı. Başını eğdi ve dudaklarını Helen'ın çıplak omzunda gezdirdi. Helen kıkırdamamak için kendini tuttu. Sadece çok

başarılı bir çapkın, baştan çıkarmak için bir labirentin ortasını tercih edebilirdi. Ama Helen ona itiraz edecek bir ruh halinde değildi. Başını nazikçe eğerek boynunu Martin'e açtı. Bu samimi dokunuşla hissettiği saf zevkin verdiği ürpertiyi saklama gerekeği duymadı.

Bir çatırtı duyan Martin başını kaldırdı. Gözleri çalıları taradı, sonra da ahıra giden çim patikayı izledi. Karanlığın içinde hareketsiz bir adam görünüyordu. Martin lanet okuyarak Helen'ı bırakıp alçak duvarların üzerinden atlayarak, bir anlık tereddütten sonra kaçmaya başlayan adamın peşine düştü.

Martin'in uzun bacakları ona önemli bir avantaj sağlıyordu. Damian ormana ulaşamadan ona yetişti. Kardeşini omzundan yakalayan Martin, kendine doğru döndürüp sağ yumruğuyla çimlere indirdi.

Damian, bir süre gözleri kapalı halde çimin üzerinde yattı. Sonra inledi. Martin, kardeşine kalıcı bir zarar verecek kadar sert vurmadığından emindi. Elleri belinde durup Damian'ın kalkmasını bekledi. Yardım olmadan ayağa kalkmayacağını anlayınca Martin'in çenesi sertleşti. Kardeşinin ceketine doğru uzanırken Helen karanlığın içinden bir anda çıkıp kolunu tuttu.

Yerde kıvranan Damian'ı görünce tahmininin doğru olduğunu anladı. "Onu öldürme," diye yalvardı soluk soluğa. Fıskiyenin yanındayken bir anda yalnız kalan Helen'ın, şaşkınlıkla bakakalması bir dakikadan az sürmüştü. Sonra takip etmişti. Ama labirentte, Martin'den çok daha yavaş koşabilmişti. Üzerindeki elbiseyle labirent duvarlarının üzerinden atlaması imkânsızdı. Martin'in yardımı olmadan labirentten nasıl çıkacağını da bilemedi. En sonun-

da giderek artan karanlıkta etrafına bakınıp bahçıvanların çoktan evlerine gittiğini düşünerek elbiselerini yukarı kaldırmış ve çalıların üzerinden geçmişti.

Sonra Martin'in kardeşinin hayatına kast edecek gibi göründüğünü fark edince, tek düşüncesi onu durdurmak olmuştu.

Neyse ki Martin bir anda geri çekilip onu ellerinden tutmuş, alacakaranlığın son ışığında gri gözlerinde tuhaf bir ifadeyle yüzüne bakmaya çalışmıştı. "Öldürmeyecektim," dedi sakinca. "Ama bunu umursayacağını düşünmemiştim."

Hâlâ soluk soluğa olan Helen başını salladı. Damian'ın yaptıklarının hepsini Dul Kontes'ten öğrenmişti. "O kadar kolay olsaydı, ben de isterdim. Ama onu öldürürsen cinayetle suçlanırsın, sonra benim gökkuşağım ne olur?"

"Neyin?" Martin'in gülümsemesi karanlıkta parladı.

Helen'ın yanakları utançtan alevlendi.

Hâlâ gülümseyen Martin onun elini okşadı. "Boş ver. Sonra anlatırsın." Müstakbel eşini belinden kavrayarak kendine çekti. Sonra, hâlâ ayaklarının dibinde sere serpe yatan kardeşine baktı. Başını iki yana salladı. "Tanrı aşkına ayağa kalk! Kırbaçlanmayı bile hak ediyorsun ama sana bir daha vurmayacağım."

Damian kalkar gibi oldu ama kardeşinin sert sesi onu dondurdu.

Martin bezginlikle baktı. "Seni cezadan kurtardığı için müstakbel yengene şükret. Yoksa kendimi tutamazdım." Damian hiçbir şey demeden boş boş bakınca Martin tiksintiyle burnundan soluyup döndü. "Odana git. Yarın görüşeceğiz."

Helen'ı yanında sürükleyen Martin eve doğru yola çıkarken son bir uyarı yapmaya karar verdi. Damian'ın ayakta durmaya çalıştığını gördü. "Kaçmayı düşünürsen aklında bulunsun, buraya girdikten sonra bir daha çıkmana izin verilmemesini emrettim. Yarına kadar çıkamazsın. Sonra da eskortlar ile Plymouth'a doğru yola koyulacaksın."

"Plymouth mu?" Damian'ın tüyleri ürperdi. "Gitmeyeceğim," dedi ama sesi Helen'a pek güçlü gelmemişti.

"Bence gideceksin." Martin'in sesi güç yayıyordu. "Bir süre Batı Hint Adalarında kalmanın, tıpkı benim gibi senin için de faydalı olacağını düşündük annemle." Duraksayıp daha düşünceli bir tonla devam etti. "Hem annemin hem de benim desteğimizi çektiğimiz duyulursa Londra'da yaşamanın senin için daha zor olacağını düşünüyorum."

Loş ışıkta bile Helen, Damian'ın nasıl bembeyaz olduğunu gördü. Belli ki Martin'in tehdidi tam hedefi vurmuştu. Martin, kardeşinin tepkisini görmek için durmadı. Bir kez daha, Helen'ın elini koluna sokarak eve doğru döndü. Helen, uysal uysal yanından yürüdü.

Fırtına geliyordu. Kopkoyu dev bulutlar batıdan yaklaşıyordu. Birkaç dakika sonra Helen, Martin'in korkutucu ifadesinin yerini, ona pek güven vermeyen, düşünceli bir ifadeye bıraktığını fark etti.

"Neyse, nerede kalmıştık?" Şeytani bir gülümsemeyle baktı. "Neyse bence artık içeri girelim. Hava soğuk oldu ve üzerinde şal yok."

Üzerinde şal olmamasının tamamen Martin'in suçu olduğunu söylememek için kendini tutan Helen seve seve içeri girdi. Martin giriş salonundaki bir masanın üstünden

şamdan alarak üst kata çıkan yollarını aydınlattı. Uzun koridor boyunca, kadife perdeli pencerelerin aralarında asılı duran, eski Willesden'ların portrelerini gösterdi.

Amacına uygun olarak, eski zamanların en büyük aile skandallarını anlatan Martin, batı kanadına giden uzun koridor boyunca Helen'i kahkahalara boğdu. Hikâyelere kendi kendine eklemeler yaparak, kanadın sonundaki kapıya gidene kadar Helen'ın tesiri altında kalmasını sağladı.

En sonunda Helen, Martin'in büyüleyici gri gözlerinde bir parıltı yakalayınca etrafına baktı ve güvenilmez bir ev sahibiyle baş başa kaldığını fark etti. Kendini tehdit altında hissetmek şöyle dursun, leziz bir heyecan göğsünü titredi. Önündeki kocaman, parlatılmış meşe kapıya baktı. Sonra tek kaşını kaldırarak sorgulayan gözlerle Martin'e baktı.

Martin'in tek yaptığı, Helen'ın elini ayağını birbirine dolaştıran bir gülümseme oldu. Sonra kapıyı açmak için öne eğildi.

Helen geri dönülemez bir adım attığını hissederek eşiği geçti. Oda kocamandı. Duvara dayalı olan dört direkli yatak da öyle. Balkona açılan uzun pencereler ve kaliteli, dantelli perdeler taze havayı içeri alıyordu. Martin panjurları kapatırken, Helen onu izledi. Tek ışık kaynağı, yatağın yanındaki masaya koyduğu şamdandı. Işık yatağa vuruyor, Helen'ın dikkatini de oraya çekiyordu. Willesden arması işlemeli, kalın, ipek yatak örtüsü lacivert-gri alanı kaplıyordu. Yatağın perdelerini tutan şeritten de aynı renk ipek püsküller sarkıyordu. Meşe yatak başına, asma yapraklarıyla sarılı aile arması oyulmuştu.

Helen biraz gergindi. Martin yanına gelip onu kollarına aldı. Onu öpüp aklını başından almadan önce Helen,

Martin'in omuzlarına ellerini uzatıp fırtınalı, gri gözlere gülümsedi. "'Evet' demem gereken an şimdi mi?" diye sordu ve kendi sesindeki kısık tona şaşırdı.

Martin öyle yavaşça gülümsedi ki Helen'ın kalbinin attığı taklaları ve midesinin kasılmasını hissetmek için yeterince zamanı oldu.

"Aslında," dedi, "bu sözcüğü söylemekte ne kadar zorlandığını düşünürsek biraz pratik yapman iyi olur."

Ses tonu Helen'ın hislerini okşadı, arzusunu arttırdı. Gözlerini kocaman açtı. Elinden geldiğince masumane bir ses tonuyla "Pratik mi?" diye sordu.

"Hımmm," diye mırıldandı Martin ve onu öpmek için eğildi. "Sana bunu defalarca... Söyletmeyi... Düşünüyorum." Son sözcüklerini Helen'ın iştahını kabartacak kadar yalın, onu aç bırakmayacak kadar derin, küçük öpücüklerle süslemişti.

Helen yavaş yavaş kendini kaybettiğini hissederken merakla sordu. "Nasıl söyleteceksin?"

Martin cevap vermedi.

Ona gösterdi.

***

Uzunca bir süre sonra Martin tek koluyla uzanıp yatağın yanındaki mumları söndürdü. Diğer kolu Helen'ın sıcak bedenini sarmakla meşguldü. Helen o kelimeyi gerçekten de defalarca söylemiş, yorulmuş, uyuyakalmıştı. Martin karanlıkta gülümsedi. Hâlâ biraz daha pratik yapması gerekiyordu. Daha sonra onu buna ikna edeceğinden emindi. Helen'ın başı bir kez daha omzunda, ipek gibi yumuşak bukleleri boynundayken dışarıdaki fırtınayı

dinledi. Home Ormanı'nın ağaçları rüzgârda çarpışıyor, yağmur damlaları çakıl patikalara düşüyordu. Helen kendi yarattıkları fırtınaya kapıldığından, dışarıdaki fırtınayı ruhu duymadı.

Martin derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. Gönül rahatlığı damarlarında bir ilaç gibi geziyor, huzur ve memnuniyet taşıyordu. Evi düzene girmişti, Güzel Juno'su yanıbaşındaydı. Bu gece bir damla uyku uyuyabilirse şanslıydı. Bir damlası yeterdi. Güzel Juno'yla birlikte geçirdiği son fırtınalı gecenin aksine, şimdi yaşadığı işkence ona daha fazla hitap ediyordu. Eliyle dolgun göğüslerden birini tuttu. Ve uykuya daldı.

***

Helen burnunu kaşımak için uyandı. Sonra burnunu gıdıklayan şeyin Martin'in göğüs kılı olduğunu fark etti. Gülmemeye çalışarak burnundan çekti. Başını kaldırınca uyuşuk bir çift gözün, derinlerde şüpheli bir ışıltıyla onu izlediğini gördü.

Helen gülümseyerek kedi gibi gerindi. Martin'in gözündeki ışıltı, tatminkâr bir parıltıya dönüştü. Helen, Martin'in koluyla belini sıktığını fark edince iki eliyle onu göğsünden itti. Tanrım! İki dakika düşünmesine izin verseydi! "Yeni hayaliniz nedir lordum?" diye sorarak bir taşla hem Martin'in dikkatini dağıtmak hem de merakını gidermek istedi.

Martin gevşeyerek güldü. Gözlerindeki sıcaklık, Helen'ın tenini baştan aşağı alevlendiriyordu. "Sana söylesem mi ki?" dedi. "Söyleyeyim bari." Yalandan ciddi bakışlar attı. "Bunun üstesinden gelebileceğine inanıyorum." Gülümsemesi büyüdü. "Yani yeteneğin var diyebiliriz."

Helen, Martin'in içten içe güldüğünü anlayıp kızdı. "Martin!"

"Tamam. Artık kabiliyetlerini değerlendirme fırsatı bulduğuma ve son icraatlarımızdan gerçekten zevk aldığını gördüğüme göre, aşkım, ne hayal kurduğumu öğrendiğin zaman bunu gerçekleştirmek için hiçbir şey feda etmene gerek kalmayacağını biliyorum."

Helen ters ters baktı. "Martin! Ne demek istiyorsun?"

Martin dikkatle onu gözledi. "Gülmeyeceğine söz ver."

Şaşıran Helen'ın ters bakışları, boş bakışlara döndü. "Neden gülecekmişim?" diye sordu. Martin cevap vermeyince Helen yüzünü ekşitti. "Tamam. Gülmeyeceğime söz veriyorum. Neymiş hayalin?"

"Seni, şöminenin önünde otururken hayal ediyorum... Merton Malikânesi'nin kütüphanesindeki..." Martin duraksayıp aceleyle devam etti. "Kucağında da oğlum olacak."

Helen gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi?" dedi, sesi çekimserdi. Ama dudaklarının gülümsemeyle kıvrılmasına, gözlerinin parlamasına engel olamadı. Ona bakan gri gözlerde beklentili bir ifade vardı. Helen en sonunda gökkuşağının sonuna geldiğini ve altın kazanına ulaştığını anladı. Mutluluk gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırpıştıran Helen yutkunarak, "Martin!" dedi ve boynuna sarılıp yüzünü omzuna gömdü.

Martin kollarıyla onu sararak yaklaştı. "O zaman kabul ediyorsun galiba."

Helen onaylama olduğu çok belli olan bir mırıltıyla ona yanıt verdi. Martin gülümseyerek ona daha sıkı sarıldı. Omzuna dökülan gözyaşlarının farkındaydı.

"Bu her çapkının hayali midir?" diye merakla sordu Helen kendine gelince.

"Emin ol, bu çapkının başka hayali yok." Martin onun yüzünü görmek için geri çekildi. Yavaşça gülümsedi. "Hadi gel ve hayalimi gerçekleştirmek için üzerine düşeni yap."

"Memnuniyetle, lordum," dedi Helen gülümseyerek ve Martin'in dudaklarına doğru uzandı. Onun hayalini gerçekleştirmekten başka hiçbir şeyin hayalini kurmuyordu.

Fotoğraf © Sigrid Estrada

Yazdığı tarihi aşk romanlarıyla New York Times, Publishers Weekly, Wall Street Journal, USA-Today gibi ünlü yayın organlarının en çok satan kitaplar listesinde yer alan Stephanie Laurens eşi ve iki kızı ile birlikte Avustralya'da yaşamaktadır. On altı yılı aşkın bir süredir yazınla uğraşan Laurens, Cynster dizisi ile popüler bir kimlik kazanmıştır. Bu diziyle bağlantılı olan *Masumiyetin Tadı* ve *Kalbimi Affettim* ve *Tutkunun Dansı* isimli romanları pek çok ödüle aday gösterilmiştir. Yazarın dikkat çeken eserlerinden bazıları: *On a Wild Night, On a Wicked Dawn, The Perfect Lover.*